HEDWIG

COURTHS-MAHLER

FELEJTHETETLEN
SZERELMES REGÉNYEI

MI LESZ VELED, LORI?

BASTEI Romantik

BASTEI Romantik

Hedwig
Courths-Mahler

Mi lesz veled, Lori?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Was wird aus Lori?
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Fordította: VÁRY ALÍZ

I.

Heinz Rommersdorf visszatért a földekről. Leugrott a lováról, s a gyeplőt odadobta a lovászfiúnak.

– Alaposan csutakolja le, aztán járassa még egy ideig – kiáltotta oda a fiúnak, majd felszaladt az udvarházba vezető széles kőlépcsőn.

Az előcsarnokban öreg inas várta. Elvette tőle a sapkát és a lovaglóostort, s közben aggodalmasan fürkészte a fiatalember napbarnított arcát. Az inas egyszerű libériát viselt kék-fehér csíkos kabáttal, amely a délelőtti munkánál a sötétkék felöltőt helyettesítette.

Heinz Rommersdorf barátságosan bólintott az öregnek, majd elsietett a dolgozószobájába, hogy átnézze az uradalom gazdasági könyveit. Alighogy leült, ismét megjelent az inas, s egy kis harapnivalót tett elé az asztalra. Heinz felpillantott.

– Nem vagyok éhes, Karl. Nem kérem, vidd el!

Karl könyörgő pillantást vetett urára.

– Négy órát töltött a földeken, uram, és alig reggelizett.

– Semmi sem kerüli el a figyelmedet, Karl! – mosolyodott el a fiatalember.

– Igen, uram, mert tudom, mennyire nem törődik magával.

– Azt akarod, hogy hordóhasat növesszek?

– Dehogy, uram, de ilyen nehéz munka mellett vigyáznia kell magára.

– Na, akkor ide azzal a tálcával! – intett a fejével a gazda. – Látom, úgysem hagysz békén addig, amíg nem eszem!

Kivett egy szendvicset, ivott hozzá egy csésze teát, majd az egészet eltolta magától. Karl elégedetten nyugtázta, hogy az úr legalább valamicskét evett. Fogta a tálcát, és kiment a szobából.

Heinz Rommersdorf a könyveibe mélyedt. Sorjában összeadta a hosszú számoszlopokat. Elégedett lehetett az eredménnyel. Mióta elhunyt nagybátyjától megörökölte a birtokot, sokat javult a helyzet. Azután, hogy a fiai elestek a háborúban, a bácsikáját többé nem érdekelte semmi: az egész gazdaságot elhanyagolta.

Heinz tíz éve vette át az örökséget, s azóta minden erejével azon volt, hogy ismét felvirágoztassa a jó adottságokkal rendelkező birtokot. Fáradozását siker koronázta, hiszen mostanra nemcsak hogy elérte, de túl is szárnyalta a régi eredményeket. Igaz, kora reggeltől késő estig dolgozott, meg aztán szerencséje is volt, hiszen jó munkásokat talált. Az emberei támogatták minden törekvésében, amiért cserébe busásan megfi-

zette őket. A Rommersdorf uradalomban dolgozó munkásoknak kétségkívül jobban ment soruk, mint a többieknek a szomszédos birtokokon. Heinz megengedhette magának ezt a bőkezűséget, hiszen csak önmagáról kellett gondoskodnia, s egyébként is hozzászokott a szerény és igénytelen élethez. Az udvarházat körülvevő hatalmas hársfákról elnevezett Lindenhof-birtok minden lakója elégedett volt és boldog. Kivéve az uraságot. Heinz életére sötét árny borult, s a fiatalember rég elfelejtette már, milyen is lehet örülni valaminek. Vétkes volt egy ember halálában, egy emberében, akit tiszta szívéből szeretett és tisztelt.

Azon a végzetes napon meghívták egy vadászatra a barátjával, Fritz Rodával együtt. És a vadászaton Rodát halálos baleset érte. A golyó – legalábbis Heinz úgy hitte – az ő puskájából származott. Akarata ellenére lett egy szörnyű tragédia okozója. Azóta, hogy barátját, aki tíz évvel volt idősebb nála, holtan látta a lába előtt, minden fény eltűnt az életéből. Fájdalmát tetézte, hogy Fritz felesége, amikor férje halálhírét meghallotta, szívszélhűdést kapott. Heinz az asszony haláláért is felelősnek érezte magát. Sok időbe telt, míg újra visszanyerte régi önmagát, s csak hajszálon múlt, hogy nem vetett véget önkezűleg az életének. Egyedül az tartotta vissza, hogy Rodáéknak volt egy gyermekük. Egy alig nyolcéves kislány, aki szülei halála után, mivel nem voltak más rokonai, teljesen árván maradt.

Fritz Roda nem hagyott hátra vagyont. Főmérnökként dolgozott egy nagy gyárban, s bár jól keresett, komolyabb összeget nem tudott félretenni. A kislány igen nehéz helyzetbe került.

Heinz Rommersdorfot végül ez a tény állította ismét talpra. Belátta, az ő kötelessége gondoskodni a gyermekről.

Elhunyt édesanyjának egyik barátnője, akivel az anyja halála után is tartotta a kapcsolatot, váratlanul megözvegyült, s férjének vagyonából épp csak a megélhetésére futotta. Az asszony nagyon magányos volt, élete pedig – úgy érezte – teljességgel céltalan. Így Heinz elvitte a kis Lorit Sanders tanácsos özvegyéhez. Sandersné szívesen befogadta a kislányt, örült, hogy egy kedves, fiatal teremtéssel oszthatja meg otthonát. A gyermek hamarosan megszokta új környezetét, s jól érezte magát a szerény, de kellemes otthonban. Sandersné megígérte, hogy úgy neveli, mintha a saját lánya lenne. Heinz nagyon hálás volt neki. Tudta, hogy Ottilie Sanders lelkiismeretesen teljesíti majd vállalt feladatát. Nem akarta Lori Rodát egy szokványos intézetbe adni, a kislánynak igazi otthonra volt szüksége.

Az öreg hölgynek bőkezűen bocsátotta rendelkezésére mindazt, ami Lori gondtalan életéhez kellett. Amikor mindent elrendezett, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ottilie Sanders rendszeresen tájékoztatta a fiatalembert védence előmeneteléről, aki azóta, hogy otthagyta nála, nem látta a kislányt.

Teltek-múltak az évek, s Heinz Rommersdorf még mindig úgy gondolt rá, mint egy gyermekre, pedig Lori időközben felnőtt. Elhatározta, hogy amint a törvény lehetővé teszi, örökbe fogadja a lányt. Az viszont sosem jutott eszébe, hogy megossza vele az életét. Lorinak jó sora lesz, amíg ez csak rajta múlik, de a férjhezmeneteléig helyesebb, ha Ottilie Sandersnél marad. Heinz abban a hitben élt, hogy ez majd csak valamikor, hosszú évek múlva következik be. Elfelejtette, hogy Lori közben tizennyolc éves, maholnap eladósorban lévő ifjú hölggyé serdült.

Ottilie Sanders épp a mai napon levélben emlékeztette Heinzet erre az örvendetes tényre. A fiatalember még akkor is az üzleti könyvei fölé hajolt, amikor néhány órával később az inas behozta neki az asszony levelét. Így szólt:

„Kedves Heinz!
A mai napon örömmel értesítem arról, hogy védencünk neveltetése befejeződött, s az eredménnyel elégedettek lehetünk. Tudom, hogy elhunyt barátjának árva leánykájáért minden szükséges áldozatra kész. Mindig fájlaltam, hogy sem Lorit, sem engem nem kívánt viszontlátni, de megértem Önt. Csakúgy, mint egykor a bírái, én is felmentettem Önt, mégis tudom, hogy Lori látása arra a szörnyű napra emlékeztette volna, amikor Roda úr meghalt. Mostanra Lori elmúlt tizennyolc éves, s bátran állíthatom, hogy szép lánnyá serdült.

Életerős, egészséges, nemes lelkű ifjú hölgy lett a hajdani lánykából. Nagyon szeretném őt örökre magam mellett tudni, de félek, ez már nem sokáig adatik meg nekem. Évek óta betegség kínoz, s mostanában egyre gyakrabban hatalmába kerít a halálfélelem. Tudom, hogy egyetlen orvos sem segíthet rajtam, s meg kell barátkoznom a közelgő halál gondolatával. Lori miatt azonban aggódom. Tudja, úgy szeretem, mint a saját gyermekemet, s kimondhatatlanul gyötör a kérdés, mi lesz vele, ha én már nem leszek az élők sorában. Ha én meghalok, Lorinak nem lesz többé otthona. Rajtam és Önön kívül nincs senkije, aki gondoskodna róla. Ezért most Önt kérdezem, kedves Heinz, mi lesz Lorival, ha én már nem leszek?

Szívesen megkíméltem volna ettől a kérdéstől, de jobb, ha nem hirtelen szakad Önre ez a gond. Kérem, gondolkozzék el minderről, és értesítsen, mire jutott.

Hozzá kell tennem, Lorinak fogalma sincs, hogyan haltak meg a szülei. Akkoriban még nagyon kicsi volt ahhoz, hogy mindezt megérthette volna. Mindössze annyit tud, hogy az édesapját egy vadászaton baleset érte, édesanyja pedig az ijedtségtől szívszélhűdést kapott. Hogy Ön mindebben milyen szerepet játszott, nem mondtam el neki. Lori csak azt tudja, hogy Ön az édesapja barátja volt, ezért lett a halála után a gyámja és védelmezője.

Ahogyan kérte, azt mondtam neki, hogy annak idején még az édesapja hagyta hátra a neveltetéséhez

szükséges összeget, vagyis sejtelme sincs arról, hogy mindent Önnek köszönhet. Hálával és szeretettel gondol Önre. Két ember van a földön, akit a szívébe zárt: Ön és én. Van persze néhány iskolai barátnője is, de ezek nem igazán mély barátságok. Elbeszélgetnek, elnevetgélnek egymással, de valójában egyik lánykához sem fűzi komolyabb érzelem. Egyszóval, halálom után nagyon magányos lesz.

Tehát: mi legyen Lorival?

Kérem, válaszoljon mielőbb, nyugtasson meg Lori sorsáról, mielőtt meghalok. Csak Ön tud efelől megnyugtatni, senki más. Nemrégiben óvatosan szóba hoztam ezt előtte is, mire ő gondolkodás nélkül rávágta: ne aggódj, ha nem lesz más lehetőségem, elmegyek Heinz bácsihoz, vezetem a háztartását, vagy megkérem, adjon munkát a birtokon. Valahogy majdcsak hasznossá teszem magam, úgyhogy ha elfogy a neveltetésemre szánt összeg, megkeresem a kenyerem. Hozzá kell tennem, hogy Önt egy idősebb úrnak tartja, s én meghagytam őt ebbéli hitében, így elfogulatlanul gondolhat Önre.

Remélem, hamarosan megnyugtató választ kapok Öntől.

Üdvözli anyai barátnője,

Ottilie Sanders”

Heinz Rommersdorf sokáig meredt elgondolkodva a levélre. Lori tizennyolc éves. Felnőtt hölgy. Ottilie Sanders pedig beteg, a halálra készül. Ez két olyan do-

log volt, ami felrázta egykedvűségéből, munkával töltött napjainak egyhangúságából. Ottilie beteg, halálos beteg. Mi lesz Lorival, ha bekövetkezik a legrosszabb, s meghal a nevelőanyja?

Alig aludt valamit éjszaka. Barátjával, Fritz Rodával álmodott, ott feküdt előtte a halálos sebbel, szemeit szemrehányóan és követelően ráfüggesztve.

Másnap reggel levelet írt Sandersnénak. Kifejezte mély együttérzését az asszony betegségével kapcsolatban, s megígérte, hogy haladéktalanul végiggondolja, mi legyen Lorival, ha, ne adj isten, csakugyan elveszítené szeretett nevelőanyját.

„Ne aggódjék, kitalálok valamit, hogy Lori jövője biztosítva legyen” – zárta végül a levelet.

II.

Kicsengettek az utolsó óráról, aznapra véget ért a tanítás. Lori Roda boldogan és felszabadultan sietett haza, egyetlen ugrással vette a három lépcsőt nevelőanyja lakásáig. A csengetésre fehér köténves szobalány nyitott ajtót.

– Hogy van a mama? – kérdezte kifulladva Lori.

– Félek, nem a legjobban – felelte gondterhelt arccal a szolgáló. – Egy idő óta nem szól semmit, csak néz maga elé.

Lori ledobta a táskáját, gyorsan levette a kalapját és a kabátját, s besietett a nevelőanyjához, akit már régóta mamának szólított. Halkan nyomta le a kilincset, s tekintete rögtön az ágy felé fordult, amelyben Ottilie Sanders az utóbbi napokat töltötte. A beteg tágra nyílt szemmel, várakozásteljesen nézett rá.

Lori az ágyhoz szaladt.

– Szegény mamácskám, Betty mondta, hogy nem érzed jól magad.

Az asszony arcán mosoly suhant át, s gyengéd szeretettel megsimogatta Lori haját.

– Nincs semmi baj, kicsim. Csak olyan gyenge vagyok az utolsó roham óta. Hamarosan jobban leszek. Tudod, gyermekem, nemsokára meghalok. Nem, ne sírj, azért mondom el, mert fel kell erre is készülnöd. Nem akarom, hogy váratlanul érjen. Ezért is nem titkoltam előled, hogy milyen súlyos az állapotom. Nem-

régiben a gyámoddal is közöltem ezt, s ma levelet kaptam tőle. Ez téged is érint, mert megígérte, hogy a halálom után gondoskodik rólad.

– Jaj, csak miattam ne kellene aggódnod! – mondta feltörő könnyeivel küszködve Lori, s igyekezett mosolyogni. – Hidd el, nem eshet bajom, hiszen Heinz bácsi vigyáz rám. Engem csak az bánt, hogy téged elveszíthetlek! Ez ellen Heinz bácsi sem tud engem megvédeni. Kérlek, ne is beszélj róla, hogy meghalhatsz. Máris hozok neked egy kis erőlevest, meglátod, az jót fog tenni. Utána pedig alszol egy kicsit. Kipihenten és megerősödve fogsz felébredni, s minden ijedelmen nevetünk csak.

Az idős hölgy bólintott.

– Igen, Lori, ne is gondoljunk ilyesmire!

Lori kiszaladt a konyhába, hogy behozza a levest.

Az asszony fájdalmas mosollyal nézett utána. Érezte, hogy napjai meg vannak számlálva, s türelmetlenül várta Heinz Rommersdorf következő levelét, amiben közli vele, hogyan döntött a lány további sorsáról.

Lori behozta a gőzölgő tyúkhúslevest, és megetette az anyját. Közben a tanítás utolsó napjának apró-cseprő eseményeivel szórakoztatta a beteget, akit sikerült is egy kissé felvidítania. Már nem gondolt a halálra, és ismét hinni kezdte, hogy még egy darabig élvezheti az élet örömeit. Ezzel a vigasztaló bizonyossággal aludt el – és többé nem ébredt fel. Alvás közben megállt a beteg, elgyöngült szív, s anélkül hogy az ablaknál ülő

Lori bármit is észlelt volna, megkezdődött a nagy utazás az ismeretlenbe.

Lassacskán sötétedni kezdett. Lori halkan felállt, hogy megnézze, hogy érzi magát a nevelőanyja. Valami megmagyarázhatatlan hidegség áradt felé a betegágytól. Furcsa érzés kerítette hatalmába, ijedten kapott a takarón nyugvó kéz után, mely élettelenül merev volt. Gyorsan felkattintotta a villanyt, és belenézett a mozdulatlan, sápadt arcba. Sikoltozva rogyott térdre, és karjaival szorosan átölelte a halottat.

– Kedves, drága anya, ébredj föl! – kiabálta magánkívül.

A sikoltozásra megjelent a szobalány. Amint közelebb lépett az ágyhoz, azonnal megértette, mi történt.

– Lori kisasszony! Istenem, Lori kisasszony!

A lány a rémülettől elkerekedett, könnyben úszó szemmel nézett fel rá.

– Betty, mondd, hogy nem igaz! Ugye csak alszik? – kérdezte reszkető ajakkal.

– Bizony Lori kisasszony, ez a halál.

Lori felugrott, mikor ezt meghallotta.

– Nem, ez lehetetlen, nem tudom elhinni! Gyorsan, Betty, hívd az orvost! Azonnal jönnie kell, biztosan csak elájult szegény!

Betty tudta, hogy itt már nem lehet segíteni, de engedelmesen odament a telefonhoz, s feltárcsázta az orvos számát. A teljesen összetört Lorit a doktor még ott találta nevelőanyja ágyánál. Ő is csak megerősíteni

tudta az órákkal ezelőtt beállt halál tényét. Lorinak bele kellett nyugodnia, hogy a számára oly kedves szív megszűnt dobogni. Egész éjjel Bettyvel virrasztott a halott mellett, meg-megsimogatta a kihűlt kezet, gyengéd, becéző szavakat suttogott neki. Szeme kivörösödött a sírástól, sápadt arcát eltorzította a fájdalom.

Az orvos megígérte, hogy mindent elintéz, amit ilyenkor szokás. Még Sandersnénak megfogadta, hogy a lánynak semmivel sem kell törődnie. Így Lori egészen átadhatta magát fájdalmának. Szívet tépő zokogással búcsúzott a kedves halottól, amikor elvitték a házból. Közben teljesen elfeledkezett arról, hogy értesítenie kellene a gyámját. Nagy gyászában semmi másra nem tudott gondolni, mint az őt ért hatalmas veszteségre.

A temetésig szavát sem lehetett hallani, szinte megbénította a fájdalom, s nagyon jó volt, hogy a szolgálólány és az orvos mindenről gondoskodott. Csak a gyászszertartás után jutott eszébe Heinz bácsi. Határtalan elhagyatottságában abba a gondolatba kapaszkodott, hogy mégiscsak van valaki, aki gondoskodik majd róla. Elhatározta, elutazik Lindenhofba, megbeszéli a bácsival, mi legyen anyjának csekélyke hagyatékával, s mi lesz az ő további sorsa. Írt hát egy rövidke levelet.

„Igen tisztelt Heinz bácsi!
Sajnos csak most, a temetés napján jutottam hozzá, hogy értesítselek a szomorú hírről, hogy hirtelen és

váratlanul itt hagyott engem az én drága anyám. Annyira megrázott a halála, hogy még gyásztáviratot is elfelejtettem küldeni neked. Most sem tértem még magamhoz, csak annyit tudok, hogy mindenképpen el kell utaznom hozzád, hogy mindent megbeszélhessünk. A temetésről szerencsére a háziorvosunk gondoskodott, ám attól tartok, a temérdek elintéznivalóval, ami még hátra van, nélküled, drága védelmezőm és gyámom, nem tudok megbirkózni. Holnap az első reggeli vonattal Lindenhofba utazom, kérlek, fogadd jó szívvel a látogatásom. Nagyon fáj a szívem, nagyon szomorú vagyok. Senkim sincs a világon rajtad kívül. Kérlek, ne haragudj rám, amiért ilyen váratlanul betörök a házadba, de egyszerűen nem tudom, mi mást tehetnék. Hálás köszönettel:

a Te Lori Rodád"

Amikor elküldte a levelet, kicsit megnyugodott. Összecsomagolt, és megtette az előkészületeket a másnapi utazáshoz. A háztartást átmenetileg Bettyre bízta. A szolgálólány megígérte, hogy mindenre nagyon vigyáz, és rendben tartja a házat. Másnap reggel Lori útra kelt. Végre újra képes volt gondolkodni, s így hamarosan visszatért a régi energiája és határozottsága.

Kis kézitáskáját, amibe a néhány napra szükséges holmit összepakolta, feltette az ülés fölé a csomagtartóba. Gyásza jeléül egy egyszerű, de jó szabású fekete ruhát viselt. Ebben az öltözékben koránál kissé idő-

sebbnek látszott, s szokásos jókedvét felnőttes komolyság váltotta fel.

Tavasz lévén nem sokan utaztak a vonaton, s Lori élvezte, hogy egyedül lehetett a fülkében. Ha figyelmét nem kötötte le a vonatablakból feltáruló vidék, akkor belelapozott a magával hozott újságba.

Lassan közeledett úti céljához. Fél tizenkettő körül a vonat megérkezett arra az állomásra, ami Lindenhofhoz a legközelebb esett. Őszinte ámulattal csodálta a körös-körül magasodó hegyeket; néhány pillanatra egészen lenyűgözte a táj szépsége. Aztán felkapta a táskáját, és átvágott a peronon. Hiába kereste azonban az érte küldött kocsit. Lehet, hogy gyámja nem kapta meg időben a levelét?

Kissé csüggedten lépett az állomásfőnökhöz, hogy megkérdezze, jött-e érte valaki Lindenhofból. Mivel a válasz nemleges volt, megtudakolta, merre kell mennie. A férfi készségesen útbaigazította. A legfontosabb, magyarázta, hogy maradjon mindig az erdőszéli ösvényen, akkor félóra gyaloglás után meglátja az udvarházat. Aztán forduljon jobbra, és egy újabb negyedóra múlva már ott is lesz.

Lori megköszönte a kedvességét, és már nyúlt is a csomagjáért. Az állomásfőnök azonban azt javasolta, hagyja nála nyugodtan a poggyászt, ő majd elküldi a lindenhofi tejesemberrel, aki nemsokára úgyis visszafelé tart a szomszéd városból. A lány örömmel kapott az ajánlaton, s így csomag nélkül indulhatott útnak.

Mélyen beszívta a friss, tavaszi illatokkal fűszerezett levegőt. Kifejezetten jólesett neki a séta az üdezöld lombok kellemesen hűvös árnyékában. Csak néha lepte meg egy furcsa érzés: vajon mit szól majd a bácsi, hogy ilyen hirtelen-váratlan betoppan hozzá? Hiszen biztosan nem kapta meg a levelét. Mindegy, most már nem volt mit tenni, ő pedig nem az az ijedős fajta, aki bárhonnan is visszafordul dolgavégezetlenül.

Sokáig úgysem lesz az öregúr terhére, csak a legfontosabbakat beszéli meg vele, aztán hazautazik. Lehet, hogy még ma, vagy holnap, attól függ, sikerül-e mindent elintézniük.

III.

Heinz Rommersdorfnak fogalma sem volt arról, hogy anyai barátnője, Ottilie Sanders meghalt. Még mindig hiába töprengett azon, mi legyen Lorival, ha az öreg hölgy tényleg jobblétre szenderülne. Nem tudott dönteni.

Reggel, szokásához híven, már igen korán kilovagolt a földekre. Ilyenkor tavasszal különösen sok volt a munka, s ő sem kímélte magát, amikor a munkásai keményen dolgoztak. Így egész délelőtt távol volt, s nem jutott hozzá, hogy elolvassa reggeli postáját. Mikor végre hazafelé indult, az erdő szélén meglátott egy fiatal lányt, aki Lindenhof felé igyekezett. Egy pillanatra megállította a lovát, hogy alaposabban szemügyre vegye az ismeretlen hölgyet. Elegáns gyászruhája azonnal elárulta, hogy városi kisasszony, meg aztán errefelé egyébként is csak a környékbeli asszonyokat szokta látni. Heinz valamennyi szomszédját jól ismerte, a fiatal hölgy nem közülük való volt.

Mikor az erdő szélén jobbra fordult, hogy az állomásfőnök útmutatása alapján folytassa útját, meglátta a lovast, aki nem messze állt tőle, s most lassan közeledett felé. Érdeklődve nézte a nyeregben ülő, daliás fiatalembert.

Heinz közvetlenül előtte állt meg, s belenézett a várakozásteljesen rátekintő szempárba.

– Bocsánat, uram, hogyan jutok el a lindenhofi udvarházba?

Meglepődve nézte a lány finom vonású, tiszta arcát, s valami furcsa előérzete támadt. Leugrott a lóról, s mielőtt megszólalt volna, udvariasan meghajtotta magát a szép ismeretlen előtt.

– Ha csatlakozik hozzám, szívesen elvezetem oda – ajánlotta fel a segítségét. – Kit keres Lindenhofban?

– A tulajdonost, Heinz Rommersdorf urat – válaszolta a lány a férfi fürkésző pillantásától kicsit nyugtalanul.

– Parancsoljon, itt áll ön előtt – felelte csendesen Heinz.

– Az lehetetlen! Rommersdorf úr sokkal idősebb önnél! – nézett rá csaknem rémülten a lány.

– Lehet, hogy nem látszik rajtam, de én valóban öregember vagyok – sóhajtott a férfi, s árnyszerű mosoly suhant át az arcán. – Ami a külsőségeket illeti, itt vidéken talán lassabban öregszik az ember. És önben kit tisztelhetek?

A fiatal hölgy szorongva nézett rá.

– Én… nos, én, édes istenem, egészen összezavarodtam! De hát Heinz bácsinak akkor is sokkal öregebbnek kell lennie önnél!

A férfi elvörösödött. Vonásai megkeményedtek.

– Heinz bácsinak? Vagyis kegyed Heinz bácsinak nevez engem?

A lány bólintott.

– Ha ön Heinz Rommersdorf, akkor igen. Nekem akkor ön Heinz bácsi. Lori Roda vagyok.

A férfi karcsú, izmos teste megfeszült, mintha legalábbis védekezni akarna valami ellen.

– Lori Roda? – kiáltott fel önkéntelenül, s minden erejére szüksége volt, hogy visszanyerje a nyugalmát. Lorinak nem szabad még csak sejtenie sem, mi zajlik le benne ezekben a pillanatokban. Hihetetlen erőfeszítéssel mosolyogni próbált, ám a szeme továbbra is komolyan, sőt, szinte komoran szegeződött Lorira. A lány ettől a tekintettől egészen kicsinek és elveszettnek érezte magát, anélkül hogy meg tudta volna mondani, miért.

– Igen, én vagyok Lori Roda. Ottilie Sanders, a nevelőanyám meghalt. Nem kapta meg a reggeli postával a levelemet?

A férfi nagy nehezen összeszedte magát, és könnyed hangon próbált válaszolni.

– Nem, még nem láttam a postámat. Nagyon korán jöttem el otthonról. Biztosan ott lesz a te leveled is. Ugye, tegeződve leveleztünk? Ezen nem kellene most sem változtatnunk.

Lori is igyekezett megbirkózni a zavarával, ami a fiatal nagybácsi láttán úrrá lett rajta.

– Igen, Heinz bácsi, természetesen. Bocsáss meg, amiért elvesztettem a lélekjelenlétemet! Talán mert apám barátja voltál, mindig jóval idősebbnek hittelek.

– Apád tíz évvel idősebb volt nálam – egyenesedett fel a férfi, mintha valami nagy tehertől szabadult volna meg. – Ennek ellenére kitüntetett a barátságával.

– Jó, hogy nem tudtam, milyen fiatal vagy – igyekezett mosolyogni Lori. – Különben… – nem tudta befejezni a mondatot. Nem is sejtette, hogy zavarában milyen bájos.

– Különben? – kérdezte Heinz.

– Különben… talán nem lett volna bátorságom ilyen váratlanul rád törni – mondta végül nagyot nyelve.

– Remélem, nem vonod meg tőlem a bizalmadat csupán azért, mert fiatalabb vagyok, mint gondoltad.

A lány megrázta a fejét.

– Ó, dehogy, csak... csak éppen hozzá kell szoknom a gondolathoz.

– Azt mondod, meghalt a nevelőanyád. De hát hogy történhetett ilyen hirtelen?

– Régóta szenvedett már szegény, mégis olyan váratlannak tűnik nekem is. Olyannyira, hogy egészen elfeledkeztem arról, hogy értesítselek téged. Csak amikor már eltemettük, s az első fájdalomból felocsúdtam, akkor jutott eszembe, hogy írjak neked. S mivel néhány dolgot tisztáznunk kell, amit egyedül nem tudok elintézni, gondoltam, az lesz a legokosabb, ha eljövök hozzád, s mindent személyesen megbeszélünk. Bocsáss meg, hogy így megleptelek, de biztos voltam benne, hogy időben megkapod a levelem.

Heinz, bár nem látszott rajta, még mindig nem nyugodott meg egészen. Lori gyámoltalansága mélyen megindította. A lány egész megjelenése, szerény, udvarias viselkedése nagy hatást tett rá.

Szívesen a karjába vette volna, hogy megvigasztalja, ám a hajdani tragédia árnya még mindig közéjük állt. Kényszerítenie kellett magát, hogy megőrizze a hűvös, udvarias hangot, bár biztos volt benne, hogy ez nem csak neki, de a lánynak is fáj.

– Nos, mindezt megbeszélhetjük majd odabent a házban. Egyelőre tehát Isten hozott minálunk! Legjobb lesz, ha máris indulunk.

A lány szeme megtelt könnyel. Annyira félt, hogy a gyámja végül mégis elküldi majd, amikor pedig olyan szívesen maradt volna! Milyen jólesett belenézni a férfi nyugodt, tiszta tekintetébe, amiből mostanra nyomtalanul eltűnt a komorság.

– Veled mehetek? Akkor hát nem küldesz el?

Heinz tudta, hogy ezt kellene tennie, de képtelen volt rá. Lori segítségre szorult, be kellett fogadnia. Tudta, hogy a barátja sem akarná másképp. Most már rajta a sor, neki kell őt gyámolítania és megóvnia minden gondtól és bajtól, úgy, mintha csak az apja lenne.

– Remélem, nem kételkedtél bennem?

– Nem is tudom… Hiszen évek óta nem találkoztunk – sóhajtotta Lori.

– Évek óta ki sem tettem a lábam Lindenhofból.

– És azt sem engedted meg, hogy meglátogassunk – nézett fel rá fürkészőn a lány.

– Nagy magányomban mit is tudtam volna nektek nyújtani?

– Hiszen olyan gyönyörű itt minden!

– Tetszik neked?

– Nagyon. Nekünk, városiaknak jólesik, ha végre egy kis zöldet láthatunk magunk körül. Itt pedig minden olyan gyönyörű!

A férfi elgondolkodva hallgatott. Az jutott eszébe, vajon nem maradhatna-e Lori Lindenhofban? Most, hogy viszontlátta, elmúlt a félelme. Nem következett be, amitől tartott, s nem gyötörte jobban a lelkiismeret, amiért annak idején önhibáján kívül lett gyilkossá. Épp ellenkezőleg: a viszontlátástól inkább a felelősségtudat erősödött fel benne. Egyetlen vágya volt csupán, hogy minél gondtalanabbá és boldogabbbá tegye Lori életét, hogy megóvja őt minden bajtól és veszélytől. Nagy volt a csábítás, hogy ezt a szép, fiatal teremtést maga mellett tartsa. A lány anélkül jött el hozzá, hogy hívta volna. Volt ebben valami sorsszerűség.

Közben a parkon át baktatva megérkeztek a terebélyes, öreg hársfák között álló udvarházhoz. Lori tágra nyílt szemmel csodálta a faóriásokat.

– Úgy állnak itt ezek a hatalmas fák, mintha csak a házadat őriznék. Nem juthat be hozzád az ellenség. Nagyon irigylésre méltó a helyzeted, tudod-e? – kérdezte halkan.

– Ó, Lori, lehet, hogy az ellenség a házban van, de az is lehet, hogy bennünk lakik – válaszolta mélyet sóhajtva a férfi.

– Majd én kiűzöm onnan, Heinz bácsi! – felelte gondolkodás nélkül a lány, bár kicsit nehezére esett

bácsinak szólítani a férfit, hiszen túl fiatal volt még ehhez a megszólításhoz.

– Nem hinném, hogy hatalmadban áll – nézett a szemébe fájdalmas pillantással Heinz.

– Ó, én nagyon erős tudok ám lenni, ha a szeretteimről van szó! – felelte Lori, ám alighogy ezt kimondta, elvörösödött. Nem lenne szabad ennek a fiatalembernek ilyeneket mondania. Még akkor sem, ha gyermekkorától kezdve bácsikájaként tisztelte és szerette.

A férfi szívét jólesően simogatták az őszinte szavak. Nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze:

– Tényleg szeretsz egy kicsit?

Lori még jobban elvörösödött, de gyorsan összeszedte magát.

– Gyermekkorom óta tudom, hogy te vagy a gyámom, egész életemben csupa jót tettél velem. Mama mesélte, mennyi mindent tettél azért, hogy kényelmes és nyugodt otthonom legyen. Csoda-e hát, hogy szeretlek és tisztellek?

– Olyan kevés volt ez, Lori, semmiség!

– Ne mondj ilyet! Senki sem törődött volna velem úgy, mint te. Ezért is bízom benned. Látod most is, hogy a mama meghalt, azonnal tehozzád siettem, mintha ez olyan magától értetődő lenne. Most már nem vagyok biztos benne…

A férfi fájdalmasan felsóhajtott:

– Adja isten, hogy sose bánd meg, hogy megbíztál bennem.

– Sosem fogom megbánni – rázta meg a fejét határozottan Lori.

– Sose tégy elhamarkodott ígéreteket!

A lány ismét megrázta a fejét, és olyan bizalommal és szeretettel nézett a férfira, hogy az végre megnyugodott.

Beléptek az előcsarnokba. Karl a léptek zajára azonnal a gazdája elé sietett, s most meglepetten nézett a váratlan vendégre. Heinz, mint mindig, barátságosan biccentett az öregnek, majd látszólag könnyedén bemutatta neki az ifjú hölgyet:

– Vendégünk jött, Karl. A gyámleányom felkeresett, mert meghalt a nevelőanyja. Készíts elő néhány szép szobát, mert átmenetileg itt marad minálunk.

Lorinak a torkában dobogott a szíve. Ezek szerint itt maradhat éjszakára is! Hiszen ez több, mint amennyit remélni mert.

Karl tisztelettudóan meghajolt, majd fürkész pillantással nézett Lorira, aztán pedig újra a ház urára. Heinz alig észrevehetően bólintott, mintegy válaszként a szolga el nem hangzott kérdésére. Aztán folytatta:

– Hozz nekünk, légy szíves, valami harapnivalót! A gyámleányom gyalog jött az állomásról, bizonyára megszomjazott és megéhezett, az ebédig pedig még van legalább egy óra.

– Nem kell, Heinz bácsi, szívesen megvárom az ebédet – emelte fel a kezét tiltakozón Lori. – Ha veled ebédelhetek, akkor most inkább nem kérnék semmit.

– Ahogy akarod. És a csomagod?

– Csak egy kis kézitáskát hoztam, azt is otthagytam az állomáson. Az állomásfőnök megígérte, hogy a tejeskocsival kiküldi.

– Akkor hamarosan itt lesz – pillantott az órájára Heinz. – Gyere, menjünk át a dolgozószobámba! A legfontosabbakat azonnal megbeszélhetjük.

Miután a lány levette a kabátját és a kalapját, Heinz bevezette a dolgozószobába. A váratlan találkozástól még mindig kissé zavarban lévén, valahogy ez látszott számára a legveszélytelenebb helynek.

Kinyitotta az ajtót, és előreengedte Lorit, aki elbizonytalanodva lépett be a komor helyiségbe. Heinz odahúzott egy karosszéket az íróasztalhoz, és intett neki, hogy foglaljon helyet. Lorinak jólesett a hosszú séta után egy kicsit leülnie. Kényelmesen hátradőlt a fotelban, a magas háttámlán pihentetve a fejét. Érdeklődve pillantott körbe a szobában.

– Te jóságos ég, mennyi rengeteg könyv! Még itt az asztalon is! Azonnal látni, hogy itt szorgalmas munka folyik – jegyezte meg elismerően, csak hogy valamiképp leplezze az elfogódottságát.

– A gazdának szorgalmasan kell dolgoznia, ha meg akarja tartani a birtokát – bólintott Heinz, miközben maga is leült a lánnyal szemben.

– Úgy látom, rengeteg a munkád. Biztosan nagyon terhedre vagyok, csak feltartalak.

– Egyáltalán nem zavarsz, Lori. Nézd csak, itt a reggeli posta, biztosan közte van a leveled is.

Hogy úrrá legyen a zavarán, Heinz fogta a levél- és újságpaksamétát, és kikereste belőle Lori levelét. Hirtelen nagyon fontosnak tűnt, hogy elolvassa, mit írt neki a lány. Sietős mozdulattal felvágta a borítékot, és széthajtogatta az írást. Ahogy olvasta, néhány szón megakadt a pillantása, egészen pontosan ott, ahol ez állt: *„Senkim sincs a világon rajtad kívül."* A szavak élő szemrehányásként martak a lelkébe, hiszen ő volt az oka, hogy a lány egyedül van a világon. Aztán ahogy tovább olvasott, mégis valami melegség öntötte el a szívét. Lassan letette a levelet, és égő, fájdalmas pillantással nézett a lányra. S megint csak ott volt a kérdés: mi lesz Lorival?

Hirtelen világossá vált számára, hogy ha Lori maradni akar, nem szabad elengednie. Valamiképp meg kell találnia a módját, hogy Lindenhofban tartsa, hogy a lány szívesen és önszántából itt maradjon a házában. Most rajta a sor, hogy otthont teremtsen számára. Hiszen nem maradhat ezer veszélynek kitéve csak úgy egy szál magában a nagyvilágban! Maga előtt sem merte bevallani, mennyire fontos lett neki hirtelen, hogy a lány maradjon. Lori váratlan megjelenése valamit megpendített a lelkében. Nem tudta, mit jelent ez, csupán azt érezte, hogy ismét van értelme az életének. Mintha valamiképp máris megfiatalodott volna.

Hogy időt nyerjen, megkérdezte Lorit, miféle gondok nyomasztják. A lány röviden felvázolta a helyzetét: tudomása szerint, magyarázta egyszerű, világos

szavakkal, nevelőanyja ráhagyta szerény vagyonát, hiszen nem volt más élő rokona. Az özvegyi nyugdíjat természetesen nem folyósítják tovább. A temetés csaknem az összes készpénzt felemésztette, ám szerencsére az egyéb kiegyenlítendő számlákra volt még egy kis pénz a bankban. Lori beszélt Bettyről, a szolgálólányról is, akitől, bár hűséges és megbízható, most meg kell válnia. A lakást is fel kell mondania. Végül szerette volna hallani, miként vélekedik a gyámja jövőre vonatkozó terveiről. Úgy gondolta, magyarázta bizakodva, kamatoztatja a tudását, és megpróbál a saját lábára állni. Nevelőanyjával sokszor beszéltek arról, hogy egy napon majd egyedül kell gondoskodnia magáról, s ha a neveltetésére szánt pénzből meg tudna valamit takarítani, az nagyon jól jönne a későbbiekben.

– Szeretném hát, Heinz bácsi, mint gyámomnak, mindehhez a beleegyezésedet kérni. Amint lehet, állás után nézek – fejezte be végül.

A férfi figyelmesen hallgatta. Komoly tekintetéből sok-sok szeretet és melegség áradt a lány felé, amikor megszólalt:

– Nem, Lori, nem adom a beleegyezésemet. Atyád ravatalánál megesküdtem, hogy mindig lesz otthonod, és gondoskodom rólad, ahogy ő tette volna. Meg akarom tartani ezt a fogadalmamat. Sandersnénál gondtalan körülmények között éltél. Most, hogy ez nincs többé, nekem természetes, hogy itt maradsz a házamban, mintha a lányom lennél.

Lori mélyen elvörösödött.

– Heinz bácsi, ezt nem lehet, te... én... nem is tudom, mit mondjak.

– Mondj igent!

– De azt nem lehet.

– Miért nem? Nem tetszik neked itt Lindenhofban?

A lány összekulcsolta a kezét.

– Dehogynem, hiszen olyan gyönyörű itt minden! Ó, istenem, milyen szívesen maradnék, de sajnos nem lehet.

– Miért ne lehetne? Sandersné leveléből tudom, hogy egyszer azt mondtad neki, nem kell aggódnia érted. Ha meghalna, te egyszerűen fogod magad és eljössz hozzám Lindenhofba. Biztosra vetted, hogy befogadlak, és találok neked valami feladatot, ahol hasznosíthatod magad.

– Amikor ezt mondtam, nem tudtam, hogy ennyire fiatal vagy – ingatta a fejét még mindig tanácstalanul a lány, majd minden bátorságát összeszedve végre kibökte, amit idáig nem mert: – Nem lakhatom itt nálad, Heinz bácsi, mert nem vagy nős.

– Ó, most már értem az aggodalmadat! Hát majd felveszek egy házvezetőnőt, aki vigyáz rád. Így nyugodtan élhetünk egy fedél alatt. Munkában sem lesz hiány, ha mindenáron hasznosítani akarod magad. Magam is tisztában vagyok vele, milyen jó dolgozni, sohasem kívánnám tőled, hogy ölbe tett kézzel üldögélj. Így már elfogadhatod az ajánlatomat.

– Felvennél miattam egy házvezetőnőt? – kérdezte Lori tétován.

A férfi bólintott. Lori persze jól sejtette, hogy valójában nem volt szüksége házvezetőnőre, hiszen eddig is remekül elvolt nélküle, ám ezt semmiképp sem akarta bevallani. Egyébként is, most egészen más lett a helyzet.

– Hát persze hogy felvennék – mondta hát mély meggyőződéssel. – Egy ilyen nagy háztartás, mint az enyém, nem lehet meg házvezetőnő nélkül. Régóta keresek már valakit, de még nem találtam megfelelőt. Most majd jobban utánanézek. Mindenesetre itt maradsz nálam. Holnap Berlinbe utazom, és elintézem a lakással kapcsolatban, amit kell. Betty, a szolgálólány majd összerakja a holmidat és elhozza ide. Talán az sem lenne rossz, ha továbbra is veled maradna. Mindig szükség van szorgalmas és megbízható emberekre, felőlem tehát maradhat, ha akar. Berlinben biztosan találok házvezetőnőt is.

– Jaj, annyi gondot okozok neked – sóhajtotta Lori zavartan.

– Csak azt teszem, amit minden apa megtenne a leányáért.

– Annyira jó vagy hozzám, Heinz bácsi. És ha tényleg a segítségedre lehetnék...

A férfi felnevetett.

– Emiatt ne aggódj, Lori! Nézz csak körül, mennyi itt a munka! Bizony, igencsak elkelne egy kis segítség.

Úgy tudom, könyvelést is tanultál és gyorsírást. Nos, áll az alku?

A férfi megfogta a lány kezét, mintha örök időkre magához akarná láncolni. Lori egy pillanatig tétovázott, majd félénken, de boldogan bólintott.

– Ha tényleg ezt akarod, Heinz bácsi. Ó, milyen csodálatos itt minden! És mégsem maradok egyedül…

Szeme megtelt a hála könnyeivel.

A férfi is meghatódott. Legszívesebben karjába vette volna Lorit, fejét a keblére vonta volna. De nem volt szabad. Nem lehetett más, mint a jóságos és bölcs Heinz bácsi, aki a gyámleánya jólétéről gondoskodik. Nem szabad megingatni a bizalmát. Gyorsan elengedte hát a lány kezét.

Kisvártatva bekopogott Karl és jelentette, hogy a kisasszony bőröndje megérkezett, s a szobák ugyancsak készen állnak.

Heinz és Lori megörültek a hírnek. Mindkettőjüknek szüksége volt egy kis időre, hogy megnyugodjanak. Karl felvezette Lorit a tágas, világos szobákba, amelyekben mostantól minden az ő kényelmét fogja szolgálni.

Az egyik komódra téve megtalálta a táskáját is, kinyitotta, és kivett belőle egy egyszerű szabású, fekete selyemruhát. Sietve átöltözött, majd kibontotta a haját és megfésülködött. Nemsokára megszólalt az ebédre hívó gong. Amikor kilépett a szobájából, az ajtaja előtt már ott várakozott Karl, hogy megmutassa az ebédlőbe vezető utat.

Ma Heinz is átöltözött, aki pedig mindig a munkaruhájában evett, hogy ebéd után azonnal visszalovagolhasson a földekre.

Egymással szemben foglaltak helyet a terített asztalnál. Miközben a szolga feltálalta az ételeket, apróceprő dolgokról társalogtak.

– Tényleg el akarsz utazni Berlinbe, Heinz bácsi? – kérdezte aggodalmasan Lori, amikor egyedül maradtak.

– Igen, Lori.

– De hát évek óta nem utaztál! Úgy tudom, sosem mozdultál ki Lindenhofból.

– Időnként azért voltak kisebb üzleti útjaim a környéken. Jó is lesz újra elmenni Berlinbe.

Lori hiába próbálta felfedezni Heinz bácsiban a világtól elzárkózó különcöt, akiről a mama annyit mesélt. Nyugodtan és elfogulatlanul megbeszéltek mindent a berlini teendőkkel kapcsolatban. Lorinak eszébe jutott, hogy nevelőanyjának egyik ismerőse, egy őrnagy özvegye egyszer említette, hogy szívesen vezetné valakinek a háztartását, ha erre lehetősége lenne. Rendes és megbízható hölgy, mondta végül, mire Heinz tűnődve nézett rá:

– Nos, igazán rokonszenvesnek találod?

– Nagyon.

– És tudod a címét is?

– Igen, felírom neked, ha akarod.

– Rendben. Majd felkeresem.

Ebéd után Heinz elvitte sétálni Lorit a szépen gon-

dozott, árnyas parkba, ahol ugyanolyan hatalmas hársfák magasodtak, mint az udvarház körül. Boldogan látta, mennyire tetszik a lánynak Lindenhof, és életében először ő is igaz örömet érzett, amiért övé ez a birtok.

IV.

Heinz amilyen gyorsan csak lehetett, mindent elintézett Berlinben. Alig várta, hogy ismét otthon legyen. Elrendezte Lora örökösödési ügyét, s árverésre bocsátotta a bútorokat. Betty nagyon sokat segített neki, Lori személyes holmiját is ő csomagolta össze. Nagyon örült annak, hogy úrnője halála után sem marad munka nélkül, hanem Lindenhofban dolgozhat. Nem volt könnyű manapság jó álláshoz jutni.

Heinz felkereste az őrnagy özvegyét, Maria Sundot, akit ő is nagyon rokonszenvesnek talált. Könnyen megállapodtak egymással, s abban maradtak, hogy az asszony Heinzcel együtt utazik majd Lindenhofba. Betty már néhány nappal korábban útnak indult a csomagokkal. Ottilie Sanders lakásába egy fiatal jegyespár költözött, akik hamarosan össze akartak házasodni.

Pár nappal később Heinz is elégedetten indulhatott haza Sund asszonnyal az oldalán. Maga is meglepődött rajta, hogy sohasem vágyott még ennyire haza, mint most. Alig tudta kivárni, hogy viszontláthassa gyámleányát, szinte félt attól, hogy esetleg már nem fogja ott találni.

Szerencsére Sundné lelkes beszélgetőtársnak bizonyult, s Heinz legalább az utazás alatt megszabadult a nyomasztó gondolatoktól. Az állomáson már várta őket az autó. Heinz maga ült a kormányhoz, a sofőr mellette foglalt helyet. Az idős hölgy kényelmesen el-

helyezkedett a hátsó ülésen, még el is szundikált egy kicsit, hogy frissen érkezzen Lindenhofba.

A városból kiérve Heinz gyors tempóban hajtott végig a folyó mentén kanyargó úton, mígnem végre-valahára meglátták a dombtetőn magasodó csinos udvarházat. Heinz egy örökkévalóságnak érezte az utazást, s alig várta, hogy végre a bejárat elé kanyarodhasson. Már messziről a kaput fürkészte, amely előtt nagy megkönnyebbülésére csakugyan meglátta Lorit. Kiugrott az autóból, és odaszaladt hozzá.

A lány kicsit bátortalanul nyújtotta a kezét, és egy pillanatig összefonódott a tekintetük. Mindketten elpirultak.

Lori az őrnagynéhoz fordult, és kedvesen üdvözölte. Az asszony hálásan megköszönte, amiért gondolt rá, és elragadtatottan nyilatkozott a vidékről. Heinz útközben már megbeszélte vele, hogy elsősorban Lori társalkodónőjeként szeretné alkalmazni. A háztartást illetően nem lesz sok dolga, a személyzet tudja és pontosan végzi a dolgát, biztosan könnyen szót fog majd érteni velük.

Lindenhofra szép napok köszöntöttek. Lori örömmel tapasztalta, hogy Heinz bácsi arcáról eltűnt a komorság, a férfi sokkal vidámabbnak és gondtalanabbnak látszott, mint annak előtte. A maga részéről az őrnagyné jelenlétének tudta be az örömteli változást, úgy vélte, az asszony szeretetteljes személyisége mindenkire jó hatással van a környezetében.

Lori addig unszolta Heinzet, míg az egyre több feladattal bízta meg a birtok ügyeinek intézésében. A lány nagyon tehetségesnek bizonyult, gyorsan tanult, és hamarosan igazi segítséget jelentett a birtok urának.

Egy napon, néhány héttel az érkezése után, Lori ott ült szemben a férfival az íróasztalnál, és az üzleti levelezést intézték.

Mikor végeztek, Heinz rámosolygott:

– Remélem, nem fáraszt el túlságosan a munka. Nem akarok több terhet róni rád, hiába is kéred.

– Ó, de hát ez igazán semmiség! Kérlek, gondold meg, hogy valóban csak ezzel a csekély munkával fejezhetem-e ki a hálámat. Hiszen mindent neked köszönhetek!

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Nem kell semmit megköszönnöd, Lori!

– De én szeretném, ha tudnád, mennyire hálás vagyok neked.

– Nem tartozol nekem hálával, Lori! Hiszen mit teszek én érted? Itt élsz a házamban, és olyan napsugarassá teszed, amilyen sohasem volt. Rengeteget dolgozol nekem, amiért cserébe ingyen lakhatsz nálam. Ez igazán semmiség.

– Igazi, meghitt otthont nyújtasz nekem, Heinz bácsi.

– Na jó, akkor mindketten hálásak lehetünk egymásnak, úgyhogy ne is vesztegessünk rá több szót! Tudod, régóta szeretnék megbeszélni veled valamit, de

eddig még nem sikerült sort kerítenem rá. Hoztam neked a berlini bankból egy csekk-könyvet.

– Mit kezdjek én ezzel? – nézett a lány csodálkozva a szürke fedelű füzetkére.

– Ahogy ismerlek, biztosan nehezedre esne pénzt kérni tőlem a kisebb kiadásaidra. Elég idős és értelmes vagy ahhoz, hogy beavassalak a vagyoni helyzetedbe.

– Vagyoni helyzetembe? Úgy tudom, apám annyi pénzt hagyott hátra, hogy az elég legyen a neveltetésemre a huszonegyedik életévemig. Ha most ezt ki akarod fizetni, abból évekig vehetek apróságokat.

– Úgy látom, nem tudsz mindent. Nos, a neveltetésedre hátrahagyott összegen túl a rendelkezésedre áll még huszonötezer márka.

A lány meglepetten, de szemlátomást örömmel fogadta a hírt.

– Ó, ezt valóban nem tudtam… De hisz akkor nagyon gazdag vagyok!

– Hát, nagyon gazdagnak azért nem mondanálak. Mindenesetre évente körülbelül 1100 márka kamatot hoz ez az összeg.

Lori összecsapta a kezét.

– És még azt mondod, hogy nem vagyok gazdag?

A férfi felnevetett.

– Ha gazdag nem is vagy, de ennyi pénz talán elegendő, hogy a legszükségesebbeket mindig megvásárolhasd magadnak. Hangsúlyozom, hogy ezt én is szívesen megtenném, de ismerlek már annyira, s tudom,

jobb szereted az önállóságot – nézett a lány felcsillanó szemébe Heinz.

– Ó, milyen jól ismersz engem! Ez nagyszerű hír, Heinz bácsi! Tehát ha vásárolni szeretnék valamit, akkor csak kiállítok egy csekket?

– Egy feltétellel – bólintott szigorú arccal a férfi. – Amíg a gyámod vagyok, időről időre elszámoltatlak. Azt szeretném, ha ez a kis vagyonod megmaradna. Tehát, ha többet veszel ki, mint a kamatok, akkor gondoskodnom kell a hiány pótlásáról.

– Hova gondolsz? Bőségesen elegendő lesz nekem ezeregyszáz márka.

– Hátha lesz nagyobb kiadásod. Akkor azt majd megbeszéljük. A vagyonod részvényekben van, azokat pedig nem szabad eladnod.

– Dehogy adom el! Ez szóba sem jöhet! Istenem, milyen csodálatos érzés, hogy egyszeriben ilyen vagyonos lettem. Máris jobban érzem itt magam Lindenhofban, hiszen tudom, hogy a nagykorúságom után nem leszek már anyagilag a terhedre. Lehet, hogy kinevetsz érte, de tényleg nagyon megkönnyebbültem.

– Igen, Lori, gondoltam, hogy így lesz. Ezért is mondtam el neked mindent. Őszintén szólva mégis jobb szeretném, ha én tarthatnálak el, úgy, mintha a lányom lennél.

– Jobb ez így, Heinz bácsi, hidd el! Tudod, olyan furcsa nekem, hogy bácsinak szólítalak. Nem illik hozzád.

– Miért nem?

– Mert olyan fiatal vagy.

– Szóval szeretnél másképp szólítani? – nézett komolyan a lányra.

Lori elsápadt. Valami megmagyarázhatatlan elfogódottság vett erőt rajta. Bizonytalan hangon kérdezte:

– Mire gondolsz?

– Elmondom. Arra gondoltam, hogyha bizonyos törvényes feltételek megvannak, örökbe fogadlak.

– Nem, ó nem! – rázta meg a fejét hevesen a lány.

– Miért nem? – nézett rá fürkészőn a férfi.

– Mert... mert én... Nem is tudom, de ez lehetetlen. Sosem tudnálak apámnak nevezni.

– Ennyire nem bízol meg bennem?

– Ó, nem, dehogy… Kérlek, ne érts félre! De olyan fiatal vagy, túl fiatal ahhoz, hogy a lányod legyek.

A férfi megpróbált lehiggadni, s egyszeriben neki is képtelenségnek tűnt, hogy a lány nevelőapja legyen. Igyekezett egészen nyugodtan beszélni.

– Gondold végig, Lori! Ha örökbe fogadnálak, te lennél az egyedüli örökösöm. Nincs a földön még egy ember, aki ilyen közel állna hozzám, mint te. Halálom esetén azt akarom, hogy a tiéd legyen itt minden.

A lány ismét csak a fejét rázta.

– Ne beszélj a halálról, Heinz bácsi! Ne ejts kétségbe! Mi lenne velem, ha te sem lennél nekem? Olyan fiatal vagy ahhoz, hogy végrendelkezz. Egy napon megnősülsz, gyermekeid lesznek, és én a világért sem akarnám megrövidíteni őket.

A férfi látta, mennyire nyugtalanítja Lorit ez a gondolat. Amint szóba hozta az ő leendő családját, a fájdalomtól szinte megvonaglott az arca. Nem, soha senki nem állhat közéjük!

– Sosem nősülök meg, Lori – szólalt meg elsötétülő arccal Heinz.

– Sokan mondták már ezt, aztán mégis másként alakult – próbált mosolyogni a lány.

– Én biztosan nem fogok megnősülni, Lori – ismételte meg eltökélten Heinz, s közben olyan szomorúnak látszott, hogy a lány szívből megsajnálta.

– Ez úgy hangzik, mintha leszámoltál volna mindennel – nyúlt vigasztalóan a férfi keze után.

– Bizonyos értelemben így is van, Lori – sóhajtott fel megínzott arccal Heinz. – Van valami a múltamban, ami lehetetlenné teszi, hogy megnősüljek. Benned látom az örökösömet, mert te vagy az egyetlen, akiért felelőséggel tartozom. Csakis azért engedtem neked bepillantást nyerni a birtok ügyeibe, mert egy napon te leszel itt a tulajdonos.

– Heinz bácsi, én ezt az egészet el akarom felejteni – kulcsolta össze a kezét könyörögve Lori. – Mindent, amit most mondtál. Amilyen gyorsan csak lehet! Hiszen te sem akarhatod, hogy egész életemben nyomasszon a tudat, hogy le vagyok kötelezve neked!

– Nem vagy nekem lekötelezve, Lori! Ezt verd ki a fejedből, de gyorsan! Hogy megnyugtassalak, apáddal szemben vannak olyan kötelezettségeim, amelyektől

sosem szabadulhatok meg. De te nem tartozol nekem ezért köszönettel.

– Hú, ez nagyon titokzatosan hangzik! – nézett a férfira kíváncsian Lori.

– Igen, csakugyan van valami, amit soha nem árulhatok el neked. Elégedj meg annyival, hogy apádnak sokkal többel tartozom annál, mint amit valaha is törleszthetek. Kérlek, értsd ezt meg, és fogadd el így, további magyarázat nélkül. Ez felment a hála kötelezettsége alól. S ha jó akarsz lenni hozzám, segíts az adósságom törlesztésében.

Lori egy ideig némán fürkészte a férfi sápadt arcát, majd csendesen megkérdezte:

– Ezért lettél ilyen magányos és komor?

– Igen, Lori. De kérlek, ne kérdezz többet!

– Nem, nem kérdezek többet, Heinz bácsi. De ha mégoly nagy is az apámmal szembeni tartozásod, én ezennel felmentelek, mert tudom, hogy ártatlanul szenvedsz miatta.

A férfi felugrott, és az ablakhoz lépett, hogy a lány ne láthassa az arcát. Felmentette! Legszívesebben a lábához borult volna köszönetképpen. Lori tágra nyílt szemmel nézte. Érezte, mennyire izgatott Heinz, szeretett volna odalépni hozzá, és vigasztalóan végigsimítani a homlokán. De nem merte. Csendben maradt, megvárta, amíg visszafordul.

– Bocsáss meg, Lori, de ne folytassuk ezt a beszélgetést. Köszönöm a bizalmadat. Köszönöm, hogy fel-

mentesz, bár ezzel nem csökken az adósságom. Segíts, kérlek, hogy továbbra is jót tehessek!

– Mindent megteszek, amit tudok, ha csak egy kicsit is segíthetek neked.

Karl kopogása félbeszakította a beszélgetésüket. Az öreg szolga szokásához híven most is némi harapnivalót hozott az úrnak.

– Adja csak ide, Karl! – vette el tőle a tálcát mosolyogva Lori. – Majd én ügyelek rá, hogy Heinz bácsi mindent megegyen.

Az inas arca felderült. Tudta, hogy Lori éppúgy vigyáz az úrra, mint ő, ezért hát megnyugodva vonult vissza.

Lori csinosan megterítette az ablak előtti asztalkát, és kérte Heinzet, lásson neki az uzsonnának.

– Csak ha te is velem tartasz, Lori.

– Én ugyan már uzsonnáztam, de tudom, hogy egyedül nem ízlik úgy az étel, ezért eszem veled pár falatot. De meg kell ígérned, hogy mindent megeszel.

Evés közben megpróbálta felvidítani a férfit. Bármennyire szerette volna, többet nem tehetett érte. Miután Heinz engedelmesen lenyelte az utolsó falatot is, megbeszélték, mit kell Lorinak addig elintéznie, amíg ő kinéz a földekre.

A lány az ablak előtt állva, elgondolkozva nézett a távolodó lovas alakja után.

V.

Hónapok teltek el zavartalanul, jó hangulatban. A szénát begyűjtötték, a földeken ringott az érett búzakalász, a termés kiválónak ígérkezett. Heinznek egyre gyakrabban eszébe jutott, hogy Lori nem unatkozik-e Lindenhofban. Egyik este szóba is hozta, amikor vacsora után a nappaliban ültek az őrnagynéval.

Lori gondtalanul felnevetett.

– Ugyan, mi hiányozhatna itt nekem, Heinz bácsi? Ennyi változatosság és izgalom nincs sehol másutt! Itt mindig történik valami. Ne aggódj hát, egyáltalán nem unatkozom.

– Igen, mert most még minden új számodra. De tudod, ez minden évben így megy majd, s előbb-utóbb egyhangúnak fogod találni ezt az életet.

A lány hevesen tiltakozott.

– Nem hiszem, Heinz bácsi. Nekem tényleg nagyon tetszik itt Lindenhofban, olyan szép és érdekes minden. Most jön az aratás, aztán a gyümölcsszüret, alig várom! A gyümölcsösben már most akkorák az almák a fán, mint egy gyerekfej. És a körtefák! Minden águk roskadásig! Semmiképpen sem akarunk lemaradni a szüretről, ugye, kedves Sundné?

– Lorinak igaza van, Rommersdorf úr, magam is így gondolom.

Heinznek jólesett a hölgyek dicsérete, mégis úgy

érezte, nem ártana egy kis változatosságot vinni az életükbe.

– Az aratás után mindenesetre felutazunk néhány napra Berlinbe. Egy kicsit világot látunk, elmegyünk színházba, koncertre.

– Ez nagyon kedves tőled, Heinz bácsi. Valóban szívesen megnéznék egy jó színdarabot vagy egy koncertet. Neked és Sund néninek is jót tenne a változatosság. De tényleg csak néhány napra menjünk, mert a szüretnél feltétlenül itt akarok lenni – egyezett bele végül Lori, bár a legszívesebben ki sem tette volna a lábát Lindenhofból. Cseppet sem vágyódott a nagyváros után. A többiek kedvéért viszont úgy tett, mint aki nagyon örül, és Heinz el is határozta, hogy ezután gyakrabban ki kell mozdulniuk Lindenhofból. Közben még más is eszébe jutott.

– Talán szeretnéd néha meghívni a barátnőidet is. Tudom, hogy levelezel néhány ifjú hölggyel.

– Nincs nekem barátnőm, Heinz bácsi, az egyetlen és legjobb barátnőm a nevelőanyám volt. A lányok, akikkel levelezek, csak ismerősök, nem állnak hozzám olyan közel, hogy meghívjam őket. Őszintén szólva, nem igazán vágyom arra, hogy a felszínes fecsegésüket hallgassam naphosszat.

– Jó, akkor ezt inkább hagyjuk. De azért szeretném, ha tudnád, hogy bármikor meghívhatod ide az ismerőseidet.

A lány elnevette magát.

– Hidd el, Heinz bácsi, én tényleg nem vágyom más társaságra. Hiszen itt vagy nekem te meg Sund néni, ez nekem éppen elegendő.

A férfi megnyugodott. Bár a lány másképp vélekedett, most először tudatosodott benne, hogy Lorinak szüksége van fiatalok társaságára. Idestova tizenkilenc éves, s egy napon biztosan férjhez akar majd menni. Mire idáig jutott gondolatban, hirtelen heves fájdalom markolta meg a szívét. Lori egy másik férfi felesége lesz? El fog menni Lindenhofból? Ennek bizony nagyon is megvan a veszélye. Úgy érezte, sötét árnyként közeledik a nap, amely elszakítja tőle Lorit, s amely után minden fény eltűnik az életéből, amit a lány varázsolt ide. Leírhatatlan félelem fogta el, és míg égő szemmel nézte a lámpafénynél csillogó fürtöket, meghatottan mormolta maga elé: Úristen, szeretem őt! Szeretem!

A felismerés megrázta. Nem sokkal később elbúcsúzott a hölgyektől, és felment a hálószobájába. Sokáig állt az ablaknál, nézte a holdfényben fürdő tájat, s mindegyre ugyanazt a szót suttogta maga elé: szeretem… szeretem…

Ugyanakkor világosan érezte, tudta, hogy a lány nem sejthet meg ebből semmit. Szerelmét mélyen el kell rejtenie a szívében. Nem zavarhatja meg Lori lelki békéjét. Ez a szerelem lesz hát az ő vezeklése.

Amikor másnap délelőtt Heinz többórás távollét után visszatért a földekről, Lori már a kapuban várta

és elészaladt, hogy cukrot adjon a lónak. Az állat jóízűen elropogtatta a jutalom csemegét, majd engedelmesen követte a lovászfiút.

– Fárasztó volt a lovaglás, Heinz bácsi? – kérdezte Lori.

– Egy kicsit. Igazából nagyon élvezem a lovaglást ezeken a kellemesen hűvös, nyári reggeleken. Neked is meg kellene ismerned ezt az érzést. Szeretnél megtanulni lovagolni?

A lány azzal a félénk pillantással nézett rá, amit Heinz annyira szeretett.

– Igen, csodálatos lenne, azt hiszem – felelte rövid töprengés után.

– Akkor megtanítalak rá. Van egy nagyon jámbor lovam, az épp megfelel erre a célra.

Lori szemlátomást nagyon izgatott lett. Milyen szép is lenne, Heinz bácsi oldalán kilovagolni minden reggel!

– Ó, ezt már igazán nem kívánhatom tőled – mondta mégis szaporábbá váló lélegzettel.

– Dehogynem. Fontosnak tartom, hogy jól megtanulj lovagolni. Hasznodra lesz, ha majd Lindenhof úrnője leszel. Berlinben veszünk neked lovaglóruhát. A többi holmit itt is beszerezhetjük. Ha visszajöttünk Berlinből, azonnal elkezdjük a lovaglóleckéket.

– Nagyon elkényeztetsz, Heinz bácsi.

– Ez nem kényeztetés, hanem sürgető szükség. Ami azt illeti, előbb is eszembe juthatott volna.

– Képzeld csak el, Heinz bácsi, az én Bettym és Peter Lenz hamarosan eljegyzik egymást – újságolta később Lori, miközben befelé tartottak a házba.

– Valóban? – názett rá meglepetten a férfi. – Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen terveik vannak.

– Betty elárulta nekem. Már megbeszélték a jószágfelügyelő úrral, s ha neked sincs ellene kifogásod, szívesen férjhez menne hozzá.

Heinz felsóhajtott. Irigyelte a fiatal felügyelőt, amiért gond nélkül feleségül veheti szíve választottját. Betty rendes lány, semmi kifogása nem lehetett a kapcsolat ellen. Ezt meg is mondta Lorinak.

– Jaj, de örülök, Heinz bácsi! – nézett rá felcsillanó szemmel a lány. – Szerintem Betty csak azért szólt nekem, hogy puhatoljam ki a véleményedet. Ha hallanád, hogyan áradozik a leendő házikójukról! Már a berendezésen gondolkozik.

– És Peter apja? Ő már tud a dologról? – kérdezte elnéző mosollyal Heinz.

– Szerintem őt is csak ma avatták be a tervükbe. Az aratás alatt Peter Lenz biztosan nem akar ilyesmivel zavarni téged, de valami azt súgja nekem, karácsonykor esküvő lesz Lindenhofban.

Heinz emiatt még jobban irigyelte a felügyelőt, ám hangosan csak ennyit mondott.

– Tudod majd Bettyt nélkülözni?

– De Heinz bácsi, még ha nagyon hiányozna is, akkor sem állhatok a boldogsága útjába! Ritkán van rá

szükségem, általában a házban hasznosítja magát. Meg aztán, ha kell, a többiek is ki tudnak segíteni.

Heinz bólintott.

– Peter biztosan szól, ha elérkezettnek látja az időt. Majd megmondom neki, hogy nagy lakodalmat csapunk az esküvője napján. Hűséges és megbízható alkalmazottam, nagyon örülök, hogy rendes lányt kap feleségül. És még csinosat is.

– Ahogy mondod, Heinz bácsi – bólogatott lelkesen Lori.

Ezzel a dolog átmenetileg elintéződött. Később, mikor Heinz egyedül maradt öreg szolgájával, Karl elmondta neki, hogy a fia szeretné elvenni Bettyt feleségül.

– Már hallottam a gyámleányomtól.

– Én nincs ellene kifogása, Rommersdorf úr?

– Persze hogy nincs. Szerintem nagyon jól összeillenek. De te mit gondolsz? Az én véleményemnél fontosabb, hogy te beleegyezel-e?

Karl elmosolyodott.

– Betty csinos, jóravaló, szorgos leány. A fiam jól választott.

– Szerintem is, Karl. Akkor tehát mindketten azon leszünk, hogy az ifjú pár mielőbb egybekelhessen.

– Hálásan köszönöm, Rommersdorf úr.

VI.

Lassan befejeződött az aratás, s Lindenhof ura most már nyugodtan útra kelhetett a két hölggyel.

Berlinbe érve a Kaiserhofban vettek ki szobát. A napok gyorsan teltek. Délelőttönként a hölgyek vásárolgattak, Heinz az üzleti ügyeit intézte, este pedig moziba, színházba vagy koncertre mentek.

Egyik délután a szállóban zenés teadélutánt rendeztek, s Heinz kötelességének érezte, hogy ők is részt vegyenek rajta.

Nem sokkal az után, hogy elfoglalták helyüket az étteremben, a szomszéd asztalhoz ismerős társaság telepedett. Heinz egyik birtokszomszédja volt a feleségével és a fiukkal, aki Berlinben a külügyminisztériumban dolgozott.

Az idősebb házaspárt Lori is ismerte, ám a fiatalemberrel eddig még nem találkozott. Miután üdvözölték egymást, s bemutatták egymásnak a két fiatalt, közösen telepedtek le egy nagyobb asztalhoz. Lori és az ifjú Schweigern élénk társalgásba merültek, s később még táncolni is elmentek. Ha Heinz esetleg még nem lett volna tisztában vele, hogy beleszeretett Loriba, akkor a kínzó féltékenység most mindenképp ráébresztette volna. Elsápadt, amikor meglátta Lorit a fiatalember karjában, és csak keserves önuralommal sikerült részt vennie a társalgásban. Mintha súlyos tehertől szabadult volna meg, amikor Lori végre visszaült mellé.

A lány azonban továbbra is Fred von Schweigernnel beszélgetett leginkább, aki a legfrissebb berlini pletykákkal szórakoztatta. A társalgás szüneteiben volt ideje rápillantani Heinz bácsira. Azonnal észrevette, hogy milyen sápadt, s milyen komor a tekintete. Tüstént elvesztette érdeklődését a fiatalember iránt, és kicsiny kezét Heinz kezei közé csúsztatta.

– Csak nincs valami bajod, Heinz bácsi?

– Nem, csak ez a lárma, nem vagyok hozzászokva.

– Akkor menjünk föl, ott biztosan csöndesebb.

– Nem szeretném elrontani a szórakozásodat, Lori.

– De Heinz bácsi, csak nem gondolod, hogy én itt szórakozom, miközben te nem érzed jól magad? Gyere, menjünk!

Heinz ellenkezni akart, szégyellte magát a féltékenysége miatt. Végül, csak hogy megnyugtassa a lelkiismeretét, meghívta az egész társaságot vacsorára. Fred, amikor megtudta, hogy asztaltársaik máris menni készülnek, szomorú arcot vágott, ám a meghívás hallatán a vonásai ismét felderültek. Lori mély benyomást tett rá, és biztosította a hölgyeket, hogy ő is részt vesz a vacsorán. Azt is mindjárt hozzátette, hogy a szünidőt otthon tölti és reméli, hogy akkor majd gyakran találkoznak.

Lori elfogulatlanul barátságos volt vele a búcsúzásnál is. Heinz pontosan hallotta minden szavukat, és újra feltámadt szívében a féltékenység. Nem tudta elképzelni, hogy fogja kibírni, ha Lori körül egyre-másra

újabb és újabb udvarlók legyeskednek majd. Lélekben már látta is Fred von Schweigernt, amint előtte áll, és megkéri tőle Lori kezét. Mégis mit tehet akkor?

Nem talált megnyugtató választ a kérdésére. Miután visszavonultak, Lori hozott neki egy aszpirint, s kedvesen kérte, pihenjen egy kicsit a karosszékben. A szobáikat összekötő kis szalonban voltak, s az őrnagyné kölnivizet permetezett széjjel, mondván, hogy az majd jót tesz.

Heinz egyszer csak megfogta Lori kezét.

– Nagyon haragszom magamra, Lori, amiért elrontottam a szórakozásodat. Biztosan szívesen táncoltál volna még.

A lány megrázta a fejét.

– Az igazat megvallva, Heinz bácsi, nemigen szeretem ezeket az ötórai teákat. Nem sok élvezetet találok bennük.

– De olyan jól eltársalogtatok Freddel, aki nagyon rendes fiatalember – jegyezte meg Heinz nagyot nyelve, s kutatóan nézett a lány arcába.

– Gondolod, hogy rendes ember? Alig ismerem, és nem szoktam elhamarkodottan véleményt alkotni. De majd jobban megismerem, hiszen a szünidőben hazajön és gyakran meglátogat minket. Majd akkor elmondom, mit gondolok róla – vonta meg a vállát egykedvűen Lori.

Ez a válasz átmenetileg megnyugtatta a férfit. Ám amikor este az étteremben találkoztak, a féltékenység

zöld szemű szörnyetege ismét előbújt, hogy feldúlja a lelkét.

Fred néhány gyönyörű rózsát hozott Lorinak, s kedves bók kíséretében átnyújtotta. Lori köszönettel elvette a virágokat, az arcához emelte, s belélegezte csodálatos illatukat.

– Gyönyörűek ezek a rózsák, de a lindenhofiak százszor szebbek – súgta oda később Heinznek.

Fred von Schweigern egész este csak Lorival beszélgetett. Heinzben újra meg újra feltámadt a féltékenység, mégpedig olyan erővel, hogy azt már maga is nevetségesnek érezte. Örült, amikor vége lett az estének, és visszavonulhattak.

Schweigernék még szívesen találkoztak volna velük az elkövetkezendő napokban, ám Heinz nem látott erre lehetőséget.

– Holnap délután hazautazunk, és addig még el kell intéznünk egyet s mást.

– Kár – mondta Fred, és olyan pillantást vetett Lorira, hogy Heinz legszívesebben felképelte volna.

Lori azonban azzal vigasztalta, hogy majd Lindenhofban úgyis találkoznak. Ettől a biztatástól Fred jókedve rögtön visszatért.

Másnap reggel a szobapincér gyönyörű fehér rózsacsokrot hozott egy kártya kíséretében, amire Fred néhány kedves búcsúszót írt. Lori zavartan nézett a küldeményre, átvitte a szalonba, és a reggelizőasztalra tette.

– Nem gondolod, Heinz bácsi, hogy az ifjú Schweigern úr túl gáláns, ami az ajándékozást illeti?

Lori szavaiból egyértelműen kicsengett a rosszallás, úgyhogy Heinz gyorsan legyűrte mérgét, amely a csokor láttán támadt benne.

– Biztosan kedveskedni akart – mondta szenvtelenül.

– Igen, de szerintem ez azért már túlzás.

Ez ismét elutasítóan hangzott, és Heinz elégedett volt.

– Szóval nem tetszik a fiú? – kérdezte látszólag mellékesen.

– Jól el lehet vele beszélgetni, ha valakit nem zavar, hogy állandóan szépeket mond.

– Talán nem szereted a bókokat?

– Nem, tényleg nem szeretem. Mindig arra gondolok, milyen ostobának tarthat, hogy folyton dicsérget. Hiszen képtelenség ezt mind elhinni!

Heinz eddig is tudta, hogy a lány nem sokat ad a bókokra, s hogy ítéleteiben milyen mértéktartó. Többek között éppen ez tetszett neki benne annyira.

Nem akarta önteltté tenni, s így megfosztani legfőbb vonzerejétől, mégis jobbnak látta, ha figyelmezteti:

– A szép szavakat komolyan is gondolhatják, Lori.

– Ó, Heinz bácsi, ezt nem nagyon hiszem – rázta meg a fejét nevetve a lány.

Töltött egy csésze kávét, és Heinz elé tette úgy, mintha csak otthon lennének, Lindenhofban. Aztán

magának is töltött, majd felragyogó tekintettel nézett a férfira:

– Hál' istennek, holnap már újra Lindenhofban reggelizünk.

– Örülök, hogy Lindenhof kiállta a próbát Berlinnel szemben.

– Nemcsak én, az őrnagyné is alig várja, hogy visszatérjünk.

– Ezt nagy megkönnyebbüléssel hallom. Már féltem, hogy a hölgyek szívesebben maradnának itt.

– De Heinz bácsi, Lindenhofban még akkor is jó, ha nem történik semmi. Most meg ráadásul jön a szüret! Ilyenkor nélkülözhetetlenek vagyunk, nekem elhiheted.

Milyen jólesett ezt hallani!

Délelőtt még néhány dolgot elintéztek, majd ebéd után máris indultak a pályaudvarra. Derűs hangulatban tették meg az utat hazáig, s már késő este volt, mikor megérkeztek Lindenhofba. Nemsokára úgy gondoltak a berlini kirándulásra, mint egy szórakoztató, ám valójában jelentéktelen epizódra. A gyümölcsszüret ideje alatt Lori boldog volt, mint talán még soha életében, őszinte elragadtatással nézte az érett, illatozó gyümölccsel teli kosarakat.

Fred von Schweigern eközben mindennapos vendég volt Lindenhofban. S bár Heinz buzgón győzködte magát, hogy a férfi egyáltalán nem veszélyes Lorira, szíve

mélyén mégis félt, hogy ez megváltozhat. Vagy jön valaki más, aki komolyan megtetszik a lánynak. Újra meg újra rendreutasította magát. Nem szabad magára gondolnia, csak Lori boldogsága számít. S micsoda áldás lenne, ha a lány beleszeretne valakibe! Hiszen az ő vágyai nem teljesülhetnek. Ha nem vetne rájuk a múlt sötét árnyékot, akkor persze minden erejével azon lenne, hogy elnyerje Lori szívét. Így azonban bele kellett törődnie, hogy a lány másé lesz. Legfeljebb azért imádkozhatott, hogy ez minél később történjék meg.

Lorinak fogalma sem volt arról, milyen harc dúl a gyámja lelkében. Gondtalanul szórakozott Fred társaságában, ám egy napon megelégelte, hogy egyre tüzesebb bókokkal teszi neki a szépet a fiú.

– Arra kényszerít, Schweigern úr, hogy kerüljem az önnel való találkozást. Az udvarlása nem kívánatos számomra. Ha tehát a szándékai nem csupán barátiak, akkor jövőbeli látogatásaikor vissza fogok vonulni a szobámba.

Fred von Schweigern nagyon meglepődött. Érthetetlen volt számára, hogy ha ő egy nőt kitüntet a figyelmével, az elutasíthatja. Mindenesetre nem adta fel a reményt. Hiszen az ifjú hölgyek eleinte gyakran húzódoznak, ám később rendszerint megenyhülnek. Kissé visszafogta hát magát, remélve, hogy Lori ellenállását megtöri. Ritkábban látogatta meg, aztán vége is lett a szabadságának. Búcsúzóul nagyon bánatos arcot vágott, hogy ezzel is büntesse Lorit.

A lány azonban alig figyelt rá, és megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor tolakodó hódolója végre elutazott. Heinz, aki folyamatosan figyelte őket, természetesen észrevette Fred rosszkedvét. A fiú elutazása után könnyedén megkérdezte:

– Schweigern úr látogatásai mintha megritkultak volna az utóbbi időben, s mintha a jókedve sem lett volna a régi…

– Ennek talán én vagyok az oka, Heinz bácsi – nevetett fel zavartan Lori. – Azt hitte, megtisztel a hódolatával, ám én kereken megmondtam neki, hogy ne számítson semmire.

Heinz szívét forró öröm öntötte el, szinte beleremegett. Erőt vett magán, és nagyvonalúan így szólt:

– Nagyon megkedvelt téged.

– Heinz bácsi, csak nem akarsz megszabadulni tőlem? – fürkészte a férfi tekintetét meglepetten Lori.

– Erre gondolnod sem szabad, Lori. Minél tovább magam mellett tarthatlak, annál jobb. De nem akarok a boldogságod útjába állni.

A lány elgondolkozva nézett maga elé.

– Nem hiszem, hogy boldog lehetnék másutt, mint Lindenhofban.

– Ez még megváltozhat – válaszolta fojtott izgalommal Heinz.

A beszélgetésük itt félbeszakadt. Az őrnagyné lépett a szobába, hogy elköszönjön tőlük, mielőtt kilovagolnak. Lori nagyon tehetségesnek bizonyult a lovag-

lásban, és ma első alkalommal kísérhette el Heinzet egy hosszabb útra. Gyorsan a szobájába ment, és átöltözött lovaglóruhába. Heinz az udvaron várta, és beemelte a nyeregbe. Búcsút intettek az őrnagynénak, s ellovagoltak. Eleinte lépésben haladtak, majd lassú ügetésre fogták a lovakat. Amint kiértek a földekre, Heinz vágtára biztatta lovát, ám közben egy pillanatra sem tévesztette Lorit szem elől. A lány orcái kipirultak az igyekezettől, élvezte, ahogy szinte repül vele a ló. Mivel biztonságban érezte magát, meg akart szabadulni a mértéktartó vezetéstől. A férfi azonban biztos kézzel tartotta a gyeplőt.

– Alkalmazkodnod kell a tempómhoz, Lori – mondta csaknem szigorúan.

– Úgy szeretnék szabadon vágtázni egyszer!

– Erre még várnod kell. Igaz, hogy jámbor a lovad, de neki is lehetnek bogarai. Teljesen ki kell ismerned ahhoz, hogy mindig biztonsággal kezelhesd. Szóval, ma még nem vakmerősködünk.

– Igazad van, Heinz bácsi – bólintott beleegyezően a lány. – Már észnél vagyok.

– Jó, hogy belátod. Nem lesz még elég mára? Visszafordulunk?

– Szeretnék még lovagolni, ha nincs ellenedre.

Ugyan mi lett volna ellenére, amit Lori szeretett volna! Ellovagoltak megnézni a krumpliföldeken dolgozó munkásokat. Lori nagyon büszke volt, hogy nem fáradt el, és még a hazafelé utat is jól bírta. Elégedetten

értek haza, s épp annyi idejük maradt, hogy átöltözzenek a vacsorához. Lori az asztalnál lelkesen mesélte az őrnagynénak, hogy milyen nagy utat tettek meg.

– Az ember vagy könnyedén megtanul lovagolni, vagy soha. Magának tehetsége van ehhez, Lori – mondta mosolyogva Sundné.

– Azért nem szabad elbíznia magát és vakmerősködni – szólt közbe Heinz intőn.

– Nincs más megoldás, rövid pórázon kell tartani – tréfálkozott az idős hölgy.

Lori felnevetett.

– Heinz bácsi olyan szigorú tanárnak, mint amilyen jóságos különben.

– Ennek így kell lennie, Lori. Nem engedem, hogy bajod essék.

– Tudom, hogy csak jót akarsz nekem – felelte hálásan a lány, s megsimogatta a férfi kezét.

A kicsiny, meleg kéz simogatása leírhatatlan érzéseket ébresztett Heinzben. Egy pillanatra elvesztette az önuralmát, a lány keze fölé hajolt, és gyengéd csókot lehelt rá. Ilyesmi még sosem történt. Lori egy kicsit megijedt, és visszahúzta a kezét. Valami megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába. Heinz szemrehányást tett magának a kézcsók miatt.

– Egy simogató kezet mindig hálásan meg kell csókolni – mondta kényszeredett mosollyal. – Így tanította a mamám még kiskoromban.

A férfi csókja szinte égette Lori kezét. Alig mert rápillantani. De hamar összeszedte magát, így nem vált kínossá a helyzet.

Teltek-múltak a napok. A gyümölcsszüret véget ért, a bő termésnek nemcsak Lori, az őrnagyné is örült. A konyhában lázas munka folyt. Heinz összességében is elégedett lehetett, mert idén még a burgonyahozam is kiválónak bizonyult. Nem minden évben volt hozzá ilyen kegyes a természet.

VII.

Beköszöntött a tél. Lindenhofban csendesen és barátságosan folyt az élet. Heinz csak ritkán lovagolt ki a földekre, de gyakran befogatta a szánt, hogy Lori és az őrnagyné is gyönyörködhessék a hóval borított táj csodás látványában.

A dolgozószobában órákig tanulmányozták Lorival az üzleti könyveket. Elkészítették az éves összesítést, és összeállították a tavaszi vetéshez szükséges megrendeléseket. Reggelente később keltek fel, és az étkezések után tovább üldögéltek együtt. Lorit elvarázsolta a behavazott táj. Olyan önfeledten hancúrozott a hóban, akár egy gyermek, kipirult arccal és ragyogó szemmel tért vissza a házba. Heinz érezte, hogy szerelme napról napra mélyül, ám bármilyen nehezére esett is, gondosan eltitkolta érzéseit.

Nem sokkal Peter és Betty esküvője előtt Lori a régi holmijai között kutatott. Felment a padlásra, és belenézett a nagy bőröndbe is, ami a szülei hagyatékából maradt rá, hátha talál valamit, amit az ifjú párnak ajándékozhatna. Élvezettel kotorászott a régmúlt emlékei között. Nevelőanyja sok emléket megőrzött a szüleitől. A bőrönd legalján egy iratgyűjtőre lelt, mindenféle megsárgult papírral. Kinyitotta a mappát és belenézett. Leveleket, naplókat és újságkivágásokat talált. Most csak átfutotta őket, de elhatározta, hogy majd a szobájában alaposan áttanulmányozza valamennyit.

Mikor becsukta a bőröndöt, megjelent az őrnagyné, és együtt átnézték a holmikat, amelyeket kiválogatott az ifjú párnak. Volt közte bútor, függönyanyag, szőnyegek és más használható dolgok. Egy helyre gyűjtötték mindet, majd Lori megkérdezte Heinzet, hogy egyetért-e a választásukkal. Heinz csakis helyeselni tudott.

Az esküvőt néhány nappal karácsony előtt tartották. Gyönyörű volt a szertartás, s az ifjú pár tiszteletére adott ünnepi vacsorán is mindenki remekül érezte magát.

Lori és az őrnagyné ezután rögtön belefogtak a karácsonyi előkészületekbe. A Berlinből érkezett csomagokat, ládákat kicsomagolták. A karácsonyfa feldíszítésénél még Heinz is segédkezett, aki évek óta nem volt ilyen karácsonyi hangulatban. Most azonban ki tudja hányadszor is engedelmesen mászott fel a létrára, és akasztgatta a díszeket.

Hosszú, fehér abrosszal leterített asztalokat állítottak fel, a kosarakban alma és dió állt halomban. Az egész ház süteményt- és fenyőillatban úszott. Heinz számára Lori és az őrnagyné egy külön kis asztalkát állított fel, amelyen gondosan becsomagolva sorakoztak az általuk készített ajándékok. Az alkalmazottak számára késő délután volt az ünnepség, majd este, egy kisebb teremben Heinz és a hölgyek is megajándékozták egymást. Lori ajándékait az őrnagyné szerezte be Berlinben Heinz megbízásából. Volt ott minden, aminek egy fiatal lány örülhet.

A karácsony mindhármuk számára felejthetetlen élményt adott. Heinz elhatározta, hogy az ünnepek alatt a nyomasztó gondokat távol tartja magától, és ez teljes mértékben sikerült is. A gyönyörű karácsonyi napok gyorsan tovaszálltak.

Délutánonként nagy szánkirándulásokat tettek az erdőbe. Az egyik ilyen alkalommal szembejött velük egy másik szán, amelyben Fred von Schweigern ült a szüleivel. A fiatalember kissé hűvösen üdvözölte őket. Másnap reggel eljegyzési értesítőt kaptak. Fred eljegyezte egy bankár lányát. Heinz óvatosan nyújtotta át Lorinak a kártyát, de a lány csak mosolygott.

– Látod, Heinz bácsi, végül ez a gond is magától megoldódott!

– Ami azt illeti, elég gyorsan megvigasztalódott a lovagod – jegyezte meg fejcsóválva Heinz.

Valójában persze nagy kő esett le a szívéről, hiszen ezzel teljesen nyilvánvalóvá vált számára, hogy Fred nem tett mélyebb benyomást Lorira.

Az ünnepek elmúltával néhány csendes, zavartalan nap következett. Lorinak most jutott csak ideje elővenni a padláson talált irattartót, s átnézni a megsárgult iratokat, amelyek megboldogult édesapjától maradtak rá.

Már csaknem két órája lapozgatta a papírokat anélkül, hogy bármi érdekeset talált volna. Aztán egy csomag gondosan összekötözött levél került a kezébe. Elvágta a zsineget, és átnézte a leveleket. A számára

teljesen ismeretlen kézírással megcímzett borítékok között géppel írt levélmásolatok lapultak. A kézzel írt levelek egy bizonyos Gerhard Brunstól származtak, a gépelt oldalakat pedig az apja írta ezekre válaszul. A teljes levelezés a kezében volt hát. Kíváncsian kezdte olvasni a sorokat, mígnem hirtelen összerezzent. Az egyik, apja által írt levélben a következő állt.

„Semmi értelme, hogy a barátságunkra hivatkozzék. Az én fogalmaim szerint mi sohasem voltunk barátok, maga csak egy ismerősöm, akivel időnként találkoztam: még rokonszenvesnek sem mondanám. Később egy és más a fülembe jutott a viselt dolgairól, és ez végképp kizárta köztünk a barátságot. Arra kér, hogy segítsek tettének eltitkolásában. Mint közvetlen felettese, erre nem látok lehetőséget. Hiszen akkor mást gyanúsítanának Ön helyett. Egy véletlen során jutott tudomásomra az Ön eljárása, amit feltétlenül jelentenem kell. Legfeljebb sajnálatomat fejezhetem ki, hiszen nem szívesen ültetek senkit a vádlottak padjára. Egyetlen dolgot tehetek Önért: adok huszonnégy óra haladékot, amennyiben meg kívánja akadályozni, hogy rokonai a bíróságon lássák viszont. Ez minden, amit felajánlhatok.”

A másolaton ott volt Lori apjának aláírása.

Gerhard Bruns így válaszolt erre a levélre:

„Könyörgök Önnek, hogy adjon nyolc nap haladékot, mielőtt felfedné a bűnömet. Még jó néhány dolgot el kell intéznem. Hiszen nem múlik semmi ezen a nyolc napon, nem tudok elmenekülni. Kérem, legyen nagyvo-

nalú egy szerencsétlen flótással szemben, akit elragadott a szenvedélye. Az asszony, akit őrült szerelemmel szeretek, megfenyegetett, hogy elhagy, ha nem teljesítem költséges kívánságait. Ezért kellett csalnom. Egyedül csak abban reménykedhettem, hogy mindent jóvá tudok tenni, mielőtt felfedeznék a hiányt. Egy szerencsétlen véletlen folytán jutott titkom az Ön tudomására, és megértem, ha tisztessége tiltja, hogy hallgasson róla. Csak egy hetet kérek Öntől, addigra mindent rendbe tudok hozni."

Lori szíve a torkában dobogott, ahogy összehajtogatta a levelet, és olvasni kezdte apja válaszát.

„Megadom magának a kért haladékot. Holnaptól von Trauenstein úr meghívására egy vadászaton veszek részt, míg távol leszek, lesz ideje rendezni az ügyeit. Visszatértemkor mindent feltárok. Addig is járjon el saját belátása szerint."

Lori megnézte a keltezést. A levél két nappal apja halála előtt íródott, válaszként pár sor érkezett.

„Feltételeit elfogadom, megértését köszönöm. Szegény édesanyámat megkímélte a legrosszabbtól."

A többi levelet már előzőleg elolvasta, tulajdonképpen mind ezzel az üggyel foglalkozott. Ez volt minden, mást nem talált. Vagyis a halál megakadályozta az édesapját abban, hogy feltárja Gerhard Bruns viselt dolgait, vonta le a következtetést. Apja korai halála miatt a férfi nyilván büntetlen maradt.

Újra összekötözte a leveleket és félretette. További

érdemlegeset nem talált a papírok között, gondolta, az egészet elégeti. Már éppen a levélköteget is oda akarta tenni, amikor eszébe jutott valami. Nem lenne jobb, ha megmutatná ezt a levelezést Heinz bácsinak? Talán ismerte ezt a Gerhard Brunst.

Fogta a leveleket, és bement gyámja dolgozószobájába.

– Te vagy az, Lori?

– Igen, Heinz bácsi, hoztam valamit. Múltkor a padláson megtaláltam apám régi iratait. A legtöbbje érdektelen családi levelezés. Aztán ráakadtam erre a levélkötegre, amelynek tartalma esetleg érdekel téged. Gerhard Bruns és apám levelezése. Az utolsót két nappal a halála előtt kézbesítették.

A név hallatára Heinz meglepetten nézett fel.

– Ismertem egy Gerhard Bruns nevű férfit. Mérnök volt ugyanabban a gyárban, ahol apád főmérnökként dolgozott, vagyis az édesapád beosztottja volt. Egyikünk sem találta rokonszenvesnek, nekem még egy csúnya összezördülésem is volt vele.

– Akkor ezek a levelek még érdekesebbek lesznek számodra. Kérlek, olvasd át, és mondd el róluk, mi a véleményed!

– Rendben, máris elolvasom. Aztán majd ebéd után beszélünk róla.

– Akkor nem is zavarlak tovább.

– Te sosem zavarsz engem, Lori – mondta Heinz mosolyogva.

A lány hálásan visszamosolygott rá és kiment.

Heinz elgondolkodva nézett utána, kezében a levelekkel. Gerhard Bruns – mormolta maga elé elmélázva a nevet. Annak idején úgy hallotta, hogy Bruns nagyon léha életet él. Kutyahűséggel szeretett egy asszonyt, akinek életvitele még az övénél is több kívánnivalót hagyott maga után. Megjósolták, hogy a nő előbb-utóbb tönkreteszi. Egyszer, egy este véletlenül összetalálkozott velük egy étteremben. Nem jutott eszébe semmi elfogadható kifogás, amikor Bruns meghívta az asztalukhoz. Később ezt alaposan meg is bánta. Bruns barátnője egész este kacéran és kihívóan viselkedett vele. Később is túl gyakran szaladtak össze véletlenül. Egy este aztán, már csaknem tettlegesen kellett a nő tudomására hoznia, hogy semmi keresnivalója nála.

A nő átkokat szórt rá és otthagyta.

Néhány nappal később Bruns megfenyegette. Ha még egyszer molesztálni merészeli a szerelmét, nem áll jót magáért, kiabálta feldühödve. Heinz a váratlan és jogtalan fenyegetőzéstől annyira meglepődött, hogy arra sem volt módja, hogy visszautasítsa a rágalmakat. Mielőtt szóhoz jutott volna, Bruns elrohant. Bizonyára az asszony tüzelte fel ellene, hogy így álljon bosszút rajta a határozott visszautasításért, hozta fel akkor a férfi mentségére. Bár sajnálta Brunst, hogy ennyire oda van ezért a feslett nőszemélyért, mégsem hagyhatta annyiban a fenyegetést. Mindenképpen tisztázni akarta vele a dolgot.

Még aznap felkerekedett, hogy felkeresse az otthonában. A háziasszonytól azonban megtudta, hogy elutazott, és csak pár nap múlva tér haza.

Aztán olyan tragikus események következtek, amelyek fényében mindez jelentéktelen apróságggá törpült. Heinz még aznap este elutazott Trauenstein birtokára. Ott találkozott Lori apjával, és beszámolt neki Bruns felháborító viselkedéséről.

Fritz Roda összehúzott szemöldökkel hallgatta.

– Ez a nő teljesen tönkre fogja tenni Brunst. Már így is nem kívánatos dologra vette rá. Ne csinálj belőle ügyet, az ilyen ember gyakorlatilag beszámíthatatlan.

A másnapi vadászaton aztán Rodát megmagyarázhatatlan módon eltalálta az ő golyója. Heinz soha többé nem találkozott Brunsszal. Mire nagy bánatából és gyászából magához tért, megtudta, hogy a férfi külföldre távozott.

Most pedig itt ül barátja és Bruns leveleivel. Összeszedte magát és olvasni kezdett.

Már az első levél olvasásakor meghökkent, és ahogy tovább olvasott, érdeklődése egyre nőtt. Megértette, milyen hangulatban lehetett Bruns, amikor barátnője közölte vele, hogy Heinz kikezdett vele. Tudta, hogy Fritz Roda napokon belül feljelenti. Nincs más választása, mint a börtön vagy az öngyilkosság. Bruns valószínűleg jobbnak látta, ha külföldre menekül, semmint elítéljék vagy főbe lője magát. Bizonyára azért kérte az egy heti haladékot is, hogy kereket oldjon, mielőtt

Fritz Roda feljelenti. Heinz elgondolkodva nézett a levelekre. Akkoriban azt beszélték, hogy Bruns a barátnőjét is magával vitte. Közelebbit nem hallott róluk, meg aztán annak idején nem is tudott másra gondolni, mint a tragédiára, amelynek akaratlanul az okozója lett. S már megint a végzetes baleset járt a fejében, ki tudja hányadszor, ismét azon tépelődött, hogyan lőhette le a barátját. A golyó, amely Rodát eltalálta és azonnal megölte, egy vadászpuskából származott. Ennyit tudtak megállapítani. Heinz tudta, hogy két lövést adott le, s valóban két golyó hiányzott a fegyveréből. Egy éppen felbukkanó őzet akart eltalálni. Az egyik lövés azonban célt tévesztethetett, mert az őzet csak egyetlen halálos lövés érte. Barátja a mellette lévő leshelyen állt, és a vakvéletlenen múlt, hogy a lövés őt érte. Heinz még ma sem tudta felfogni, hogy is vehetett ilyen irányt a lövedék. Bíráit szerencsére meg tudta győzni arról, hogy tragikus véletlen volt, nem pedig előre kitervelt bűntény.

De mit használt mindez! A szerencsétlenség megtörtént, és sötét árnyékot vetett egész életére.

Heinz felállt. A leveleket betette az íróasztal egyik fiókjába. Maga sem tudta, miért. Hisz mindez olyan régen történt. Bruns eltűnt, soha senki nem hallott többé felőle. A leveleknek nem volt jelentőségük. Valami megmagyarázhatatlan érzés mégis arra késztette, hogy megőrizze őket.

Ebédnél Lorinak csak annyit mondott, hogy elolvasta a leveleket, és elrakta a íróasztalába. Aztán gyorsan másra terelte a beszélgetést.

VIII.

A tél véget ért. Már mutatkoztak a tavasz első jelei. Heinznek egyszeriben nagyon sok lett a dolga odakint, és Lori, aki mostanára már kitűnően lovagolt, csaknem mindennap elkísérte. Már egy éve élt a birtokon, és egyre inkább otthonának érezte Lindenhofot. Heinz is nyilvánvalóvá tette számára, hogy itt az otthona. Ez azonban nem csökkentette a lány iránta érzett háláját; változatlanul nagy gyöngédség fogta el, ha jótevőjére gondolt. Aztán egyszer csak ráébredt, hogy érzései nem csupán tiszteletből és hálából fakadnak.

Lori Heinz szeme láttára vált vonzó fiatal hölggyé, s a férfiban egyre jobban megérett az elhatározás, hogy a lány már nem sokáig maradhat nála. Hősiesen küzdött az érzéseivel, de képtelen volt elfojtani szívében a szerelmet. Csakhogy Lorinak nem volt szabad megtudnia, hogy szereti őt. Időnként, amikor egymás mellett lovagoltak a tavaszi mezőkön, szinte megijedtek a lelküket betöltő hatalmas boldogságtól. Mintha egy álomban élnének. Különösen Heinz rettent meg ilyenkor; nem tudta eldönteni, vajon elárulta-e magát. Álmában sem gondolt rá, hogy Lori mélyebben, jobban megszeretheti, mint ahogy egy jó gyámot illik. Neki kellett hát ügyelnie arra, hogy Lorit távol tartsa magától, és a lány csak a gyámját lássa benne. Mégis ilyenkor boldogság töltötte el, meleg hullámokban áradt el testében az öröm. Aztán gyorsan összeszedte magát,

és közömbös hangon beszélt tovább. Minden lehetőséget megragadott, hogy Lorit fiatalemberekkel ismertesse össze. Meg kellett védeni egy érzéstől, ami csak boldogtalanságot hozhatott számára. Lori azonban minden fiatalemberrel szemben közömbös maradt; szívesen elbeszélgetett velük, viccelődött, nevetgélt, teniszezett, sőt még a földekre vagy az erdőbe is kilovagolt Heinz bácsi pártfogoltjaival, ám magában mindegyiket a bácsival hasonlította össze.

Hetek és hónapok teltek el így. Mindketten fegyelmezték magukat, és nagyon ügyeltek rá, nehogy a másik bármit is észrevegyen az érzéseikből.

Az őrnagynét, úgy látszik, sikerült megtéveszteniük, mert az asszony valóban nem vett észre semmit abból, ami a két fiatal között zajlott. Nem fedezte fel a finom, láthatatlan szálakat, amelyek egyre szorosabban kötötték össze őket. Csak az öreg Karl nézett időnként nagyon aggódva az urára és a lányra. Jól ismerte a gazdáját, s most is látta, amint Lori egyre jobban a szívéhez nő. Milyen szép is lenne, ha az uraság elvenné Lorit, gondolta magában nemegyszer, miközben sajnos túlságosan is jól tudta, hogy ez lehetetlen.

Egy napon a földeken baleset történt. Egy fiút súlyosan megsebesített az egyik munkagép. Peter Lenz lovas futárt küldött a házba, hogy értesítse Rommersdorf urat, jöjjön az elsősegélynyújtó ládával. Heinz azonban üzleti ügyben éppen a szomszéd birtokon tartózkodott. Lori tehát egyedül indult el, fogta a kötsze-

reket és gyógyszereket tartalmazó ládát, felugrott a lóra, és gyors ügetéssel a baleset helyszínére sietett. Előtte még meghagyta, hogy vigyenek azonnal egy hordágyat a sérült számára. Mikor megérkezett a sebesülthöz, Peter Lenz elkérte tőle a kötszert.

– Adja csak ide, kisasszony, ez nem magának való látvány! Majd én bekötözöm.

– Hogyha segítségre van szüksége, gazdatiszt úr, szívesen rendelkezésére állok. Higgye el, nem rémiszt az ilyesmi.

– Köszönöm, kisasszony, már így is nagyon sokat segített. Kérem, lovagoljon vissza, és küldjön ide egy hordágyat.

– A hordágy már úton van.

– Akkor nincs más teendő, mint tiszta ágyat húzni a sebesült számára, ahol az orvos megvizsgálhatja és rendesen bekötözheti.

– Rendben van. Akkor hát megyek is, s otthon mindent előkészítek. Remélem, nincsen életveszélyben szegény ember.

– Nem, úgy látom, nincsen. De lehet, hogy a karját elveszíti.

Lori elsápadt és megingott. Peter Lenz megfogta a könyökét, nehogy elessen.

– Látja, nagyságos kisasszony, ez nem nőknek való. Kérem, menjen haza! – mondta most már nagyon határozottan, majd sietve a sebesülthöz fordult.

Lori felkapaszkodott a lovára, és amilyen gyorsan

csak tudott, visszaindult. Még mindig nagyon sápadt volt és rosszul érezte magát. Az út felét sem tette meg, amikor minden erőfeszítése ellenére elájult. A gyeplő kicsúszott a kezéből, ő pedig leesett a nyeregből a puha földre. A ló csodálkozva kereste lovasát, megszagolgatta az alélt testet, és poroszkálni kezdett hazafelé.

Ezalatt Heinz is hazaért. Amikor meghallotta, hogy baleset történt, azonnal elindult a helyszínre. Karl szólt neki, hogy a kisasszony is kilovagolt, elvitte az elsősegélyládát.

Heinz éppen a mezőn vágott keresztül, amikor hirtelen összerezzent. Lori lova jött vele szemben, ám lovasa nélkül, maga mellett húzva a gyeplőt a földön. Iszonyúan megijedt. Vajon mi lehet Lorival?

Gyors vágtára fogta a lovát, s közben holtsápadtan, rettegve kémlelte a tájat. Nem tartott sokáig, amikor meglátta a lányt a mezőn feküdni. Mint a villám, mellette termett, leugrott a lováról és fölé hajolt. Karjába emelte, és remegve nézett a halovány arcba.

Képtelen volt uralkodni magán, lehajolt és megcsókolta a fehér ajkakat. Nem tudott másra gondolni, csak hogy élettelenül fekszik a karjában.

– Lori, édes Lori, drága szerelmem, mi történt veled? Lori, ébredj föl, az isten szerelmére, térj magadhoz, ne törd össze a szívem, szeretlek! – tört ki belőle, és újra meg újra megcsókolta a lányt.

Lori lassacskán magához tért, hallotta a férfi hang-

ját, és érezte csókjait a száján. Már tudta, hogy ő is szereti Heinzet. Hallotta a szerelmi vallomást, meg is értette, kinyitotta a szemét és elmosolyodott. Még az ájulás hatása alatt karját a férfi nyakára fonta, és odasimult hozzá.

Ajkai, mintegy álomban, viszonozták a csókokat.

– Heinz, kedvesem, most már tudom, szeretlek, szeretlek!

Szerelmesen elsuttogott szavai teljes odaadásról tanúskodtak, ami mélyen megérintette a férfi lelkét. Újra meg kellett csókolnia.

– Te, te drága, édes Lori, szeretlek, szeretlek! Nem tehetek ellene semmit.

A lány ragyogó szemmel nézett rá, és édes mosolylyal újra csókra nyújtotta a száját.

A férfi hirtelen magához tért. „Istenem, mit tettem! Nem szabad megérintenem Lori száját.” Fölállt, és felsegítette a lányt is.

– Fáj valamid, Lori? – kérdezte rekedten.

– Nem, nem, ne nyugtalankodj. Én… én azt hiszem, elájultam. Annyira sajnálom azt a szegény embert...! Biztosan leestem a lóról, de semmi bajom. Jaj, Heinz, szegény ember, haza kell sietnem, hogy előkészítsem az ápolását.

A férfi érezte, hogy Lori már képes megállni a saját lábán, és el akarta engedni. Ő azonban boldogan odasimult hozzá.

– Jaj, Heinz, hogy lehetek én ilyen boldog, amikor

azzal a szegény emberrel ekkora rettenetes szerencsétlenség történt?

Szavai a férfi szívébe hasítottak. Édes istenem, hamarosan ő is milyen boldogtalan lesz, gondolta.

Halk horkantásra figyeltek fel. Lori lova követte Heinzet, és most várakozóan állt mögöttük.

– Képes vagy hazalovagolni, Lori? – kérdezte Heinz, megkeményítve a hangját.

– Igen, Heinz, nagyon jól érzem magam, nem tudom, hogyan lehettem ennyire gyenge – nézett fel rá édes, odaadó nevetéssel Lori. – De jó is, hogy így történt. Ki tudja, mennyi ideig kínoztuk volna még egymást. Féltünk volna megvallani az érzelmeinket.

A lány szívből jövő szavait hallva a férfi alig tudta türtőztetni magát. De mégiscsak így kellett lennie. Nem szabad Lorit még egyszer a karjaiba vennie, nem szabad az édes száját megcsókolnia. Mit tett! Úgy érezte magát, mint egy áruló.

Gyorsan felemelte Lorit a nyeregbe, és égő szemekkel nézett rá.

– Jól ülsz? Biztos vagy magadban? – kérdezte.

– Igen, Heinz. Nem is hiszed, milyen jó, hogy már nem kell bácsinak szólítanom téged!

A férfi egy pillanatra a lány ruhájába rejtette az arcát, de rögtön felegyenesedett, és maga is felugrott a lovára.

– Gyere, gyorsan visszakísérlek a házig, aztán megyek, s megnézem a sebesültet.

– Egyedül is haza tudok menni, Heinz.

– Nem szabad most egyedül lovagolnod, Lori! – rázta meg a fejét a férfi. – Lehet, hogy megint elkap a gyengeség.

A lány csillogó szemmel nézett rá.

– Mondhatom, jó kis gazdasszony lesz belőlem! Rögtön elájulok, ha valaki megsebesül. Szidjál csak meg, kedves Heinz!

De ő csak a fejét ingatta, aztán nekieresztették a gyeplőt. Otthon Heinz átadta Lorit az őrnagynénak, és újra elvágtatott. Egyedül kellett maradnia, átgondolni, hogy most mi legyen. De semmi másra nem tudott gondolni, mint hogy megcsókolta Lorit, s hogy a lány milyen bensőségesen viszonozta a csókját. Majd eszét vette a boldogság, ha erre a csókra gondolt.

„Enyém a csókjának íze, a szívem kínja sosem szűnik” – visszhangzottak lelkében a költő szavai. Ugyanakkor borzasztóan féltette Lorit. Most hogyan tovább? Egyre csak ezen tépelődött. De hiába; képtelen volt tisztázni az érzelmeit. Aztán ott állt a sebesült előtt, aki vértelen arccal, csukott szemmel feküdt a földön. Takarókat terítettek rá és köré, majd hamarosan megérkezett a hordágy is. Peter Lenz erős, vastag kötést tett a férfi karjára, elsősorban azért, hogy csillapítsa a vérzést. Azután a fájdalomtól eszméletlen testet a hordágyra emelték, és hazavitték. Ott már várta őket az orvos, aki megvizsgálta a sérült kart, majd sínbe tette és szakszerűen bekötözte. Dolga végeztével úgy

nyilatkozott, hogy valószínűleg nem lesz szükség amputálásra.

Mindannyian fellélegeztek. Az orvos ott maradt ebédre, így aztán Lori és Heinz egy pillanatra sem maradtak kettesben.

Már esteledett, amikor az orvos elment, s Heinz visszavonult a dolgozószobájába. Időt akart nyerni, ezért megkérte Lorit, pihenjen le egy kicsit. A lány azonban csak a fejét rázta.

– Nincs semmi bajom, Heinz. Megyek veled dolgozni. Hiába is akarsz, nem tudsz lebeszélni.

Heinz nem vitatkozott. Tudta, előbb-utóbb úgyis tisztázni kell a köztük történteket. Elindultak hát a folyosón a dolgozószoba felé. Lori a férfi tenyerébe csúsztatta a kezét, és lágy hangon odasúgta neki:

– Hogyan gondolhattad, hogy most már el tudsz űzni a közeledből?

A férfi görcsösen megszorította a meleg kis kezet. Beléptek a szobába, s Heinz becsukta az ajtót. Ott álltak hát egymással szemben.

– Ó, Heinz, megint olyan komor vagy, olyan boldogtalannak látszol – fürkészte a férfi arcát aggodalmasan Lori. – Ezt nem tudom elviselni. Nem vagy boldog?

– Nem, kedvesem – tört fel Heinz szívéből egy fájdalmas sóhaj. – Nagyon, nagyon boldogtalan vagyok, bár néhány percig a mennyországban jártam.

A lány a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Hogy lehetsz boldogtalan, Heinz? Még mindig nyomaszt valami? Ettől lettél ilyen komor?

A férfi arcán kétségbeesés tükröződött.

– Jobban nyomaszt, mint valaha, Lori. Fájdalmat kell okoznom neked, és ez rosszabb számomra, mint a halál.

A lány felemelte a fejét, és ránézett.

– Fájdalmat okoznál nekem? De hisz soha nem tettél ilyet, és… és most már nem is szabad!

– Muszáj, Lori, muszáj. Ha gondoltam volna, hogy megszeretsz engem, soha nem tartottalak volna itt a házamban.

Lori elsápadt.

– De hát miért nem?

A férfi agya lázasan dolgozott. Még mindig a kiutat kereste.

– Olyan fiatal vagy, és… és el fogsz felejteni engem. Csaknem húsz évvel vagyok idősebb nálad – mondta végül, nehezen ejtve a szavakat.

A lány felszabadultan felnevetett, és mielőtt Heinz megakadályozhatta volna, szájon csókolta.

– De hisz fiatal vagy, Heinz! Hogy beszélhetsz ilyen butaságot?

A férfi eltolta magától, leültette egy karosszékbe, majd maga is helyet foglalt vele szemben.

– Ne csókolj meg engem, Lori! Néhány percen belül nagyon megbánod, hogy valaha is megcsókoltál.

Lori értetlenül rázta meg a fejét.

– Már hogyan bánhatnám meg, Heinz? Soha, de soha nem fogom megbánni! Most pedig mondd el nekem, mi az, ami szerinted közöttünk áll! Én pedig majd szépen elmagyarázom neked, hogy a világon semmi sem választhat el tőled. Ne hidd, hogy bármitől is visszariadok! A szerelem ad erőt, hogy bármilyen súlyos terhet megosszak veled.

A férfi megcsókolta a kezét.

– Lori, súlyos az én bűnöm. Kérlek, légy erős, ne ijedj meg, bármilyen szörnyű is. Én vagyok a hibás a szüleid halálában. Egy tragikus véletlen következtében én lőttem le az apádat a vadászaton. Édesanyád pedig szívrohamot kapott a hír hallatán. Mindkettejük halála az én lelkemen szárad, és semmiképp sem lehetsz egy olyan férfi felesége, aki ezt tette veled.

Lori egészen belesüppedt a karosszékbe, és becsukta a szemét. Heinz odahajolt hozzá, de nem merte megfogni a kezét.

– Lori, Lori! Látod, máris gyűlölsz engem!

A lány hatalmas sóhajjal kinyitotta a szemét. A férfi kétségbeesett arca láttán mély részvét ébredt benne.

– Heinz, mondtam már neked egyszer, hogy felmentelek a bűneid alól – szólalt meg, tenyerébe fogva a férfi kezét. – Akkoriban még nem tudtam, mi ez a bűn. Ma pedig újra azt mondom neked, hogy tényleg felmentelek. Tudom, hogy nem szándékosan lőtted le az apámat, ezt nem is kell nekem mondanod. Mégis elválaszt minket az, amit akaratod ellenére tettél. Ha-

lott apám és anyám képe mindig közöttünk fog állni. Tudom, hogy soha, még a legboldogabb óráinkban sem hagyna nyugodni a lelkiismereted.

A férfi lehajtotta a fejét.

– Lori, nem rólam van szó, csak rólad, akit teljes szívemből szeretek. Hogy leszel képes mindezt feldolgozni, elviselni a tudatot, hogy… – Heinz elakadt, csak némán ingatta a fejét.

A lány megremegett, és egy darabig hallgatott.

– Légy nyugodt, el fogom tudni viselni – szólalt meg aztán felegyenesedve. – Nem akarok újabb fájdalmat okozni neked. Erős leszek, mint amilyen te is voltál. Kérlek, mesélj el nekem mindent, hogyan történt?

Heinz remegő hangon belefogott, és Lori látta, mennyire szenved. De mindent tudnia kellett. Amikor a férfi befejezte a történetet, egy darabig szótlanul ültek egymással szemben.Végül Lori felemelkedett, megcsókolta Heinz homlokát, és látszólag nyugodt, fegyelmezett hangon így szólt:

– Most egy kicsit lefekszem. Biztosan találsz valami kifogást az őrnagyné számára, hogy nem jövök le teázni és vacsorázni. Mielőtt döntenék, szeretnék alaposan átgondolni mindent. Neked is meg kell nyugodnod – nézett őszinte szeretettel Heinzre, aztán kisietett.

Miután a lány távozott, Heinz magába roskadt. Az elmúlt fél órában emberfeletti erőfeszítésébe telt, hogy Lori ne lássa a kétségbeesését. Mi lesz most? Nem maradhatnak így együtt Lindenhofban, miután mindket-

ten tudják, hogy szeretik egymást, mégsem lehetnek soha egymáséi. Hagyja, hogy Lori elmenjen? Egyedül vágjon neki az ismeretlen nagyvilágnak? Lehetetlen! Talán jobb lenne, ha ő hagyná el Lindenhofot, és Lori maradna itt. Peter Lenz mindent rendben tartana, mindenhez ért és megbízható is. Lori az adminisztrációs munkák zömét egyedül is el tudja látni, szinte mindent megtanult ezalatt az egy év alatt. Az őrnagyné pedig továbbra is itt maradna mellette, hogy biztonságban érezhesse magát. Az, hogy vele mi lesz, édes mindegy. A lélek poklából úgysem szabadulhat.

Igen, ez lesz a megoldás. Persze nem fogja bevallani Lorinak, hogy csak azért megy el Lindenhofból, hogy ő továbbra is itt maradhasson. Tudta jól, hogy Lori nem egyezne bele soha. Azt mondja majd, hogy kalandra vágyik, élményekre, amelyek feledtetik vele a fájdalmát. Lori csakis így lesz hajlandó itt maradni, ezt biztosra vette.

Órákig ült így magába roskadva, mozdulatlanul, holott máskor sohasem volt tétlen. Miután végül döntésre jutott, kiment, hogy megnézze a sebesültet. A férfi aludt. Nyugodtan, egyenletesen lélegzett, úgy tűnt, hogy erős, egészséges szervezete képes lesz legyőzni a sokkot.

Heinz teljesen megfeledkezett róla, hogy az őrnagyné valószínűleg teával várta őket. Gyorsan csengetett Karlnak, és megüzente vele az őrnagynénak, hogy sem ő, sem Lori nem jönnek le a vacsorához, így egyedül

kell azt elköltenie. A hűséges szolga részvevőn nézett fiatal gazdájára. Heinz szomorúan bólintott.

– Igen, Karl, Lori mindent tud, és nincs más hátra, mint hogy elváljunk. A fiad fogja kormányozni a birtokot az én utasításaim alapján.

Karl szeme elhomályosodott.

– Maga pedig nekivág a nagyvilágnak? Ez nem lehet Isten akarata!

– Ez a büntetésem, Karl. De Lorinak békességben és nyugalomban kell élnie. Most kérlek, menj, és add át üzenetem az őrnagynénak.

Karl némán bólintott, és lesújtva távozott.

IX.

A szobájába érve Lori erőtlenül az ágyra rogyott, és tágra nyílt szemmel, üres tekintettel meredt maga elé. Először fel kellett dolgoznia mindazt, ami érte: a nagy boldogságot, aztán a mély fájdalmat. Szerette Heinzet, egyre jobban szerette, de tudta, hogy ez a szerelem soha nem teljesülhet be. Biztosan van, aki túl tudja tenni magát a gyermeki kötelességen, de ő nem tudta. Nem lehetett olyan ember felesége, aki – még ha véletlenül is – kioltotta az apja életét. És Heinz is túlságosan mélyérzésű volt ahhoz, hogy valaha is legyőzhesse magában a bűntudatot. Nincs más választás, el kell válniuk. Az a tudat, hogy soha többé nem láthatja a drága arcot, olyan szívszaggató fájdalommal töltötte el, amilyet még soha életében nem érzett. De a szerelem erőt is adott. El kell mennie, minél előbb! Nem szabad viszontlátniuk egymást, hiszen ez csak még nehezebbé tenné a döntést.

Néhány percig még átadta magát a fájdalomnak, égő tekintettel meredt maga elé. Aztán felkelt az ágyról, és becsomagolta a kézitáskáját. Pár napra szükséges holmit tett bele, a többit majd utána küldik.

Ahhoz, hogy észrevétlenül kiszökhessen, mindenképpen meg kell várnia, amíg besötétedik. A házban senki sem sejtheti, hogy elmegy. Emlékezett rá, hogy tíz óra tájban indul egy vonat az állomásról. Azt kell hát elérnie.

Amikor végzett a csomagolással, még mindig volt ideje, hogy egy hosszú levelet írjon Heinznek. Ezt szánta búcsúnak. A levél írása közben csak úgy patakzottak a könnyei, s újra meg újra eszébe jutott, milyen boldog, milyen nagyon szerelmes volt. Vajon tényleg el kell válnia Heinztől? Hiszen a férfi nem hibás! Valami felsőbb akarat volt, hogy az eltévedt golyó pont az apját találja el. Heinz nem tehet róla! És ő? Hiszen ő egészen ártatlan a dologban, és mégis le kell mondania a boldogságról? Igen, hiába is ágál, ennek így kell lennie. Vannak dolgok, amelyek sosem hagyják nyugodni az embert, tettek, amelyekért vezekelnünk kell, anélkül hogy valójában bűnösök lennénk.

Amikor elérkezett az indulás ideje, óvatosan kikémlelt. Odakint mély csend honolt. A levelet az íróasztal közepére tette. Heinz holnap reggel majd megtalálja, és ez így lesz jól. Kis táskájába rakta minden pénzét és a csekk-könyvét, milyen jó, hogy ez is volt! A csomagot magának kell kivinnie az állomásra, hacsak nem segít valaki útközben. Úgy megy el, ahogyan egy évvel ezelőtt ideérkezett.

Halkan kinyitotta az ajtót, hogy kilépjen a gyengén megvilágított folyosóra, ám hirtelen visszarettent. Az öreg Karl állt vele szemben, mint valami őr.

– Maga az, Karl? Mit akar itt?

– A kisasszonyra vártam.

– Miért?

– Mert gondoltam, hogy a kisasszonynak valami

ilyesmi jár a fejében. Mindent tudok, az úr mindent elmondott nekem. Évek óta a bizalmasa vagyok.

Elvette a lány kezéből a kézitáskát, s egy határozott lépéssel benyomult mellette a szobába.

– El kell mennem Karl, el kell érnem az esti vonatot – nézett rá szinte könyörögve Lori.

– Rommersdorf úr azt mondta nekem, hogy ő akar elmenni Lindenhofból, hogy maga nyugalomban és biztonságban élhessen itt – felelte az inas, miután gyorsan behúzta maga mögött az ajtót.

A lány magához szorította a retiküljét.

– Sejtettem, hogy erre az elhatározásra jut. De ezt akkor sem szabad megtennie, Karl! Lindenhofnak szüksége van az urára. Nekem kell elmennem, csakis nekem. Jó barátokhoz, akik átmenetileg befogadnak. Ott van az asztalon egy levél, amit az úrnak írtam, abban minden benne van. Tudni fogja, hova mentem. A gyámomnak semmiképpen nem kell aggódnia, mindig tudatni fogom vele, hogy hol vagyok. És ha netán egyszer segítségre szorulok, akkor hozzá fordulok majd, hiszen tudom, mennyire szívén viseli a sorsom. Láthatja, alaposan végiggondoltam mindent, s higgye el, mindkettőnk számára ez lesz a legjobb. Ha szereti az urát, akkor segítsen nekem elmenni, Karl!

Az öreg gondolkozott egy darabig, s végül be kellett látnia, hogy a lánynak igaza van. Akkor az úrnak nem kellene elhagynia Lindenhofot, kedves birtokát, amellyel mostanára egészen összeforrt az élete. A gaz-

dája biztosan megtalálja majd a módját, hogy a kisasszonyt távolról is segítse.

– Belátom, igen, belátom, igaza van, kisasszony – sóhajtott fel a hűséges szolga, s részvéttel nézett Lorira. – Ha holnap reggel Rommersdorf úr a legádázabb ellenségének tekint is, akkor is segítek, kisasszony. Tényleg mindent leírt neki a levélben? Nem fog a gazdám aggódni?

– A szavamat adom rá, Karl.

– Rendben van. Várjon egy percet, megnézem, szabad-e az út. Aztán elkísérem az állomásra. Majd én viszem a csomagját. Kocsival azonban sajnos, nem mehetünk, hiszen rögtön észrevennék. Kérem, várjon egy kicsit!

Lori erőtlenül roskadt le egy fotelba és várt. Karl kisvártatva visszajött, megfogta Lori csomagját, majd intett a lánynak, hogy kövesse. A földszinten a konyhán át egy oldalsó kijárathoz vezette, amely a szabadba nyílott. Hangtalanul kinyitotta az ajtót, majd kívülről újra bezárta. Észrevétlenül osontak végig a ház fala mellett, majd a parkba vezető ösvényen. Karlnál volt a park kapujának kulcsa is, mert az ő tiszte volt azt esténként bezárni.

Kiértek a fák közül, és ismét zavartalanul mozoghattak. Sietniük kellett, hogy időben érkezzenek az állomásra. Alighogy odaértek, befutott a vonat is. Karl vett egy másodosztályú jegyet Berlinbe. Az állomásfőnök üdvözölte Lorit, s mivel Karl is ott volt vele, nem

sejtette, hogy gyalog érkezett, titkon szökve a Lindenhof-birtokról.

Karl legszívesebben vele utazott volna egy megállót, csakhogy akkor nem ért volna vissza reggelre. Márpedig feltétlenül ott akart lenni időben, hogy személyesen számoljon be urának a történtekről. Így végül nem tehetett többet, mint hogy a beszállásnál segédkezett a lánynak.

Az öreg, hűséges szolga szerencsés, jó utat kívánt, Lori pedig a kezét nyújtotta.

– Kérem, vigyázzon az úrra, Karl! – mondta búcsúzóul. – Mindig szüksége lesz rá, hogy maga mellette álljon. És kérem… kérem, adja át neki az üdvözletem!

Karl integetett az ablaknál álló lánynak. Még egyszer belenézett a kedves, sápadt arcba, majd Lori leült, és zokogva hátradőlt az ülésen.

Karl mozdulatlanul állt, amíg a vonat el nem tűnt a szeme elől. Hirtelen nyugtalanság fogta el. Vajon helyesen cselekedett-e?

Lori pedig magára maradt fájdalmával a sötét, csillagtalan éjszakában.

Amikor megérkezett Berlinbe, először is egy szállodába ment. Túl késő volt már, hogy felkeresse azt a panziót, ahol Sundné lakott egykor. Ott jól ismerték, és remélhette, hogy szállást kap az első néhány napra. Úgy vélte, mindent okosan és körültekintően intézett. De néha az ember helyett a sors intézkedik, és jobban elrendezi a dolgokat, mint bárki. Mert bizonyára a sors

akarta, hogy másnap mégis abba a bizonyos panzióba menjen, s végül oda vezessen az útja, ahova mennie kellett, hogy bevégezze küldetését.

X.

Másnap reggel, szokás szerint, Karl bevitte urának a reggelit. Aztán elé tette a levelet is, amelyet Lori üresen álló szobájából elhozott.

– A kisasszonytól, Rommersdorf úr.

Heinz összerezzent. Sápadt arcát kérdőn Karl felé fordította, majd a levélre pillantott, s remegő kézzel nyúlt utána.

– Hogy jutottál a levélhez, Karl?

– Elmondom önnek, miután elolvasta. A kisasszony hagyta itt. Tudniillik elutazott…

Heinz egy fuldokló kiáltásával pattant fel a fotelból, s megragadta a szolga vállát.

– Elutazott? Lori elutazott? Ugye nem, mondd, hogy nem igaz!

– De igen, igaz, Rommersdorf úr, az utolsó vonattal ment el tegnap este. Én kísértem ki az állomásra.

– Hogy tehetted? – kiáltotta sápadtan Heinz, s vadul megrázta az inast. – Hagytad, hogy elmenjen anélkül, hogy szóltál volna nekem? Hogy tehetted ezt velem?

– Vissza akartam tartani, de a kisasszony megértette velem, hogy el kell mennie.

Heinz visszaroskadt a székébe, és kezébe temette az arcát.

– Hát még mindig nincs vége? Még ennek is meg kellett történnie? – szakadt ki belőle.

Karl könnyes szemekkel nézett le rá.

– Kérem, uram, olvassa el a levelet. Át kell adnom a kisasszony üdvözletét is. Lori kisasszony megírta önnek, hogy hova megy. Azt kérte, hogy Berlinbe vegyek neki jegyet.

Heinz kétségbeesetten meredt maga elé.

– Eredj, hagyj magamra!

Az utolsó szavak kínzó kiáltásként törtek ki belőle, úgy, hogy Karlnak eszébe sem jutott ellenkezni. Engedelmesen kiment a szobából.

Heinz reszkető kézzel nyitotta ki a borítékot. Égő szemmel meredt a sorokra, amelyeket Lori rótt a papírra.

„Drága Heinz!
El kell mennem tőled, nincs más kiút. Félek, hogy tartóztatnál, sőt, talán még Lindenhofot is elhagynád, mert nem lehetünk együtt. De Te nem mehetsz el! Lindenhofnak szüksége van az erős kezű gazdára. Én nem tudnék itt nyugodtan élni, sosem találnám meg a békémet, abban a tudatban, hogy elűztelek innen. Ne aggódj miattam, majdcsak elviselem tőled távol is az életet. Egyvalami biztosan segíteni fog: az a tudat, hogy szeretlek, és Te is szeretsz engem. Ez az, amire mi ketten támaszkodhatunk, drága Heinz. Ez fog erőt adni, hogy elviseljük a sorsunkat. Kérlek, ne tégy magadnak szemrehányást, hogy magadhoz vettél, és ezért beléd szerettem. A világ minden kincséért sem adnám ezt a

veled töltött egy évet, amikor mindennap melletted lehettem, érezhettem a jóságodat és a szeretetedet. Csak most lett világos számomra, milyen érzéseket táplálok irántad, korábban nem tudtam, mi az, ami hozzád vonz. Hidd el, hogy egyetlen boldog pillanatért a karodban az egész további életemet odaadnám. Köszönöm neked, hogy megismertetted velem ezt az érzést, mielőtt megtudtam, hogy el kell válnunk.

Tudom, vigasztalan leszel, hogy elmenekültem Lindenhofból. De ennek így kell lennie! Nem volt szabad még egyszer találkoznom veled, látnom az arcodat, különben elgyengültem volna. Lehet, hogy cserbenhagyott volna az erőm, és nem tudtalak volna elhagyni. Talán azzal védekeztem volna, hogy nem tehetünk arról, hogy egymásba szerettünk, és hogy Te ártatlan vagy a szüleim halálában, még ha a látszat ellene szól is. Akkor talán egymáshoz tartozhattunk volna. Ám titkon mindig kárhoztattuk volna magunkat a gyengeségünkért, s ez előbb-utóbb megmérgezte volna a boldogságunkat.

Most pedig elmondom neked, milyen terveim vannak a jövőre. Istennek hála, a bankszámlámon lévő pénz megment a gondoktól. Keresek magamnak valami állást, s dolgozni fogok. Először Berlinbe megyek, és kibérelek egy szobát abban a családias panzióban, ahol az őrnagyné is lakott. Kérlek, oda küldd utánam a holmijaimat is. Betty majd összecsomagol. Ő biztosan tudja, mi az enyém, s ennyi időt talán tud szakítani rám az új háztartása mellett is. Folyamatosan tájékoz-

tatlak majd, hol vagyok és hogy megy sorsom, s nagyon megnyugtatna, ha Te is értesítenél, hogy megnyugodtál és minden rendben van.

Esetleg időnként levelezhetnénk is. Igaz, mi ketten soha nem tartozhatunk egymáshoz, de azért csak szabad tudnunk, mi van a másikkal. Mindketten megnyugvást találunk majd a munkánkban, legalábbis megpróbáljuk.

Most abba kell hagynom. Indulnom kell az állomásra, hogy elérjem az utolsó vonatot. Élj boldogan, Heinz! Isten áldjon!

Mindennek ellenére is: a Te Lorid"

Amikor Heinz elolvasta a levelet, fejét a kezébe temetve mozdulatlanul ült. Sokáig tartott, amíg végre elég erőt érzett magában ahhoz, hogy válaszolni tudjon Lori levelére. Ezt írta:

„Lori, drága szerelmem!
El nem tudod képzelni, milyen boldogtalan vagyok, hogy nem tudlak megvédelmezni. Elolvastam a leveledet, és minden szavadból látom, hogy igazad van. De ez nem csökkenti a fájdalmamat. Legalább azt engedd meg, kérlek, hogy továbbra is gondoskodhassak rólad. Elküldöm az őrnagynét, hogy veled legyen. Nyugodtan élhetnétek együtt, s akkor legalább abban biztos lehetnék, hogy nem vagy magányos. Szeretett gyermekem, kérlek, engedd, hogy továbbra is segítsek neked!

Hálásan köszönöm, hogy legalább azt megígéred, állandóan értesítesz majd arról, hol vagy, hogyan élsz. Kérlek, tartsd meg az ígéreted, és hívj, ha bármikor is segítségre szorulsz. Lelkemben mindig veled leszek, és követem a lépéseidet. Isten óvjon! Kérlek, mielőbb hallass magadról!

A Te aggódó Heinzed”

Sürgönyileg küldte el ezt a levelet Lorinak, majd elment az őrnagynéhoz, és megtörten beszámolt neki a történtekről.

XI.

A panzióban Lori mindjárt az első nap megismerkedett egy hölggyel, aki átmenetileg szintén ott lakott. Egy argentin férfi felesége volt, de Németországban született. Azért jött most Európába, hogy elhunyt édesanyjának végrendelete szerint intézkedjék. Hallotta a panzió tulajdonosától, hogy Lori állást keres, és megkérte, ha van ideje, segítsen a végrendelet ügyeinek intézésében, hogy mihamarabb hazatérhessen. Otthon két kisgyermeke várta, egy hét- és egy kilencéves kislány, akikre, míg ő Európában volt, a férje vigyázott.

– A férjem azonban egész nap kint van a földeken. Hatalmas farmunk van, rengeteg állat és nagyon sok szolgáló. Sokáig nem maradhatok – magyarázta Helen Matora.

Lori azonnal kész volt segíteni. Bármit megtett volna, ami eltereli gondolatait fájdalmáról. Megírta a leveleket a hölgy helyett, elkísérte, ahova csak kellett, s mindezt nagyon szívesen tette. Közben őszintén megkedvelték egymást Helennel, a két fiatal nő hamar közel került egymáshoz. Lori megtudta, hogy Matoráné szívesen venne német nevelőnőt a gyermekei mellé.

– Tudja, kedves Roda kisasszony, az én gyermekeimnek nincs szükségük nagy képzettségre. A mi körülményeink között a lányoknak csak egy kevés általános műveltségre kell szert tenniük. Kicsit tudjanak franciául,

kicsit tudjanak angolul, ez minden. Mit tanácsol, hogyan keressek nevelőnőt, aki hajlandó volna eljönni Argentínába? Legszívesebben magát vinném el, Roda kisasszony, de hát magának biztosan nincs kedve velem tartani.

Lori érdeklődéssel hallgatta, úgy érezte, volna kedve az álláshoz. Nem sokat teketóriázott hát, hanem így szólt:

– De igen, nagyon szívesen elmennék külföldre. A szükséges ismeretekkel rendelkezem, és meg is bízom magában. Semmi sem tart itt, egyedülálló vagyok, és rá vagyok utalva arra, hogy állást keressek.

A két hölgy gyorsan megegyezett.

Időközben Lori megkapta Heinz levelét.

– Minél messzebb kerülök innen, annál könnyebb lesz mindkettőnknek – suttogta maga elé, miután sűrű könnyeket hullajtva elolvasta. A levél megválaszolásával azonban egészen az indulás napjáig várt.

Akkor aztán ezt írta Heinznek:

„Kedves, szeretett Heinzem!
Nagyon kedves tőled, amit írtál, de nekem munkára van szükségem, kötelezettségekre és arra, hogy lehetőleg minél távolabb legyek tőled.

Úgy tűnik, a sors kegyes volt hozzám, s most mindezt megadta nekem. Itt a panzióban találkoztam egy argentin hölggyel, aki családi ügyben látogatott Európába. Segítettem neki, s közben megismertük és köl-

csönösen megkedveltük egymást. Helen Matora megkérdezte, hajlandó lennék-e vele tartani, és nevelőnőnek szegődni a kislányai mellé. A családnak hatalmas farmja van Argentínában, egy kisváros közelében. Matoráné kedves, szeretetreméltó asszony, akivel nagyon jól megértjük egymást. Ezek után biztosan megérted, miért mondtam igent. Rendszeresen fogsz tőlem híreket kapni. Ha segítségre van szükségem, azonnal értesítelek, ezt megígérem. Kérlek, ne aggódj miattam! Nekünk kettőnknek erősnek és bátornak kell lennünk, hogy elviselhessük a megváltoztathatatlant. Ugye, Te is így gondolod, drága Heinz? Ma sajnos nem tudok többet írni, már készülnünk kell az útra. Szívből jövő jókívánságaimat küldöm, Isten hozzád!

A Te Lorid"

Lori fellélegzett, amikor letette a tollat, majd saját kezűleg adta a levelet postára. Az utazás előtti teendők közepette hálásan gondolt arra, milyen szerencséje is van ezzel az állással. Imádkozott, megköszönte Istennek, hogy segített rajta. Hogy valójában sokkal nagyobb szerencse érte ezzel az állással, még nem is sejtette. Mindenesetre örömmel kelt útra Matoránéval. Az argentin hölgy pedig nagyon elégedett volt, hogy ilyen kellemes útitárssal teheti meg a hazafelé utat.

Másnap reggel a két hölgy felszállt a gőzhajóra. A tengeri utazás nagyon jó hatással volt Lorira. Helen Matora

jó kedélyű asszony volt, meg aztán sok új benyomás is érte, s a hosszú út alatt a végtelen tenger látványa a fájdalmáról is elterelte a figyelmét.

Lorinak és a harmincas évei végén járó Matoránénak, aki nagyon csinos asszony volt, a férfi útitársak között sok csodálója akadt. Ám a két hölgyet ez nem különösebben izgatta. Helen Matora sokkal jobban szerette a férjét, semhogy örömét lelje az efféle flörtökben, Lori pedig teljesen átadta magát a szívét-lelkét betöltő szerelemnek. Amikor ideje volt, mindent gondosan leírt, amit érdekesnek talált, hogy újonan szerzett élményeit megoszthassa Heinzcel. A lehető leggyakrabban kell írnia neki, hiszen megígérte, hogy folyamatosan tájékoztatja. Így legalább levélben vele lehetett. Nagyon remélte, hogy a férfi is hallat majd magáról, és beszámol neki az otthoni eseményekről. Minden érdekelte, ami Heinzcel és Lindenhoffal kapcsolatos, és remélte, hogy a férfi leveleiből kiderül, belenyugodott-e a sorsukba.

Tudta, hogy sokáig fog tartani, míg újra hírt kap Heinz felől. Így aztán nagy volt az öröme, amikor Buenos Airesben partra szállva, egy távirat várta:

„A szívem veled van, Isten segítsen utadon!”

Ettől persze megint minden felkavarodott a lelkében, de aztán összeszedte magát, és ő is feladott egy táviratot.

„Buenos Airesbe szerencsésen megérkeztünk, levelet írok. Lori”

Azonnal feladta a postán, még mielőtt továbbutaztak volna Helen Matorával. Vonatra kellett szállniuk, s az út még csaknem másfél napig tartott. Bár a vasúti kocsikban minden az utasok kényelmét szolgálta, egyvalami ellen nem volt védekezés: a szikes talajról felszálló hatalmas porfelhő ellen, amely szinte folyamatosan ott gomolygott körülöttük. A két hölgy úgy segített magán, ahogy tudott: hol kölnivízzel frissítették magukat, hol más, jótékony növényi oldatok belélegzésével próbáltak egy kis friss levegőhöz jutni.

De a leghosszabb utazás is egyszer véget ér. A Matoráék farmjához közel eső kisvárosban leszálltak. Már várta őket az autó. Matora úr magas, megnyerő külsejű férfi volt, aki nagyon örült, amikor meglátta a feleségét. Lori szemébe könny szökött. Milyen boldog is ez a két ember!

Señor Matora spanyol származású volt, és elődeitől lóra termett, délceg termetet örökölt. Nagyon udvariasan üdvözölte Lorit, mintha legalábbis egy régen várt vendég lett volna, nem pedig egy alkalmazott. Felesége pár szóban elmondta neki, hogy gyermekeik nevelőnőjeként kívánja alkalmazni. Matora úr szemlátomást örömmel fogadta a hírt. Azt reméli, mondta, hogy Lori hosszú távra rendezkedik majd be Rahirán. Így hívták a farmot.

Az autóút is hosszú órákig tartott, de ez már kellemes volt. Búza- és kukoricaföldek között vezetett az út, aztán egy kisebb erdőn át, s utána következtek a le-

gelők s a népes csordák. Maga a farm hatalmas kiterjedésű volt.

Végre előbukkant a lakóház is. Egy gondozott park közepén állt, körülötte néhány kisebb kerti lakkal. Az egyik ilyen házikónál játszott a két bájos kislány, és amikor meghallották az autót, hangos ujjongással szaladtak elé.

Meg kellett állniuk, hogy a két lányka, Sophia és Rosita bemászhassanak az autóba. Boldog örömmel, ujjongva ölelték át édesanyjuk nyakát.

Az asszony nevetve szabadította ki magát.

– Na, ti vadócok, mindjárt megfojtotok! Nézzétek csak, kit hozok! Lori kisasszony azért jött velem, hogy franciául és angolul tanítson benneteket.

A két leányka felegyenesedett. Megigazították a hajukat, ami a viharos üdvözlés során bizony összekócolódott. Két óriási szempár nézett először figyelmesen Lorira, majd egymásra, végül bólintottak, és azt mondták:

– Kedves vagy, tetszel nekünk.

– Tud németül és spanyolul is beszélni, mami?

Lori nagyon megörült, hogy a gyerekek ilyen jól beszélnek németül.

– Németül tudok, ez az anyanyelvem, de spanyolul sajnos nem. Majd megtanulok tőletek, jó?

– Nem fontos, majd németül beszélünk veled is, mint a mamival – felelte erre Sophia, az idősebbik kislány. – Remekül meg fogjuk érteni egymást, majd meg-

látod. Nagyon tetszel nekünk, úgyhogy nyugodtan itt maradhatsz.

Rosita, a fiatalabbik lányka beleegyezően bólintott.

– Nagyon jó, hogy itt vagy. Mami is örül neked.

– Tényleg nagyon örülök – simogatta meg a fejét nevetve az anyjuk. – Lori lesz az én barátnőm.

– És a miénk is! – vágták rá kórusban a lányok.

Az apjuk újra elindította az autót. Sophia és Rosita úgy helyezkedtek el, hogy egyaránt lássák az anyjukat és Lorit is, aki izgalmas újdonság volt számukra. Egy perccel később a kocsi lelassított a hatalmas lakóház előtt.

Gyorsan kiszálltak, és Lorit barátságosan betessékelték a házba. Éppen teaidő volt, s a személyzet már mindent előkészített. A teázóasztalkát finom porcelánnal és ezüsttel terítették meg, majd egy fekete szolgáló két tálcán süteményt és szendvicset kínált körbe a vendég és a háziak között. Lori máris otthonosan érezte magát. Mindenkinek nagyon ízlett az uzsonna, hiszen igencsak megéheztek, megszomjaztak a hosszú úton.

Lori már hónapok óta élt Rahirán, és mostanára jól beleszokott az itteni életbe. Mindenki nagyon kedves és barátságos volt hozzá, a gyerekek is szívből megszerették.

Helen Matora csakugyan a barátnője lett. Neki is nagyon jól jött Lori társasága, hiszen így legalább nem volt egyedül, amíg a férje naphosszat odakint a farmon

dolgozott. Rahira hatalmas birtok volt, s ha a gazda mindent látni akart, mérföldeket kellett lovagolnia, vagy autóval utaznia. Helennek ilyenkor gyakran voltak rossz napjai. A gyerekek még kicsik voltak, nem volt kivel beszélgetnie. Most azonban ott volt Lori, s a rosszkedv és az unalom egy csapásra elillant.

Lori teljesen megbízott Helenben, olyannyira hogy egy nap elmesélte neki, mi űzte el őt a hazájából, miért keresett védelmet és oltalmat a messzeségben. Valamelyest megvigasztalta, hogy végre beszélhetett valakivel a gondjairól.

Lori nem ismerte az unalmat. Soha nem tartozott azok közé, akik nem tudják elfoglalni magukat, és mindig valami külső behatás kell ahhoz, hogy jól érezzék magukat. De még ha szüksége is lett volna mások társaságára, akkor is teljesen elégedett lett volna mostani helyzetével. Matoráéknál mindig volt vendég a háznál. Igaz, többnyire csak átmenetileg szállt meg náluk egy-egy ismerős, de olyan is akadt, aki hetekig maradt. Bár a vendégeknek hosszú utat kellett megtenniük Rahiráig, örömmel vállalták a kényelmetlenségeket annak tudatában, hogy ott aztán szép napok várnak rájuk. Az új német nevelőnő különös vonzerőt jelentett. A bájos, ifjú hölgyet szeretettel vették körül, az urak elhalmozták bókjaikkal.

Lori szívesen meghallgatta a bókokat, ám valójában egyik sem ért el a szívéig. Úgy látszott, a szíve mindörökre Heinz Rommersdorfé marad.

Gyakran látogatott a farmra egy bizonyos Mr. Brown, aki señor Matorától lovakat vásárolt. Mr. Brown széltében-hosszában beutazta a vidéket, lovakat vett, s ezeket aztán elvitte a nagyobb városokba, ahol mindig talált rájuk vevőt. Sokat keresett ezzel, és szemlátomást nagyon jó körülmények között élt.

Amikor a negyvenes évei elején járó férfi először meglátta Lorit, különös fény csillant fel a szemében – mint az olyan férfiakében, akik cinikusan, ugyanakkor bizalmaskodóan bánnak az asszonyokkal. A háziak egyszerűen csak mint egy kedves barátnéjukat mutatták be neki a lányt.

Lorit valahogy nagyon feszélyezte a férfi modora. Nem látszott tisztességtelen embernek, mégis valami erős elutasítás támadt fel benne vele szemben. Titokban mindig fellélegzett, amikor a férfi elutazott.

Rahirán is egyik kedvenc időtöltése lett a lovaglás. Nemcsak Helen asszony volt szenvedélyes lovas, de már a gyerekek is hosszú kirándulásokat tettek meg pónijaik hátán. Így aztán Lori itt is hódolhatott lovagló szenvedélyének, s eközben gyakran idézte fel azokat az emlékeket, amikor Heinz megtanította lovagolni.

Egy napon, amikor Mr. Brown is éppen Rahirán időzött, a hölgyek és a gyermekek ismét kilovagláshoz készülődtek. Közben véletlenül megpillantották a házigazdát és Brown urat, akik a lovászfiúk által elővezetett lovakat szemrevételezték. Helen asszony oda-

lovagolt a férjéhez, Lori és a lányok szintén követték. A lovászfiú, aki kísérte őket, úgy tartotta illendőnek, ha hátramarad. Amíg anya és gyermekei üdvözölték a családfőt, Lori egy kissé odébb húzódva várakozott. Mr. Brown gondolt egyet, és odalovagolt a magányosan álldogáló lány mellé.

– Micsoda boldogság, kedves kisasszony, hogy önt itt látom! Nem is mertem remélni, hogy még az este előtt találkozhatunk. Mindig el vagyok ragadtatva, ha önre nézek.

– Bocsásson meg, de ez engem nem nagyon érdekel, Mr. Brown – felelte elutasítóan Lori.

– Na, na, csak ne olyan kevélyen, szép hölgy! Csodálni tán csak szabad?

– Nem tilthatom meg. De hogy ezt közölje is velem, azt már igen.

El akart lovagolni a férfi mellett, de az elállta lovával az útját.

– Látja, éppen ez a hűvösség az, ami annyira vonz magához, ahelyett hogy elrettentene. Imádom a tartózkodó német asszonyokat. Biztosan észrevette már, hogy olyan csodálattal nézek magára, mint egy német diák, aki életében először találkozik szép asszonnyal.

Lori már többször észrevette, ha Mr. Brown izgatott, nem úgy viselkedik, mint egy amerikai, hanem sokkal inkább úgy, mint a németek. Most ráadásul saját magát hasonlította egy német diákhoz. De nem töprengett tovább ezen. Mr. Brown szavai úgy felháborították,

hogy nem is méltatta válaszra, hátraléptetett a lovával, és egyszerűen faképnél hagyta.

A férfi égő szemmel nézett utána. Ajka szemtelen mosolyra húzódott: nem hitt Lori elutasításában.

„Biztosan csak kacérkodik. De Isten tudja, régóta nem éreztem ekkora vágyat, hogy egy asszonyt, akár akarata ellenére is, a karomba vegyek. Vigyázz magadra, szép Lori, nem lehet engem büntetlenül bolondítani!" – gondolta, és maga is megindult a lány után a többiekhez.

– Valami kellemetlensége volt Mr. Brownnal, Lori? – kérdezte a lány sápadt arca láttán Helen, amikor továbblovagoltak.

Lori tudta, hogy semmiképp sem szabad egymásra haragítania Matoráékat és Mr. Brownt. Márpedig señor Matora rögtön a pártját fogná, ha megtudná, hogy Mr. Brown megsértette őt.

– Bizalmaskodott, és én visszautasítottam – válaszolta hát egyszerűen, mintha mi sem történt volna. – De kérem, ne szóljon róla a férjének! Nem akarom, hogy miattam kellemetlenségei legyenek Mr. Brownnak. De tudja, mit vettem észre? – fűzte hozzá mégis elgondolkozva. – Ha Mr. Brownt valami kihozza a sodrából, akkor egyáltalán nem olyan, mint egy amerikai, sokkal inkább hasonlít ránk, németekre. Olyan kifejezéseket használ, amit eddig csak németektől hallottam.

– Biztosan azért teszi ezt, hogy ezzel is kimutassa az ön iránt érzett tiszteletét.

– Nem, nem, csak ha izgatott, akkor beszél így! Nagyon furcsa, de mindig az az érzésem ilyenkor, hogy német származású.

– Mi úgy ismerjük őt, mint született amerikait.

– Lehetséges, hogy tévedek, de akár német, akár amerikai, nekem fenntartásaim vannak vele szemben. Mondhatnám azt is, hogy tartok tőle.

– Nem kell tartania tőle, Lori, hiszen mi vigyázunk magára.

– Hálás szívvel köszönöm önnek, Helen, maguk mindannyian olyan kedvesek és jók hozzám.

– Hát lehet magával másképp viselkedni? Csacsiság! Ne beszéljen háláról, kérem! Jól tudja, hogy nekünk sokkal több okunk van a hálára, mint önnek. Ezt a dolgot pedig Mr. Brownnal felejtse el! Úgy látom, a gyerekek lassan kezdenek kifáradni. Gyerünk, itt az ideje visszaindulni!

XII.

Heinz Rommersdorf különös levelet talált az íróasztalán, amikor visszatért a földekről. Látszott, hogy gyakorlatlan kéz írta a címzést, s a boríték sem volt egészen tiszta. Heinznek kedve lett volna egyenesen a papírkosárba hajítani, de aztán arra gondolt, hogy valaki esetleg a segítségét kéri benne. Felnyitotta hát a borítékot, s olvasni kezdett:

Nagyságos Uram!
Halálomon vagyok, és az orvos azt mondja, nincs már sok időm hátra. A tiszteletes úr nemsokára feladja az utolsó kenetet, és én szeretném kiegyenlíteni tartozásomat Istennel. Van még egy dolog, ami a szívemet nyomja. Ez az ügy Önt is érinti. Sajnos nem tudom személyesen felkeresni. Trauenstein úr adta meg a címét, de sajnos messze van, nagyon messze. Jöjjön ide, kérem, amilyen gyorsan csak lehet! A dolog, amit el akarok mondani Önnek, nagyon fontos. Szeretnék végre megszabadulni ettől a tehertől, s talán az Ön szíve is megkönnyebbül. Mivel nemsokára az Úristen színe előtt fogok állni, szeretném, ha tiszta lelkiismerettel tehetném ezt. Jöjjön gyorsan, teljesítse egy haldokló utolsó kívánságát.

Tisztelettel

Anton Sandhuber,
Trauenstein úr napszámosa”

Heinz tűnődve nézett az írásra. Trauenstein? Itt történt élete nagy tragédiája, itt oltotta ki legjobb barátja életét. Vajon mit akarhat tőle ez az Anton Sandhuber?

Bármennyire is érthetetlennek tűnt fel előtte, valami mégis arra kényszerítette, hogy teljesítse a kérést. Méghozzá azonnal. Nem hagyhatta figyelmen kívül egy haldokló utolsó kívánságát. Mindenesetre nem örült annak, hogy hosszú évek után ismét találkoznia kell Trauenstein úrral, akinek a birtokán a baleset történt. Nagyon fájdalmas lesz olyasvalakivel beszélni, aki jelen volt akkor is. De talán elkerülheti a találkozást.

Autóval három óra alatt meg tudja tenni az utat, számolta ki gyorsan, s máris előhozatta a kocsit. Közben megtette a szükséges előkészületeket, s rövid időn belül útra kelt.

Nem is telt három órába, és megérkezett úti céljához. Mikor Anton Sandhuber felől érdeklődött, az egyik cselédház felé irányították, ahol a férfi lakott. Heinz legnagyobb meglepetésére Trauenstein is ott volt a haldokló ágyánál. A napszámos kinyújtotta a jövevény felé a kezét, Trauenstein pedig felemelkedett a székéről.

– Azt hiszem, kedves Rommersdorf úr, nem fogja megbánni, hogy engedett a kérésnek. Kérem, foglaljon helyet, én körülbelül egy órája tudom már, hogy mit fog önnek elmondani Anton. Azért maradtam, hogy tanúsítsam és mint közösségi elöljáró a továbbiakban intézhessem az ügyeket. Hoztam magammal egy írno-

kot is, és ha nem jött volna el, akkor jegyzőkönyvbe vettünk volna minden elhangzott szót.

Heinz a kezét nyújtotta a betegnek.

– Remélem, meg fog gyógyulni.

– Sajnos uram, nekem már végem. Nincs sok időm hátra, hallgasson hát meg!

A beteg felesége egy pohár bort emelt a férfi ajkához, aki épp csak belekortyolt az italba, majd nyomban belefogott a beszámolójába:

– Nagyságos úr, csak azt akartam elmondani magának, hogy nem ön volt az, aki lelőtte azt az urat.

– Mit beszél? – Heinz megremegett, és sápadt arccal meredt a férfira. – Uramisten, mit beszél maga?

– Igen, mindent be akarok vallani, ami akkor történt. Mindig is szegény ember voltam, úgyhogy időnként lőttem egy nyulat vagy egy őzbakot, és pár márkáért eladtam. Ez persze tilos volt, és ha Trauenstein úr megtudta volna, akkor szégyenszemre elzavart volna innen. Egyik este szintén kint voltam, és lőttem egy bakot. Másnap reggel jó korán útnak indultam, hogy elhozzam egy zsákban és eladjam. Nem tudtam, hogy aznap reggel Trauenstein úr vendégekkel vadászni indul, és így megleptek a vadászok. Nem maradt más hátra, fogtam a zsákomat, amelyben az őz volt, és felmásztam egy fára, nehogy meglássanak. Ha elszaladok, biztosan észrevettek volna. Legfeljebb öt perce ülhettem odafönn, amikor megláttam egy urat, aki óvatosan osont egyre közelebb. Feszülten figyelte a vadász-

társaságot, és egyszer csak ő is felmászott egy közeli fára. Iparkodtam, nehogy egy hangot is hallassak, hiszen rögtön észrevett volna. A sűrű ágak között megbújva jól láttam, hogy a fegyvert levette a válláról. Csodálkoztam, hogy innen föntről akar a vadra lőni? Nagyon féltem, hogy esetleg észrevesz, tehát néma csöndben voltam. De nem tévesztettem szem elől. Egyszer csak látom, a többi uraság is közeledik, és elfoglalják a leshelyüket. Láttam magát is, Rommersdorf úr, és a másik urat is, aki később golyót kapott. Ültem ott fönn az ágon, zakatoló szívvel, rossz volt a lelkiismeretem, és figyeltem az urat a másik fán. Nálam nem volt fegyver, hiszem már előző este lelőttem az őzemet. Maga még odakiabált valamit Roda úrnak, és egyszer csak felbukkant egy őz. Maga célzott, és kétszer rálőtt az őzre. Az első lövés telitalálat volt, a második eltévedt, de nem annyira oldalra, hogy eltalálta volna Roda urat. Őt ugyanis a másik fán ülő ember lőtte le. A saját szememmel láttam, hogyan vette célba Roda urat, aki a lövés után azonnal holtan esett össze. Az ijedtségtől csaknem leestem, de nagyon kapaszkodtam. Láttam, hogy mindenki, a vadászattal mit sem törődve, Roda úrhoz rohan. Maga is halottsápadt arccal szaladt a helyszínre. Mikor csönd lett már körülöttünk, s mindenki a szerencsétlenül járt ember köré gyűlt, egyszer csak lemászott a fáról az úr. Borzalmasan nézett ki, pont úgy, mint egy gyilkos. Hisz az is volt. Hagytam, hogy elsomfordáljon onnan. Amint el-

ment, én is lemásztam a magam fájáról, s amilyen gyorsan csak tudtam, elfutottam. Estig kint maradtam az erdőben, a rejtekhelyemen, ahol máskor is el szoktam rejteni a vadakat. Nagyon féltem, hiszen egy gyilkosság szemtanúja lettem, de nem mertem senkinek sem szólni, mert akkor mint orvvadászt, megbüntettek volna. Akkor még azt sem tudtam, hogy mindenki azt hiszi, maga lőtte le Roda urat. De elhatároztam, ha elítélnének egy ártatlant, akkor inkább vállalom a büntetést, és vallomást teszek. Végül is önt felmentették a szándékos emberölés vádja alól. Úgy látszott, hogy az ön fegyveréből származik a gyilkos golyó, de én jobban tudtam, honnan lőtték ki. A fán lévő úrnak ugyanolyan fegyvere volt, mint magának. Mivel azonban önnek nem esett baja, nem szóltam senkinek, még ha időnként mondogattam is magamnak, hogy ezzel egy gyilkos büntetlenül megmenekült. Minél jobban múlt aztán az idő, annál inkább furdalt a lelkiismeretem. De akkor meg azzal vigasztaltam magam, hogy nem lehet már semmit jóvátenni, az egészből csak annyi sülne ki, hogy engem büntetnének meg. De a halálos ágyamon végre meg kell szabadulnom ettől a tehertől. Kérem a nagyságos urat, hogy bocsásson meg nekem. Utána soha többé nem vadásztam, túlságosan féltem. Hát mindent elmondtam, amit tudok, Isten engem úgy segéljen, és maga is bocsásson meg, Rommersdorf úr!

A beteg kimerülten elhallgatott, a hosszú, megerőltető beszéd az utolsó erejét is felemésztette. A felesé-

ge újra megitatta a Trauenstein úrtól kapott borral. Lehunyt szemmel, megkönnyebbülten feküdt az ágyon.

Heinz egyszer sem szólalt meg, miközben Sandhuber mesélt. Égő szemmel hallgatta, s csak ült ott erőtlenül, magába roskadva. Nem tudta felfogni, hogy az éveken keresztül a szívét marcangoló, rettenetes teher egyszer csak elvétetett. De még mindig nem tudott szabadon fellélegezni. Értetlenül meredt Trauenstein úr felé nyújtott kezére is, aztán mégiscsak megfogta, nagyot sóhajtott, és ismét a betegre pillantott.

– Ki volt a másik? Kérem, beszéljen, az Isten szerelmére! Ki volt az a férfi, aki a barátomat, Rodát lelőtte?

Anton Sandhuber nagy nehezen kinyitotta a szemét.

– Nem tudom, nem ismertem azt az embert. Csak annyit láttam, hogy a kezén, amellyel a fegyvert tartotta, a kisujja csonkolt volt, mint akinek az utolsó ízületét ellőtték.

Heinz rekedt hangon felkiáltott:

– Gerhard Bruns! Neki volt csonka az egyik kisujja! Igen, csakis Gerhard Bruns lehetett. Most már minden világos. Félt, hogy Fritz Roda elárulja a bűntettét, tudom a hátrahagyott levelekből. Fritz adott neki még nyolc nap haladékot, és egyedül ő tudott a bűnéről. Bruns pedig azt tudta, hogy a barátomat meghívták ide vadászni, és kihasználta a lehetőséget, hogy ártalmatlanná tegye. Az elvetemült véghez is vitte a tervét. És én minderről semmit sem tudtam! Bizonyára engem is

tönkre akart tenni, hiszen engem szemelt ki a barátom gyilkosának. Most már mindent értek. És ezért szenvedtem én hosszú éveken át! Istenem, beleremegek, ha arra gondolok, hogy végre megszabadultam ettől a kíntól! Még mindig nem tudom felfogni, megérteni.

Heinz felugrott, képtelen volt tovább uralkodni magán. A kunyhó kis ablakához lépett, hogy az idegen szemek elől elrejtse a lelkében dúló vihart. Égő szemmel nézett ki a napfényes, tavaszi mezőre. Lorira gondolt.

„Lori! Édes Lori! Vajon sejted-e, hogy felszabadult lélekkel hívlak, kinyújtom feléd kezemet, és láthatod, nem tapad hozzá vér. Hát mégis boldogok lehetünk, kedvesem! Minden fájdalmunknak vége szakad, te és én végre valóban egymáshoz tartozhatunk."

Gondolatai újra meg újra visszatértek a szeretett nőhöz. Akkor egy kéz érintette meg a vállát. Trauenstein állt mögötte.

– Kérem, Rommersdorf úr, jöjjön velem a házba – mondta megindultan. – Magára hagyjuk a beteget a feleségével. Kérem, mondja, hogy megbocsát neki. Hiszen mindannyian bűnösök vagyunk.

Heinz szótlanul bólintott. Odalépett az ágyhoz, és kezét megnyugtatóan a betegre helyezte.

– Megbocsátok magának mindent, és köszönöm, hogy végre megszabadított ettől a tehertől.

Sandhuber szeme felcsillant, ahogy Heinzre nézett, az ajka hangtalanul mozgott.

Trauenstein intett az írnoknak is, aki lejegyezte az iménti vallomást, Sandhuber pedig aláírta a jegyzőkönyvet. Aztán kiléptek a kunyhóból, és felmentek az udvarházba.

Heinz még mindig nem talált szavakat. A lelke mélyéig felkavarta, amit megtudott. Trauenstein tökéletesen átérezte a helyzetét, s szeretett volna lehetőséget adni neki, hogy összeszedje magát. Ezért így szólt:

– Nem tudom, hogy tényleg ez a Gerhard Bruns volt-e a tettes, akit én magam nem is ismerek – szólalt meg elgondolkozva –, mindenesetre úgy látom, hogy ön nagyon biztos a dolgában. Haladéktalanul feljelentést kell tennünk ellene. Mivel gyilkosságról van szó, kötelességünk, hogy segítsük megtalálni az elkövetőt.

– Igen, igaza van. Csak nem vagyok biztos benne, hogy sikerül elfogni. Annyit tudok, hogy azokban a napokban külföldre távozott, és ott nyoma veszett.

Az urak még vagy egy órát együtt maradtak. Heinz beszélt Loriról is. Elmesélte, hogyan került hozzá, s hogyan találta meg a levélköteget a lány, amelyből kiderült, hogy Gerhard Bruns csaló.

– Napnál is világosabb a dolog – bólintott Trauenstein. – Egyvalamit azonban mégsem értek. Hogyan került ez a Bruns az én vadászkörzetembe, honnan tudta ilyen pontosan, hogy maga és Roda egymás mellett fognak állni? Hiszen erre épült az egész terve, és így sikerült önre terelnie a gyanút.

– Ezt én sem tudom. Csak feltételezem, hogy vala-

ki beavatta. Azt, hogy ki hol fog állni a vadászaton, általában már előző nap meghatározzuk. Talán Brunsnak volt egy ismerőse, egy szolgáló vagy valamelyik erdész, akit kikérdezhetett. Csak ő maga tudna választ adni erre a kérdésre. De ő, a jó ég tudja, hova tűnt el a kedvesével együtt.

– Mint községi elöljáró köteles vagyok értesíteni az illetékes hatóságokat. Valószínűleg körözést fognak kiadni ellene. Hogy ez sikerrel jár-e, azt nem tudhatjuk. Mindenesetre Sandhuber vallomása alapján kétségkívül megállapítható, hogy valaki más lőtte le Rodát. Teljes szívemből kívánom önnek, kedves Rommersdorf, hogy megtalálják a gyilkost.

– Köszönöm. Most pedig, ha megengedi, nem tartom fel tovább. Ideje hazamennem.

– Kérem, előbb egyék valamit. Hosszú utat tett meg, és most ismét hosszú út áll ön előtt.

Heinz legszívesebben azonnal elindult volna. Semmire sem vágyott jobban, mint az egyedüllétre, hogy átgondolhassa, mit tegyen, és gyorsan megírja az egészet Lorinak. Hadd legyen az ő szíve is könnyű és szabad! „Lori” – suttogta maga elé a lány nevét forró szerelemmel. „Lori, drága Lori! Most már az enyém lehetsz, csak a halál választhat el egymástól.”

XIII.

Lori a kertben játszott a gyerekekkel. Bújócskáztak. Ha rátaláltak egymásra, mindig nagy ujjongással ölelkeztek össze. Lorinak fogalma sem volt arról, hogy Mr. Brown a kerti lak mögött megbújva, izzó szemmel figyelte a játékot.

Pillantásával csaknem elnyelte Lorit. A lány ellenállása egyre jobban beleűzte ebbe a szenvedélybe. Lori kedvéért egyre többet járt Rahirára, sokkal gyakrabban, mint korábban bármikor. Ahogy most elnézte nőiesen kecses mozgását, még jobban felizzott benne a szenvedély. Lori odaszaladt a házikóhoz, hogy elbújjék mögötte, s ezzel egyenesen beleszaladt a férfi karjába. Brown elkapta, s megpróbálta magához húzni, hogy megcsókolja. Lori hangosan felsikoltott, és minden erejével védekezett. Erre a gyerekek is odajöttek, és amikor látták, hogy Lori próbálja magát kitépni a férfi karjai közül, kétségbeesetten kiabálni kezdtek az apjuk után.

Señor Matora éppen kilovagolni készült. Már a kapuban állt, amikor meghallotta a gyerekek segélykiáltását. Nyomban odaszaladt hozzájuk.

Mr. Brown mit sem érzékelt az egészből. Beteges vágyától űzve senki mást nem látott, csak Lorit, semmiképpen sem akarta csók nélkül elengedni. Végül, amikor señor Matora már olyan közel ért hozzájuk, hogy tisztán láthatta Lori kétségbeesett küzdelmét, a lánynak sikerült kiszabadítania az egyik karját. Hirtelen

eszébe villant egy ősi, keleti harcművészetből ismert fogás, amire annak idején Heinz, csak úgy a móka kedvéért, megtanította, s most olyan erővel alkalmazta, hogy Brown azonnal elengedte, és egyensúlyát vesztve hátratántorodott. Talán meg is botlott valamiben, mindenesetre végül hanyatt esett.

Lori, amint szabadnak érezte magát, odaszaladt a gyerekekhez, kézen fogta őket és elfutott velük. Izgalmában észre sem vette Matora urat. Minden igyekezetével azon volt, hogy elmeneküljön a gyerekekket Brown közeléből.

Beszaladtak a házba, ahol Helen asszony jött velük szembe.

– Jaj, mami, Mr. Brown meg akarta csókolni Lorit, de ő védekezett és ellökte magától. Most ott fekszik a földön, apu pedig fölötte áll a lovaglóostorral – mesélte Sophia izgatottan.

– Mr. Brown nagyon furcsa ember, mami! Engem is mindig meg akar csókolni, de legközelebb én is akkorát fogok lökni rajta, hogy hanyatt esik – fűzte hozzá a kis Rosita öntudatosan.

– Te jóságos ég! Lori! Szegénykém! – Helen aggodalmasan nézett a lány sápadt arcára, majd dühösen megcsóválta a fejét. – Ez így nem mehet tovább! Teszek róla, hogy ne merje magát többé zaklatni! – mondta igen mérgesen, és elhatározta, hogy sürgősen beszél a férjével.

Señor Matora eközben kezében a lovaglóostorral,

dühösen meredt Brownra, aki nagy nehezen feltápászkodott a földről.

– Kedvem volna móresre tanítani magát, Mr. Brown. Hogy tehetett ilyet? Hogy merészelt egy hölgyet, aki a védelmem alatt áll, ilyen hallatlanul megsérteni?

Brown mérgesen porolta le az öltönyét.

– Ne csináljon már ilyen nagy ügyet ebből a kis nevelőnőből! Mégiscsak nevetséges, ahogy itt megjátszsza magát. Ez csak kokettálás a részéről. A kicsike észrevette, mennyire tetszik nekem, hogy ilyen elutasítóan viselkedik. Persze hogy férjhez akar menni, ez az egyetlen vágya.

Matora igyekezett türtőztetni magát.

– Ami Roda kisasszonyt illeti, nagy tévedésben van, Mr. Brown – jelentette ki szigorúan. – Esze ágában sincs feleségül menni magához, és ha azt akarja, hogy ne tiltsam ki a házamból, akkor ne merjen még egyszer így viselkedni vele.

Brown arca megvonaglott, mintha tényleg ostor csattant volna rajta. Rámeredt Matorára, és még az ajkai is elfehéredtek.

– Milyen nevet mondott? Hogy hívják ezt a Lori kisasszonyt?

– Elég világosan és érthetően mondtam, Rodának hívják.

Brown megtörölte a homlokát.

– Úgy, úgy, Roda, és persze német. De melyik városból való?

– Berlinből – mondta Matora mérgesen, mert az gondolta, hogy a férfi csak el akarja terelni a figyelmét a kínos esetről.

Mr. Brown tekintete azonban egyre zavartabban, sőt már-már rémülten repdesett ide-oda.

– És… nos, señor Matora, nem tudja véletlenül, hogy… nos, hogy élnek-e még a szülei? – kérdezte végül akadozva.

– Nem, nem élnek. Mind a ketten meghaltak.

– Igen, igen, mind a ketten meghaltak… Tud valami közelebbit róluk?

– Az apját egy vadászaton érte sajnálatos baleset, az anyja pedig szívszélhűdést kapott, amikor megtudta, mi történt a férjével.

Brown úgy festett, mintha az ájulás környékezné.

– És mivel foglalkozott az apja? – kérdezte nagyot nyelve.

– Ezt is meg tudom önnek mondani, főmérnök volt. Láthatja, hogy Roda kisasszony tisztességes családból való, igazi úrihölgy.

Brown még sápadtabb lett. Egy ideig maga elé meredt, mintha kísértetet látna, majd érdes hangon így szólt:

– Menjen csak, Matora úr, lovagoljon ki nyugodtan! Nekem előbb egy kicsit pihennem kell, aztán máris indulok maga után.

Matora ugyan furcsállta a dolgot, de arra gondolt, hogy Mr. Brown bizonyára megüthette magát az imént

esés közben, azért nem akar nyomban lóra ülni. De mivel nagyon haragudott rá a történtek miatt, nem kérdezett tőle semmit. Egyszerűen megvonta a vállát, és faképnél hagyta.

Helen asszony az ajtóban állva figyelte a jelenetet, és látta, hogy Brown bemegy a kerti lakba, s odabent erőtlenül belesüpped az egyik fonott székbe. Bement a házba, hogy megkeresse Lorit és a gyerekeket. A nappaliban találta őket. Lori megszeppent arccal fordult felé, s kért bocsánatot, hiszen nem tudta, milyen véleménnyel vannak róla ezek után a háziak.

– Elnézést kérek, ha magának vagy a férjének kellemetlenséget okoztam – mondta halkan, s lesütötte a szemét.

Helen végigsimított a haján.

– Ne aggódjon emiatt, Lori kedves! A férjem régóta áll üzleti kapcsolatban ezzel az emberrel. De egyre kevésbé tetszett nekem, ahogy a gyerekekkel beszélt, és újabban már velünk sem viselkedett illendően. Magáról nem is beszélve.

A hölgyek beszélgettek még egy darabig, főleg azért, hogy a gyerekek figyelmét a történtekről elterelje. Sikerrel, mert a kicsik hamarosan vidáman játszottak tovább.

Lori csak később vette észre, hogy a karkötőjéről hiányzik egy aranyfüggő. Nagyon szerette ezt a kis emléket, amely még édesanyjától származott.

– Biztosan akkor vesztettem el, amikor Mr. Brown-

nal hadakoztam. Kérem, engedje meg, hogy megnézzem, megtalálom-e ott, ahol az eset történt.

– Kérem, Lori, várjon egy pillanatig, megnézem, hogy Brown ott van-e még.

De Brown már eltűnt, úgyhogy Lori átsietett a kis házba, és keresni kezdte a medált. Hosszú ideig keresgélt, de nem talált semmit, majd egyszer csak a virágok között megpillantott egy tárcát, amelyből néhány levél ráadásul ki is esett. A levelek borítékokban voltak, és Lori csodálkozva meredt a címzésükre. Egytől egyig bizonyos Gerhard Brunsnak szóltak, egy New York-i postahivatalba.

Gerhard Bruns? Honnan ilyen ismerős neki ez a név?

Hiába gondolkozott, nem jött rá. Visszacsúsztatta a leveleket a tárcába, s közben kezébe akadt egy másik levél, ami Gerd Brownnak volt címezve. Vajon hogy kerülnek ide olyan levelek, amelyek Gerhard Brunsnak szólnak? És Brown úrnak Gerd a keresztneve? Lehet, hogy ez a Gerhard rövidítése?

Bruns és Brown, nagyon hasonlítanak egymásra. Vajon hol hallotta ezt a Gerhard Bruns nevet?

Ezen töprengett, miközben tovább kereste a medálját, s végül meg is találta. Nagyon megörült neki. A tárca még mindig a kezében volt, be akarta vinni a házba. Majd az egyik szolgáló visszaviszi Mr. Brownnak.

Elgondolkozva ment vissza a házba, s már csaknem az ajtóhoz ért, amikor hirtelen megtorpant. Egyszeriben eszébe jutott, hol hallotta, illetve hol olvasta ezt a

nevet! Abban a levélkötegben, amelyet apja irattartójában talált. Igen, Gerhard Bruns volt a csaló, akit az édesapja le akart leplezni, s akit bizonyára le is leplezett volna, ha a halál nem akadályozza meg benne. Hirtelen minden eszébe jutott, amit Heinz mesélt neki Brunsról. A férfi a szóbeszéd szerint külföldre szökött, hogy elkerülje a letartóztatást. Vajon idejött Amerikába, és a Bruns nevet Brownra változtatta? Lori ilyen gondolatok közepette lépett be a házba, és az előcsarnokban az egyik fekete szolgának nyújtotta a tárcát.

– Sam, kérem, adja ezt oda Mr. Brownnak, vagy egyszerűen tegye be a szobájába, ha nincsen itthon. És kérem, ne szóljon neki, hogy én találtam meg, gondolja csak azt, hogy magáé az érdem.

Sam kivillantotta hófehér fogait, és bölcsen így szólt:

– Mister Brown Samnek jutalmat fog fizetni.

– Éppen ezért jobb, ha azt hiszi, hogy maga találta meg.

Sam boldogan sietett el Brown szobájába, ahol a férfit egy fotelba roskadva találta, amint sápadtan meredt maga elé.

– Mit akarsz, Sam? – kapta fel a fejét ijedten.

A fekete szolga odatartotta elé a tárcát.

– Ezt Sam találta a kertben, és ez a magáé, Mr. Brown.

Brown most rémült csak meg igazán, és szinte kitépte Sam kezéből a tárcát. Rögtön az jutott eszébe, hogy akkor veszthette el, amikor Lorival dulakodott.

– Mikor találtad meg?

– Éppen most.

– Hol? A kerti laknál?

Mivel Sam mit sem tudott erről, úgy gondolta, legjobb, ha ráhagyja az úrra.

– Igen, ott.

– És rögtön idehoztad nekem, nem mutattad meg senkinek?

– Nem, Sam senkinek sem mutatta meg, azonnal Mr. Brownnak hozta.

– Honnan tudtad, hogy az enyém?

– Sam látta már ezt a tárcát Mr. Brown asztalán, amikor levetkőzött.

Sam minden további nélkül megkapta az áhított borravalót, majd Brown idegesen elbocsátotta.

A férfi átvizsgálta a tárcát, minden ott volt benne hiánytalanul. Szidta önmagát, hogy miért nem semmisítette meg a Gerhard Brunsnak címzett leveleket, de most már mindegy volt. Ezek a levelek voltak az utolsó emlékei a nagy szerelemről és szenvedélyről, egy asszonyról, akit teljes odaadással, önzetlenül szeretett, akkor, amikor még nem becsülte le az asszonyokat, mint mostanában. Ám épp emiatt az asszony miatt vesztette el hitét a gyengébb nemben, ő volt, aki lehúzta a mocsárba, ahonnan csak nagy nehézségek árán tudott kikecmeregni. Kihasználta őt, amíg volt mit kihúzni a zsebéből, amikor pedig teljesen elszegényedett, akkor nevetve azt mondta neki:

– Elegem van belőled, elmegyek valaki máshoz, aki többet tud nekem nyújtani.

Azóta hallani sem akart az asszonyokról, és most hirtelen megint itt volt az őrült szenvedély, amit a büszke német lány lobbantott fel benne. És ez a lány Fritz Roda lánya volt, azé a férfié, aki még ma is gyakran megjelent rémálmaiban! A sors bosszúja, úgy látszik, mégis utolérte! Pedig már azt hitte, sikerült mindent elfelejtenie, mintha meg sem történt volna az egész, és most hirtelen ismét minden olyan élesen jelent meg előtte, mintha kísértetet látott volna. A bosszú angyala fenyegetően nyújtotta ki felé a kezét...

Felugrott, ki kellett mennie a szabadba, úgy érezte, hogy a ház falai agyonnyomják. Felkapta a lovaglóostorát, fejébe csapta a sapkát, és elrohant. A lova felnyergelve még mindig ott állt a kapuban, felkapaszkodott rá, és olyan vágtába kezdett, mintha menekülne valami elől.

Görcsösen belekapaszkodott a gyeplőbe, s megsarkantyúzta a lovat, mert még mindig nem érezte elég gyorsnak. A kisujjára tekerte a gyeplő egyik szárát, arra a kisujjára, amelyik csak egy csonk volt, az utolsó ujjperce hiányzott.

XIV.

Heinz Rommersdorf visszatért Lindenhofba. Ki kellett öntenie a szívét, el kellett mondania a hűséges Karlnak és az őrnagynénak, milyen megrázó élményben volt része, micsoda tehertől szabadult meg.

– Akkor Lori kisasszony, hál' istennek, visszajöhet megint – jegyezte meg a történtek hallatán a hűséges szolga.

– Igen, Karl, istennek hála, visszajöhet! De én nem tudom kivárni, amíg visszaér. S ez nem is olyan dolog, amit csak úgy levélben megírhatna az ember. Az lesz a legjobb, ha egyszerűen fogom magam, és elutazom Argentínába, s visszahozom őt.

– Igen, az lesz a legjobb, Rommersdorf úr – bólintott mosolyogva Karl. – Úgysem jöhetne haza egyedül a kisasszony, túl hosszú az út. Meg aztán, magára is ráfér már egy kis kikapcsolódás.

Heinz felkészült a dél-amerikai útra. Megtudta, hogy a legközelebbi hajó nyolc nap múlva indul. Azonnal megrendelte a jegyet a gőzösre.

Az elkövetkező napokat nagyon nyugtalanul töltötte, azon gondolkozott, értesítse-e Lorit az érkezéséről. Ha bejelenti, hogy jön, akkor a lány biztosan nyugtalankodna, hiszen nem tudná mire vélni a látogatását. Aztán az is felötlött benne, hogy a levél valószínűleg még később ben érne oda, mint ő maga. Legkézenfekvőbb hát, ha egyszerűen meglepi Lorit, döntötte el végül.

Elutazása előtt hosszú levelet kapott a lánytól. Boldog izgalommal olvasta:

„Drága Heinz!
Ma különleges kéréssel fordulok hozzád. Biztosan emlékszel azokra a levelekre, amelyeket apám papírjai között találtam. Neked adtam, hogy őrizd meg őket, s el is zártad az íróasztalodba. Kérlek, küldj el nekem közülök egy olyat, amit Gerhard Bruns saját kezűleg írt. Biztosan csodálkozol, hogy ilyen kéréssel fordulok hozzád, de majd megmagyarázom, hogy miért van rá szükségem.”

Itt részletes leírás következett arról, ami az utóbbi időben Lorival történt, aztán így folytatódott a levél:

„Elgondolhatod, mennyire meglepődtem, amikor megláttam ezeket a leveleket a tárcában, és aztán eszembe jutott, honnan ismerős ez a Gerhard Bruns név, hol is találkoztam már vele. Valahogy gyanús nekem ez az egész, mindig az volt az érzésem, hogy az állítólagos amerikai álarca mögött egy német férfi bújik meg. Nem tettem erről még említést itt a házban, de kötelességemnek érzem, hogy a Matora házaspárt beavassam, amint bizonyosságot szerzek. Ezért is van szükségem az egyik levélre, hiszen a kézírásából megállapítható, hogy Mr. Brown azonos-e Gerhard Brunsszal.

De másról is be akarok számolni neked, drága Heinz.

Nagyon jól érzem itt magam, már amennyire Lindenhoftól távol ez egyáltalán lehetséges. A szülők és a gyerekek nagyon kedvesek hozzám, és a munkám teljesen kitölti az itteni életemet. Minden nagyon szép és jó lenne, ha nem vágyódnék annyira Lindenhof után és utánad, de hát ebben megakadályoz a sors. Közös a terhünk, drága Heinz, nem akarok és nem is szabad panaszkodnom.

Mára befejezem a levelemet, még ma el is viszi a posta.

Vigyázz az egészségedre, és ne felejts el engem! És ne légy szomorú, kérlek, hogy legalább felőled nyugodt lehessek. Üdvözlöm a lindenhofiakat, de mindenekelőtt Téged.

A Te Lorid"

Heinzet, aki amúgy is meglehetősen ideges volt a közelgő utazás miatt, ez a levél végképp felkavarta. Már az is épp elég rossz volt, hogy olyan messze van Loritól. Most pedig, ha tényleg kiderül, hogy ez a férfi Gerhard Bruns, vajon nem tervez-e valami galádságot Lori ellen?

Rahirán ezenközben igencsak felgyorsultak az események. Señora Matora aznap hiába várta ebédre a férjét, sem ő, sem pedig a vendég nem ért haza a megszokott időben. Helen komolyan nyugtalankodni kezdett.

– Jaj, Lori, el sem tudom képzelni, hol lehet az uram.

Mr. Brown sem jött vissza, és nekem egyfolytában az az érzésem, hogy valami borzasztó dolog történhetett velük.

Lori hasonlóan zaklatott hangulatban volt, ő is roszszat sejtett, de nem szólt róla, nehogy még jobban nyugtalanítsa asszonyát.

– Biztosan csak elmaradnak kissé a teendők miatt, de mindjárt megjönnek, ne aggódjék.

– Ó, adná az ég! Nagyon félek, Lori. A férjem annyira mérges volt, amikor Mr. Brown magára támadt, hogy láttam rajta, legszívesebben végigvágott volna rajta a lovaglóostorával. Remélem, nem estek egymásnak odakint a mezőn.

Lori nyugtalanul kémlelt a távolba, és mivel nagyon jó szeme volt, ő látta meg elsőként a lovast, aki feltűnt a láthatár szélén. Megnyugodva lélegzett fel, amikor felismerte benne a ház urát.

– Látom, jön señor Matora a lován, Helen, most már nyugodjék meg.

A kicsit rövidlátó Helen is látta már a lovast, de nem tudta kivenni, ki az.

– Tényleg a férjem az?

– Egészen biztos. Megismerem.

– Hál' istennek! De hol lehet Mr. Brown?

– Hamarosan megtudjuk – nyugtatgatta Lori.

Nem telt sok időbe, míg señor Matora odaért a házhoz, s a hölgyek azonnal észrevették rajta, hogy valami nincs rendben.

– Mi történt, Alfonso? Olyan sápadt vagy – szaladt a férje elé Helen.

– Nyugodj meg, kedvesem, csak egy kis baleset. Mr. Brown leesett a lováról. Akkor találtam rá, amikor már hazafelé indultam. Eszméletlen volt. El kellett mennem segítségért, és most hordágyon hozzák ide. Azonnal intézkedem, hogy készítsék elő a szobáját. Az orvosért már elküldtem. Gyere be a házba, Helen, mindent elő kell készítenünk, hogy megfelelően el tudjuk látni. Bár rettenetesen viselkedett, mégiscsak a vendégünk, s most segítségre szorul. Magától értetődik, hogy befogadjuk a házunkba és ápoljuk, ameddig kell. Ugye egyetértesz velem?

– Természetesen, Alfonso.

Amire a sérültet meghozták, minden készen állt a fogadására. Hamarosan megérkezett saját autóján az orvos is. Mr. Brown még mindig eszméletlen volt, de élt és lélegzett. Bevitték a házba, és óvatosan az ágyra fektették. Az orvos kiküldte a hölgyeket, csak señor Matora maradhatott a szobában. A vizsgálat során egyelőre csak annyit tudott megállapítani, hogy gerincsérülésről van szó, hogy mennyire súlyos, azt még nem tudta megmondani. Ehhez alaposabb vizsgálatra volt szükség, amihez mindenekelőtt magához kellett téríteni a beteget. Ez nagy nehezen sikerült is. Brown kinyitotta a szemét, és csodálkozva nézett körül.

– Mi történt? – kérdezte németül, aztán összeszedte magát, és angolul is megismételte a kérdést.

– Leesett a lováról, uram – felelte az orvos.

– Ó, igen, emlékszem már, gyorsabban vágtattam a kelleténél. Átbuktam a ló nyakán, s egy pillanatra szörnyű fájdalmat éreztem, de most már nem fáj semmim. Csak a lábaim olyan nehezek…

Az orvosnak ennyi elég is volt a diagnózishoz: Mr. Brownnak eltört a gerince. Hosszú, gyötrelmes napok várnak rá, s valószínűleg teljesen meg fog bénulni. Ám egyelőre jobbnak látta mindezt nem közölni a beteggel.

– Kis ideig nyugodtan kell feküdnie – mondta mindössze tettetett könnyedséggel.

– Sajnálom, hogy a terhére vagyok – fordította a fejét az ágya mellett álló Matora úr felé Brown.

– Kérem, emiatt ne aggódjék – nyugtatta meg a házigazda.

– Vagy gondolja, doktor úr, hogy el tudnak szállítani a városi kórházba?

– Egyelőre nem jöhet szóba – rázta meg a fejét az orvos, majd elindult kifelé, pillantásával jelezve Matorának, hogy kövesse.

A szomszédos szobába érve közölte vele, hogy milyen jellegű Brown sérülése.

– De hát ez szörnyű! Gondolja, hogy meggyógyul? – kérdezte Matora megrendülten.

– Nem, semmi esélye rá. Az ilyen súlyos gerincsérülésnél a fontos idegpályák is elszakadnak, vagyis a gyógyulás teljesen kizárt. A bénulás fokozatosan ki-

terjed az egész testre. Ön is láthatta, hogy már most sem tudja mozgatni a lábát. De legalább nincsenek fájdalmai.

Matora jó ember volt, úgyhogy nagyon megrázta a hír. A hölgyek is megrendültek, amikor megtudták, milyen súlyos a fiatalember sérülése.

Lori csaknem sajnálta már, hogy elküldte azt a levelet Heinznek, amiben a gyanújáról írt. Ha Brown azonos Gerhard Brunsszal, akkor a hajdani csalásért most éppen eléggé meglakol. A lánynak fogalma sem lehetett róla, hogy mennyivel nagyobb bűn terheli Brown lelkiismeretét.

A férfi heteken keresztül Rahirán maradt. Felvettek mellé egy ápolót, aki gondoskodott róla. A hölgyek és a gyerekek mindenesetre távol tartották magukat tőle. Csak a ház ura jelent meg időnként a szobájában. Ilyenkor érdeklődött a hogyléte felől, megkérdezte, van-e valami kívánsága, vagy éppen megpróbálta megnyugtatni a beteget, aki az ágyhoz kötöttsége miatt egyre türelmetlenebb lett.

Brown még mindig nem tudta, hogy ez az állapot mindörökre szól. Azt azonban maga is érezte, ahogy egyre jobban elnehezül az egész teste. Páni félelem fogta el, s egy nap megkérte az orvost, öntsenek tiszta vizet a pohárba, mondja meg nyíltan, milyen állapotban is van valójában. Az orvos próbált kitérni az egyenes válasz elől, de végül is el kellett mondania az igazat. Amilyen körültekintően csak tudta, elmagyarázta

a betegnek, hogy soha többé nem lesz egészséges, valószínűleg örökre béna marad.

Brown elsápadt, és égő szemmel meredt az orvosra.

– Örökre... mégis meddig?

– Ó, meg is őszülhet addig – mondta az orvos tréfálkozva, ám magában nem sok időt jósolt a betegnek. Valószínűleg néhány hónapja van már csak hátra, legfeljebb egy év, ha erős a szervezete.

Brown elhúzta a száját, és keserűen így szólt:

– Nagyon biztató kilátás. Megöregszem, megőszülök és béna maradok! Doktor úr, akkor inkább adjon nekem egy adag mérget.

– Sosem szabad feladnia, Mr. Brown! Nem is mondtam volna ezt el önnek, ha nem ragaszkodik hozzá annyira.

Brown egy ideig némán meredt maga elé, aztán érdes hangon megszólalt:

– Kedves doktor úr, lenne néhány papír, amit szeretnék elégetni. A tárcámban őriztem eddig. Ön, mint orvos, nyilván megérti, hogy az ember időnként szeretne bizonyos dolgokat meg nem történtté tenni. Megkérhetném, hogy hozzon nekem egy gyertyát, hogy megsemmisíthessem ezeket a papírokat?

Az orvos teljesítette a kívánságát. Kivette a párna alól, és odaadta Brownnak a tárcáját. Aztán odaállította a gyertyát az éjjeliszekrényre, hogy a beteg kényelmesen el tudja égetni a leveleket. Brown nagyon ügyelt rá, hogy mindig úgy fordítsa a borítékokat, hogy az

orvos még véletlenül se tudja elolvasni rajtuk a címzést.

Nehéz munka volt, s amikor nagy sokára a végére ért, kimerülten, de megkönnyebbült sóhajjal dőlt hátra a párnán.

XV.

Heinz szerencsésen tette meg a hosszú utat, bár borzasztóan feszült és ideges volt mindvégig. Amikor megérkezett a Rahirához legközelebb eső városkába, először is autót kellett szereznie, amely kiviszi Matoráék birtokára. Némi keresgélés után nemcsak autót, de hozzá sofőrt is talált, aki örömmel vállalkozott a feladatra.

Noha soha életében nem járt Rahirán, Lori levelei alapján úgy ismerte a birtokot, mint a tenyerét, s amikor meglátta a távolban a nagy épületet és a hatalmas kertet, a szíve vadul verni kezdett. Néhány percen belül ott fog állni Lori előtt! Csak meg ne rémüljön nagyon a lány, amikor megpillantja.

Tekintetével kíváncsian pásztázta a virágzó kertet, amikor az egyik fa árnyékában hirtelen meglátott egy hófehér ruhát s egy barna fejecskét. Nagy szerencséje volt, Lorit egyedül találta. Señor Matora, a felesége és a gyermekeik kikocsikáztak, hogy meglátogassák az egyik szomszédjukat. Így az egész nap az övé volt, s kivételesen otthon maradt, mert elhatározta, hogy varrni fog. Régóta készült már, s most végre időt tudott szakítania erre a munkára is. Kint ült a kertben egy karosszékben, és varrogatott. Úgy belefeledkezett a munkába, hogy nem is vette észre az országúton közeledő autót. Amikor Heinz a távolból megpillantotta, elhatározta, hogy meglepi, és megállította az autót. Csupán

egy kis kézitáska volt nála, a többi csomagját a szállodában hagyta a városban. Kiszállt az autóból, kifizette a sofőrt, fogta a táskáját, és halk léptekkel elindult a lány felé. Lori hirtelen felemelte a fejét, szemei tágra nyíltak, és az izgalomtól halottsápadt lett. Az öléből leesett a varrás a földre.

– Ez, ez biztosan csak egy álom… – mormolta maga elé.

De Heinz már ott is volt mellette, felemelte magához, és a keblére vonta.

– Lori, drága kicsi Lori! – suttogta megindultan.

Csodálatos pillanat volt, s azt kívánta, bárcsak örökké tartana. Lori mintha megbénult volna, mozdulatlanul hevert a férfi karjában, nagy, ámuló szemekkel nézett a szeretett szempárba s az izgalomtól sápadt arcba. Ő is suttogott.

– Ez biztosan csak álom.

A férfi még szorosabban ölelte magához.

– Nem, kicsi Lorim, ez nem álom, hanem maga az édes, gyönyörű valóság. Itt vagyok melletted, Lori, szabad és könnyű szívvel. Maradj a karomban, hiszen soha többé nem engedlek el, most már egymáshoz tartozunk. Nem én lőttem le az apádat, valaki más tette.

Heinz érezte, hogy a lány mindjárt összecsuklik. Óvatosan visszaültette hát a karosszékbe, egy másikat is odahúzott, és leült vele szemben.

– Lori, édes Lori, térj magadhoz, nézz rám! Tudom, túlságosan hirtelen jött ez az egész, de nem tudtalak

felkészíteni rá. Értsd meg, Lori, a karomban tarthatlak, hazavihetlek magammal Lindenhofba. Nincsen már semmi, ami közénk állhatna, ami elválaszthatna minket egymástól. A szüleid áldása fog kísérni utunkon.

Lori felnézett rá, mintha most kezdene magához térni.

– Ez nem lehet, Heinz, manapság már nem történnek csodák!

– De igen, kedvesem, most mégis csoda történt. Egymáséi lehetünk. Amint megtudtam, azonnal útra keltem, hogy hazavigyelek.

Lori remegni kezdett, végre felfogta, mit mond a férfi. Megfogta a kezét, és tétován, reménykedve nézett rá.

– Jaj, Heinz, drága Heinz, hát tényleg igaz? Tényleg boldogok lehetünk?

A férfi újra magához húzta és megcsókolta, ahogy azt álmaiban olyan gyakran elképzelte. És a csókjából Lori megbizonyosodott, hogy igen, mindez igaz, elhiheti, hogy ismét van remény. Belesimult a férfi karjába, viszonozta a csókját, bensőségesen, szeretetteljesen, és mikor ajkaik elváltak, reszketve kérte:

– Most pedig mesélj el mindent! Magunkban vagyunk. Matoráék elmentek a szomszéd birtokra, csak este jönnek haza.

– Nem is reméltem, hogy ilyen szerencsénk lesz, édes Lori. Attól tartottam, hogy nem lesz egy nyugodt percünk sem, mindig lesz körülöttünk valaki. És most

mégis magunk vagyunk, mindent nyugodtan elmondhatok.

Részletesen elmesélte Lorinak, hogyan szabadult meg a borzasztó tehertől, amely majdnem tönkretette az életét. Csaknem szó szerint elismételte Sandhuber vallomását, ám a lány egészen addig nem sejtette, ki lehetett apja gyilkosa, amíg Heinz oda nem ért a történetben, hogy mesélt a gyilkos csonka kisujjáról. Akkor egész testében megremegett, és kétségbeesetten nézett Heinzre.

– Gerhard Bruns? Ő az apám gyilkosa? – szakadt ki belőle a silkoly.

– Igen Lori, és ha ennek a Mr. Brownnak is csonka a kisujja a jobb kezén, akkor valószínűleg azonos Gerhard Brunsszal.

– Ő az, Heinz. Láttam az ujját – ragadta meg a férfi kezét izgatottan Lori.

– Ez a csaló, gazember! Mondd, hol találom meg?

Lori végigsimított a homlokán.

– Azon a napon, amikor az utolsó levelet írtam neked – szólalt meg aztán halkan –, balesetet szenvedett. Betegen és bénán fekszik fönt a vendégszobában. Az orvos csak néhány hónapot ad neki.

Heinz mélyet sóhajtott.

– Az égi hatalom dolga az ítélkezés – mondta. – Beszélnem kell vele még ma, el akarom neki mondani, hogy mindent tudok. Tudom, hogy ő ölte meg az apádat. Nem szabad, hogy büntetlenül megússza. De

ha úgy van, ahogy mondod, akkor nincs sok értelme, hogy földi bíróság elé állítsuk. Semmit nem teszünk ezáltal meg nem történtté.

– Akkor egy véleményen vagyunk, Heinz. Szegény szüleimet sajnos nem tudjuk feltámasztani. Mikor akarsz bemenni hozzá?

– Amint lehet. Csak akkor nyugszom meg, ha fejére olvastam a bűneit, hogy nem csak az apádat ölte meg, hanem az édesanyád is miatta halt meg.

– Nem akarlak ebben megakadályozni, Heinz.

Gerhard Bruns mereven feküdt, felsőteste párnákkal volt kitámasztva, és mint ezekben a hetekben mindig, sötét gondolatok jártak a fejében. Fel sem nézett, amikor nyílt az ajtó.

Bár sokat változott az elmúlt tíz évben, és most a betegség miatt még többet, Heinz azonnal felismerte a betegben Gerhard Brunst. Annyira elesett volt, olyan szánalomra méltó benyomást keltett, hogy legszívesebben dolgavégezetlen visszafordult volna. Erőnek erejével kellett emlékeztetnie magát, mennyit szenvedett ő és Lori emiatt az ember miatt. Meg kell tennie, amit elhatározott.

Összeszedte magát, és halkan megszólította:

– Gerhard Bruns!

Úgy hangzott, mintha a bíróság szólította volna. Bruns rémülten felkapta a fejét, és kétségbeesetten nézett Heinz Rommersdorfra. Ő is azonnal felismerte.

Aztán mégis sikerült összeszednie magát, és csodálkozó kifejezést erőltetett az arcára.

– Hát maga kicsoda? Mit akar itt?

– Magával akarok beszélni, Gerhard Bruns.

– Valószínűleg téved, én nem Gerhard Bruns vagyok. Brownnak hívnak, és amint látja, beteg vagyok. Kérem, hagyjon békén!

– Nem hagyom, amíg el nem mondom, miért jöttem. Maga Gerhard Bruns és senki más. Ezt bizonyítja a jobb kezén hiányzó kisujj is.

A beteg nehézkesen próbálta kezét a takaró alá rejteni. Heinz azonban leintette.

– Kérem, ne fáradjon, úgyis tudom, hogy maga Gerhard Bruns, a csaló és gyilkos, aki megölte a barátomat, Fritz Rodát, mert fel akarta fedni a maga csalását, és bíróság elé akarta állíttatni. Maga az a Gerhard Bruns, aki rám terelte a gyanút, és ugyanaz a Gerhard Bruns, aki Fritz Roda feleségének a haláláért is felelős, mivel szegény asszony szívszélhűdést kapott, amikor közölték vele a férje halálhírét. Maga volt az, aki Lori Rodát árvává tette, sorsára hagyta, és külföldre menekült. Igen, maga ez a Gerhard Bruns.

Bruns nem tudta, hogy Lori anyjának a haláláért is felelős. Az arca összeesett, elsápadt, de még mindig megpróbálta menteni, ami menthető.

– Hogyan akarja bebizonyítani, hogy én vagyok Fritz Roda gyilkosa?

– Megmondom. Magát azon a napon látta egy nap-

számos, aki véletlenül ott volt, és nem akarta, hogy orvvadászaton kapják, ezért elrejtőzött egy fa tetején. Ez a fa épp amellett állt, amelyre maga mászott fel, s ahonnan lelőtte Fritz Rodát. Ennek a napszámosnak a vallomása tanúk előtt hangzott el, írásba foglalták, és a hatóságokat is értesítették már róla.

Bruns belátta, hogy ezek után már hiábavaló volna tagadni.

– De hogyan, hogyan talált meg engem, honnan tudta...

– Lori Roda írt nekem, hogy maga itt van.

– Szóval Lori tudta, hogy ki vagyok? – nézett rá sötét pillantással Bruns.

– Igen. Csak azt nem tudta, hogy maga az apja gyilkosa.

– Kétségbe is estem, amikor megtudtam, hogy kicsoda a kisasszony. Azért menekültem lóhalálában innen. Csaknem halálra hajszoltam a lovamat, ezért is vetett le a hátáról. Itt fekszik maga előtt egy nyomorék, akinek eltört a gerince, aki félig már most is, és nemsokára egészen béna lesz. És maga ezt az emberi roncsot még bíróság elé akarja citálni? Én már leszámoltam az életemmel!

– Tudom, és nincs is szükség bírákra. Csak tegyen vallomást, hogy az ártatlanságom bebizonyosodjék.

A beteg elhúzta a száját.

– Ennyivel beérné?

– Ahogy itt elnézem magát, minden más felesleges-

nek tűnik. A büntetése utolérte. De én és Lori szeretjük egymást, és elmenekült mellőlem, mert azt gondolta, hogy én öltem meg az apját. Magam is így hittem még néhány héttel ezelőtt is. Lori idáig menekült, mert nem lehettünk egymáséi. Lindenhofban, ahol élek, nem maradhatott. A maga bűne választott el minket egymástól, s tett boldogtalanná.

Bruns arca megvonaglott, amikor meghallotta, hogy Heinz és Lori szeretik egymást. Aztán megadta magát a sorsának.

– Megteszem, amit kér tőlem. Kérem, hívja ide señor Matorát és az ápolót. Ők majd tanúsítják a vallomásomat.

– Señor Matora pillanatnyilag nem tartózkodik a birtokon.

– Akkor várunk még egy negyedórát, akkor jön az orvos, ő lesz majd a tanú. Feljegyezhetik a vallomásomat, én pedig aláírom.

– Rendben. Akkor hát visszajövök az orvossal.

– Igen. És... és, kérem, mondja meg a menyasszonyának, hogy nagyon sajnálom. Azt is, amit magával tettem. Csak később értesültem arról, hogy igaztalanul álltam magán bosszút. Az az asszony elmondta nekem, hogy maga teljesen vétlen volt. Csupán annyi volt a bűne, hogy nem akart vele kikezdeni. Az a nő tönkretette az életemet, csalóvá és gyilkossá lettem miatta. Talán ez megindítja önt és a menyasszonyát, s talán egyszer még meg tudnak nekem bocsátani.

– Elítélem, amiért elvesztette erkölcsi tartását, de megpróbálok megbocsátani önnek – felelte szárazon Heinz, azzal elhagyta a betegszobát.

Az előcsarnokban találkozott Lorival, aki már nyugtalanul várta. Beszámolt neki a beszélgetésükről, és Loriban, bár apja gyilkosa volt az az ember, mély együttérzés ébredt a szerencsétlen iránt. Nem érzett semmiféle elégtételt amiatt, hogy Brunsnak ilyen keményen meg kellett lakolnia a bűneiért.

Kisvártatva csakugyan megérkezett az orvos. Bruns az ápoló, illetve az ő jelenlétében részletes vallomást tett, amit mindnyájan aláírtak. Heinz lemondott arról, hogy Brunst a bíróság elé idézzék. Ezzel az orvos is egyetértett. Mindannyian hallgatni fognak arról, amit most megtudtak, ezt az ápoló is megígérte.

A távozóban lévő doktort megkérte a beteg, tegye az óráját az ágy mellé az éjjeliszekrényre, hogy bármikor elérhesse.

– Annyira megnyugtató, ha az ember tudja, hogy megint eltelt egy óra.

Fogalmuk sem volt, hogy Bruns mit akar az órával, ezért az orvos a keze ügyébe helyezte. Miután távozott, a beteg az ápolóhoz fordult:

– Kérem, vegye ki a tárcámat a párnám alól.

Az ápoló kivette, és odanyújtotta neki. Bruns nagy nehezen kinyitotta. Mintha ez most sokkal nehezebben ment volna, mint előző nap. De még ki tudott venni két százdolláros bankjegyet. Odanyújtotta a férfinak.

– Kérem, fogadja ezt el a gondos ápolásért. Tegye vissza a tárcát a párnám alá! Köszönöm, és kérem, készítsen még ide egy fél pohár vizet, aztán magamra is hagyhat. Nagyon elfáradtam.

Az ápoló megköszönte, örült a pénznek, s úgy tett, ahogy Bruns kérte. Elhagyta a szobát, de előtte még behúzta a függönyt.

Bruns egyedül maradt. Egy ideig kifelé fülelt. Odakint minden csendes volt. Bal kezével nagy nehezen kitapogatta az óráját, s a hátsó borítólap alól kivett egy összehajtogatott selyempapírt, amit beleejtett a vízbe. A papír szétázott, a por feloldódott, zavarossá téve a vizet. Utolsó erejével megfogta a poharat.

– Itt az idő! Isten legyen irgalmas hozzám! – mormolta maga elé.

Nagy megerőltetésébe került, hogy a poharat a szájához emelje. Gyorsan kiitta, és a takaróra ejtette. Rövid haláltusa után Gerhard Bruns már égi bírái előtt állt.

XVI.

A Matora család csak alkonyattájt ért haza. Lori eléjük szaladt, amikor kiszálltak az autóból, és míg a gyerekek ujjongva körülvették, égő arccal fordult Helenhez:

– Elnézésüket kell kérnem, hogy távollétükben vendéget fogadtam a házukban. A gyámom váratlanul megérkezett. Kérem, engedjék meg, hogy bemutassam.

Az asszony gyors, fürkész pillantással végigmérte Lorit. Tudta, hogy a gyámja elől menekült hozzájuk a lány, de nem kérdezősködött, mindössze ennyit jegyzett meg:

– Szívesen látjuk őt a házunkban, Lori.

– Így igaz, Lori kisasszony. Kérem, vezessen hozzá! – mondta a ház ura.

Lori bevezette őket a hallba, ahol Heinz már várta a találkozást. A bemutatkozás után így szólt:

– Bocsánatot kell kérnem, hogy váratlanul és bejelentés nélkül jöttem, de nagyon fontos körülmények tették szükségessé ezt. Hallották már történetünket, így meg fogják érteni, és megbocsátanak nekem.

– Nincs mit megbocsátanunk, nagyon örülünk, hogy Lori kisasszony ilyen kedves látogatót kapott. Kérem, engedje meg, hogy rendbe hozzuk magunkat, és a vacsoránál találkozunk – mondta Matora úr, akire csakúgy, mint a feleségére, Heinz nagyon jó benyomást tett.

Lori megkérte Heinzet, várjon a hallban, ő pedig elment átöltöztetni a gyerekeket. A lányok udvariasan

köszöntötték a csinos úriembert, majd felszaladtak a lépcsőn. Matora úr velük ment, Lori és Helen pedig követték őket.

– Látom magán, Lori, hogy nagyon boldog – mosolygott Helen a lányra. – A végén mégiscsak csoda történt?

Lori megfogta az asszony kezét.

– Igen, Helen, egy felfoghatatlan csoda. A jó Isten nem akarta, hogy mindörökre külön váljunk. Minden rendbe jött. Majd a vacsoránál mindent elmesélünk.

A háziasszony ajkán fájdalmas mosoly suhant át.

– Sejtem már régóta, hogy elveszítjük magát, Lori. De teljes szívemből kívánom, hogy legyen nagyon boldog.

Lori megfogta az asszony kezét és megcsókolta.

– Tudtam, hogy így gondolkozik, Helen, köszönöm!

A két hölgy elvált, és Lori bekísérte a gyerekeket a szobájukba.

A lánykák persze rögtön faggatni kezdték Lorit. Ki ez a vendég? Csakugyan Németországból jött? És miért tette meg ezt a hosszú utat? Vajon sokáig marad itt? És ami a legfontosabb: vajon lesz-e ideje Lorinak velük is foglalkozni, amíg itt lesz? Mindent tudni akartak.

– Nekem nagyon tetszik, és addig marad, amíg akar – tette még hozzá Sophia.

– Még annál is tovább! – erősítette meg Rosita, és mindenáron a legszebb ruháját akarta felvenni, hogy jobban tessék a vendégnek. Sophia is hasonlóan gon-

dolkozott, és egymást nógatták, hogy minél előbb elkészüljenek és végre lemehessenek.

A vendéget még egyedül találták, és persze rögtön megrohamozták. Heinz örömmel vette a kicsik közeledését, és hamar barátságot kötött velük. Aztán lejöttek a szülők is, és együtt asztalhoz ültek. A ház ura a gyerekekre való tekintettel így szólt:

– Először megvacsorázunk, aztán majd mindent elmesélnek. Vacsora után a lánykáknak ágyban a helyük, akkor zavartalanul beszélgethetünk.

A többiek nagyon is megértették, hogy nem akar a gyerekek jelenlétében bizonyos dolgokról beszélni. Az étkezés jó hangulatban zajlott, és miután a lányokat lefektették, a jegyespár mindent elmesélt. Matoráék feszült érdeklődéssel hallgatták, s egyszer sem szakították félbe a beszámolót. Csak a végén adtak hangot felháborodásuknak és együttérzésüknek.

A ház ura megrázta Heinz kezét, és sok boldogságot kívánt nekik. Szívből örült, hogy végül ilyen jól elrendeződtek a dolgok. Helen asszony is követte a férjét, de azért egy halk sóhajjal mégiscsak Lorihoz fordult.

– Hát akkor nagyon hamar itt fog hagyni minket, Lori, hogy visszatérhessen a gyönyörű Lindenhofjába, ami után mindig is vágyakozott.

– Így van ez rendjén – mosolygott a nejére Matora úr. – Tulajdonképpen nagyon bánatosnak kellene lennünk, hogy egy ilyen kellemes és szeretetreméltó em-

bert elveszítünk. Bizonyára a gyerekek is nagyon szomorúak lesznek, amiért elmegy Lori kisasszony. De nem lehetünk ennyire önzők, ilyen körülmények között természetesen azonnal elengedjük magát. Tehát mostantól ön szabad, Lori kisasszony. De meg kell ígérnie, hogy a vőlegényével egy kis ideig itt marad még vendégségben, hogy hozzászokhassunk az elválás gondolatához. Ugye, megígéri nekünk?

Lori szívből köszönte a kedvességüket.

– Minden a vőlegényemtől függ, én szívesen maradok. Tudom, hogy milyen nagyvonalú vendéglátók. Ugye, Heinz, maradhatunk még egy kicsit?

– Természetesen. Mégpedig nagy örömmel – hajtotta meg magát Heinz a házigazdák felé. – De ha megengedik, két héten belül mindenképpen vissza kell utaznunk, nem maradhatok tovább távol Lindenhoftól. Ott akarjuk tartani az esküvőt, és most már nem szeretnénk sokáig várni. Így is nagyon megszenvedtük ezt a hosszú elválást. Megszolgáltuk, hogy mielőbb vége szakadjon.

– Ezt a feleségemmel együtt megértjük, és beérjük annyival, ha még két hétig velünk maradnak.

Élénken társalogtak még jó sokáig, míg egyszer csak, nagyon zavarodottan belépett a betegápoló.

– Señor, señora, én… én rossz hírt hoztam.

A jelenlevők mind felemelkedtek a helyükről, és rámeredtek.

– Mi történt? – kérdezte señor Matora, nagyot nyelve.

Az ápoló értetlenül mutatott felfelé.

– Mr. Brown... meghalt.

Izgatottan mesélte, hogy a beteg adott neki kétszáz dollárt ajándékba, és kérte az óráját, meg egy fél pohár vizet. A pohár üresen fekszik a takarón, az óra pedig ki van nyitva.

A két férfi azonnal Bruns szobájába sietett, és úgy találták, ahogy az ápoló leírta. Mindkettőjüknek feltűnt a szobában terjengő erős keserűmandula szag. Matora úr ellenőrizni akarta a poharat, ő is, Heinz is, egyre gondoltak.

– Jobb lesz, señor Matora, ha mindent érintetlenül hagyunk – fogta meg a kezét Heinz. – Van itt a házban telefon? Az lesz a legjobb, ha rögtön kihívja az orvost, és értesíti a hatóságokat. Azt hiszem, Bruns öngyilkos lett.

Señor Matora otthagyta hát a helyén a poharat.

– Igaza van, én is azt hiszem, hogy megmérgezte magát. Valószínűleg az órájában volt a kapszula, arra az esetre, ha egy napon valami baj történik vele. Biztosan reménytelennek látta a helyzetét, ez így is volt, és végzett magával. Minderről értesítenem kell a hatóságokat.

Heinz elgondolkozott, aztán csendesen így szólt.

– Kérem, hagyjuk, hogy Mr. Brownként temessék el. Nincs értelme bolygatni a múltját. Nem használnánk vele senkinek, és ezzel sem ártunk. Talán magunkat is megkíméljük egy csomó felesleges bonyoda-

lomtól. Nem követünk el semmit, ami jogtalan, igazán megtehetjük a keresztényi megbocsátás nevében, hogy fátylat borítunk a múltra.

Hosszas gondolkodás után señor Matora is úgy vélte, ez lesz a legjobb megoldás. Gondosan bezárta a szobát, mindennek úgy kellett maradnia, amíg oda nem ér az orvos és a rendőrség.

Erre másnap reggel került sor. Elsőnek az orvos érkezett meg, és neki is az volt a véleménye, hogy Mr. Brown titkát nem szabad felfedni. Bruns vallomása az orvosi titoktartás alá esett. Az ápoló a saját érdekében hallgatni fog, Matora úrnak és Heinznek pedig jogában áll, hogy terhelő vallomást tegyenek a halott ellen, ha akarják. Mindezt még a rendőrök érkezése előtt megbeszélték.

Az orvos kiállította a halotti bizonyítványt, miután megállapította, hogy az elhunyt öngyilkosságot követett el, hogy ezáltal megmeneküljön a hosszas szenvedéstől. A holttestet a városba szállították, és ott eltemették.

XVII.

Békés napok köszöntöttek Rahirára. Matoráék, Heinz és Lori szoros barátságot kötöttek. Heinz már beszerezte a jegyeket a hazafelé tartó gőzösre.

A gyerekek nagyon fájlalták, hogy elveszítik Lorit, de a lány megígérte nekik, hogy küld valakit, aki pótolni fogja őt. Ha egyszer a szüleikkel Németországba jönnek, akkor pedig feltétlenül el kell látogatniuk Lindenhofba.

Végül is elérkezett a búcsú pillanata. Señor Matora vitte el őket a kocsiján az állomásra. Helentől és a gyerekektől még odakint, Rahirán elbúcsúztak.

Lori mögött nehéz időszak állt, ám most egy boldog élet ígéretével kelt útra.

A közös hazautazás a jegyesek számára olyan volt, mint egy csodálatos álom. Kora reggeltől késő estig együtt voltak. Heinz nem győzte kényeztetni Lorit, minden kívánságát teljesítette, még a kimondatlanokat is. Mindketten nagyon boldogok voltak, és úgy érezték, ez az ő nászútjuk.

Hamburgban szálltak le a hajóról, és Berlinen keresztül utaztak haza. Berlinben Heinz a lány kérésére feladott egy hirdetést, amelyben a Matora gyerekeknek nevelőnőt kerestek. A válaszokat Lindenhofba várták, Heinz Rommersdorf úr címére. Lori kötelességének érezte, hogy gondoskodjék az utódjáról.

Heinz jelezte az otthoniaknak, mikor fognak Linden-

hofba érkezni a menyasszonyával. Az állomáson autó várta őket, és hamarosan végéhez ért a hosszú utazás. Lindenhofban nagy volt a sürgés-forgás. Az őrnagyné Karllal és Peter Lenzcel együtt hatalmas ünnepséget rendezett a fogadásukra. Az egész ház illatozó virágcsokrokkal és fűzérekkel volt feldíszítve.

A kocsi a széles kőlépcső elé hajtott. Kétoldalt félkörben felsorakoztak a szolgák, és Peter Lenz vezetésével hangos éljenzéssel fogadták a hazatérő gazdát és menyasszonyát.

Mindenki tapsolt, Peter tartotta az ünnepi beszédet, ami már önmagában is remekmű volt. A megírásánál fiatal felesége, Betty segített neki. A beszéd után megint megéljenezték az ifjú párt. Az őrnagyné csodálatos rózsacsokrot nyújtott át Lorinak, és a karjaiba zárta.

– Mérhetetlen öröm számunkra, hogy ismét itt van közöttünk, Lori! Rommersdorf urat is mintha kicserélték volna, szemlátomást teljesen kipihente magát. Mindannyian végtelenül örülünk, hogy ismét boldognak látjuk, és itt köszönthetjük önöket, Lindenhofban. Amióta elment tőlünk, Lori, mintha a nap se sütött volna ugyanúgy.

Még sok örömben és izgalomban volt részük, de estére nyugalom köszöntött a házra. Heinz és Lori a nappaliban ültek az őrnagynéval a nagy kerek asztalnál, és mindent elmeséltek, ami Rahirán történt. Karl is ott tett-vett körülöttük, s közben nem mulasztott el egyetlen szót sem a beszélgetésből. Bár hosszú évek

óta az uraság legfőbb bizalmasa volt, azért sohasem felejtette el, hogy ő csak egyszerű inas.

Ezen az első otthon töltött estén nagyon sokáig maradtak együtt. Mindenre kíváncsiak voltak, ami Lindenhofban történt.

Lori boldog volt, hogy ismét otthon lehet, és megtalálta a helyét Heinz mellett. Mindjárt megbeszélték az esküvővel kapcsolatos teendőket is. Lorinak el kell utaznia Berlinbe, hogy megvásárolja a menyasszonyi ruháját. Abban maradtak, hogy Heinz is elkíséri.

A nevelőnői hirdetésre sokan jelentkeztek. Lori és Heinz kiválasztották a legrokonszenvesebbeket. Végül is négyen maradtak, akik számításba jöhettek.

A négy hölgyet berlini útjuk során a szállodába rendelték, hogy Lori elbeszélgethessen velük. Egyikük tökéletesen megfelelt, minden szükséges tulajdonsággal rendelkezett. Lori úgy gondolta, hogy Matoráék is elégedettek lesznek a választásával. A fiatal hölgy árva volt, ahogy Lori is, első osztályú ajánlásai voltak, és mindent tudott, amit tudnia kellett. Szőke volt, kék szemű és nagyon csinos. Lori tudta, hogy Helen asszony nem szereti a csúnya embereket maga körül. Lori elmesélte a lánynak, hogy korábban ő maga töltötte be ezt az állást Matoráéknál. A lány nagyon boldog volt, hogy végül őt választotta négyük közül. Mindenben megegyeztek, majd Heinz keresett egy megfelelő hajójáratot, és táviratoztak Matoráéknak, hogy mikor érkezik az új nevelőnő.

Mindent gyorsan elintéztek hát, s kíváncsian várták Matoráék válaszát, hogy Lori jól választott-e. A nevelőnő megérkezése után nem sokkal jött is a levél, amelyben megköszönték a segítségüket. Nagyon tetszett nekik az új lány, s a gyerekek is jól kijöttek vele, ahogy írták.

Amikor mindennel végeztek, visszautaztak Lindenhofba. Most már tényleg csak az esküvői előkészületekre összpontosítottak. Az egész szomszédságot meghívták, az őrnagyné alig győzte a munkát.

Végre eljött a menyegző napja. Igazi nyári nap volt, derűsen ragyogó kék éggel. A kertben százával nyíltak a virágok, s a gyümölcsfák roskadoztak a dús termés alatt. Amerre a szem ellátott, üdén zöldellt erdő, mező.

Ezen a napon Lori és Heinz szent esküvel fogadták, hogy mindörökre együtt maradnak, míg a halál el nem választja őket egymástól.

Csodálatosan szép volt az esküvő. A vendégek köszöntőt mondtak annak örömére, hogy Lori lett Lindenhof úrnője. A meghívottak között volt Trauenstein úr is, aki gratulált az ifjú párnak. Mint mondta, égi áldás van boldogságukon, amit sok-sok fájdalom árán érdemeltek ki. Elhunyt barátja, Fritz Roda nevében is beszélt, aki feleségével együtt a mennyországból örömmel figyeli, hogy egyetlen gyermeke révbe ért.

Lori szeme könnyel telt meg, Heinz megcsókolta és nyugtatgatta.

A könnyek gyorsan felszáradtak.

Rahiráról táviratban küldték a jókívánságokat. Matoráék ebben az órában, még ha távolról is, de lélekben német barátaikkal akartak lenni.

Heinz és Lori csak rövid nászútra ment Berlinbe. Felkeresték a lány szüleinek sírját, és meghitt visszavonultságban töltötték házasságuk első napjait. Aztán visszatértek Lindenhofba. Ott volt az ő otthonuk mindörökre.

Heinz nagy szeretettel és gyengédséggel vette körül feleségét, s odaadó szerelme Lorinál mindig viszonzásra talált. Megküzdöttek mindketten a boldogságért, amely most már örökre velük maradt.

VÉGE

ISBN 978 963 9681 89 7
ISSN 1216-2140
ISSN 1589-1046

© EX-BB Kiadói Kft.
1399 Budapest, Pf. 701/358
Telefon: (06-1) 428-2250
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Hedwig Courths-Mahler

felejthetetlen szerelmes regényei

Könnyek árja (850 Ft)
Mondd, mi a szerelem? (750 Ft)
A hűtlen asszony (750 Ft)
A végrendelet záradéka (850 Ft)
A dollárherceg jegyese (750 Ft)
Az igazság pillanata (750 Ft)
Helen szerelme (750 Ft)
A tiszttartóék lánya (750 Ft)
Hajadonvár (750 Ft)
A fogadott lány (850 Ft)
Házasságból szerelem (750 Ft)
Miért oly nehéz a szívem? (850 Ft)
Erika (790 Ft)
Szerelemvágy (790 Ft)
Kegyes hazugság (820 Ft)
Hozzád megyek feleségül (790 Ft)
Maja boldogsága (790 Ft)
Sanna házassága (870 Ft)
Ha ketten szeretik egymást (820 Ft)

Házasság balkézről (790 Ft)
Vissza a szülőföldre (790 Ft)
A bükkösben (920 Ft)
Amit Isten egybekötött... (820 Ft)
Az elveszett gyűrű (870 Ft)
Nélküled nincs boldogság (790 Ft)
Dorothyért mindent! (790 Ft)
A ballépés (850 Ft)
A szerelem erejével (850 Ft)
Szívem királynője (850 Ft)
Az amazon (850 Ft)
Merj boldog lenni! (790 Ft)
Végzetes mámor (790 Ft)
A duhaj kapitány (790 Ft)
Fény és árnyék (790 Ft)
Légy a feleségem! (820 Ft)
Menekülés a boldogságba (820 Ft)
Színlelt szerelem (970 Ft)
A becsület ára (850 Ft)
A lady hasonmása (850 Ft)
Otthon, édes otthon! (850 Ft)
A szívem mélyén (850 Ft)
Valerie (850 Ft)

Következő regényünk:

Hedwig Courths-Mahler

Tiéd a szívem

Ki vethetné a tizenhat éves, árva Hardy szemére, hogy birtokának jóképű intézőjénél keres vigasztalást nagy magányában. Nem sejti, hogy szerelmes leveleit Rottloff zsarolásra akarja felhasználni. A férfi elérkezettnek látja az időt álnok terve végrehajtásához, amikor Hardy megismerkedik a szomszéd birtok új urával.

**Keresse a könyvárusoknál,
vagy rendelje meg közvetlenül
a kiadótól:**

**EX-BB Kiadói Kft.
1399 Budapest, Pf. 701/358
Telefon: (06-1) 428-2250**

www.ex-bb.hu